

INLEIDING

Als we mens en geest bezien, dan hebben we waarden, die eigenlijk praktisch identiek zijn en gelijktijdig vanuit menselijk standpunt beschouwd zeer verschillend. Wij moeten proberen in deze cursus duidelijk te maken wat de mens is, wat de geest van die mens is, wat de geest is (wat je bent zonder lichaam) en dan hoe je elkaar kunt ontmoeten.

Er zijn voor een mens heel veel middelen om met de geest in contact te komen, maar de meeste mensen hebben niet voldoende feeling en niet voldoende opleiding om daarvan gebruik te maken. Ook daaraan zullen we aandacht moeten besteden. Want het zal u duidelijk zijn dat heel veel mensen wel geïnspireerd worden, maar dat het toch, wel heel erg gemakkelijk is als u weet hoe die inspiratie ontstaat, zodat u daarvan gebruik kunt maken. Zo is het misschien wel prettig te weten, of dat tikkertje in de muur nu toevallig een houtworm is, een muis of misschien dan toch een geest en hoe je het eventueel kunt controleren.

Wij zullen in deze cursus zeker niet alleen op de theorie ingaan. Wij zullen ook proberen vooral de meer praktische aspecten van contact met de geest, het verkrijgen van krachten uit de geest en wat dies meer zij aan de beurt te laten komen. Maar we moeten allereerst de mens en de geest gewoon bezien in de relatie, waarin ze in uw wereld kunnen optreden.

LES 1 - DE RELATIE VAN MENS EN GEEST IN DE WERELD

Een mens is een stoffelijk wezen, waarin een geest aanwezig is. Daar het totaal van de indrukken, die met grote kracht op het ego aanstormen van materiële aard is, is het voor de mens vaak heel moeilijk om zich dit geestelijk deel van zijn wezen te realiseren. Het is ook deze zelfde overstelping met sterke smaken van zintuiglijke aard (een voorstellingsleven bovendien dat op die zintuiglijke impressies is gebaseerd), waardoor het hem zeer moeilijk zal vallen om iets van het beleven van zijn eigen geest te beseffen. En deze zelfde moeilijkheid maakt ook een contact met de geesten van anderen op zijn minst genomen zwaar.

Als wij gaan kijken welk ontmoetingsgebied we hebben, dan blijkt dat de mens een astraal voertuig heeft. Het blijkt dat de geest praktisch vanuit alle sferen zich kan manifesteren in de astrale wereld, zodat de eenvoudigste contacten eigenlijk op astraal gebied tot stand zouden moeten komen. Er zijn echter een paar bezwaren tegen.

In de eerste plaats zal de mens zich van het astraal gebied weinig herinneren. Alleen iemand, die voldoende getraind is, weet op welk ogenblik hij astraal waarneemt of astraal ontvangt.

In de tweede plaats: De astrale wereld is vol vormen, die door de gedachten kunnen worden gemanipuleerd. Het is dus heel erg moeilijk duidelijk te maken met wie men eigenlijk in contact treedt. Daarom is dus over het algemeen de contactsfeer iets verlegd en werken wij op wat men wel eens mentaal gebied noemt.

De mens denkt. Zijn denken voltrekt zich in de hersenen. Daar vinden wij een groot aantal centra, waarin alle herinneringen van impulsen (visuele, auditieve etc.) zijn opgeslagen. Indien men die impulsen kan stimuleren, dan ontstaan er illusies. Dat de mens dit inderdaad kan doen is wel gebleken.

Men heeft gebruik gemaakt van o.m. het stimuleren van dergelijke centra middels elektroden. Bij operaties heeft men eveneens hetzelfde gekregen. Men ziet b.v. herinneringsbeelden vóór de werkelijkheid schuiven en soms lopen ze dooreen. Ook als de geest contact heeft met iemand, die volkomen compos mentis is, zien we een dergelijk effect. De mens ziet de geest wel en gelijktijdig ziet hij die geest eigenlijk niet, want hij heeft twee verschillende voorstellingen voor zich, waarvan hij één als werkelijk erkent en de tweede voor hem eigenlijk niet gemakkelijk aanvaardbaar is. Het is als iets wat doorzichtig is. Concentreer je je erop, dan doe je dat meestal aan de hand van brandpunten in de reële werkelijkheid; het beeld verdwijnt dan etc. moeilijkheden dus wat contact betreft op dit terrein.

Maar men zou iemand kunnen hebben wiens mentaal vermogen (denkvermogen) praktisch is uitgeschakeld, op welke manier dan ook. In een dergelijk geval is er geen eigen voorstelling, die sterk domineert en is er ook geen overweldigende reeks indrukken, waardoor het lichaam wordt gestimuleerd. Het is dan mogelijk om die centra op de juiste manier te bedienen. In dat geval kunnen we als een organist verschillende cellen aantippen, stimuleren, en krijgen dan een bepaald gedrag. Het lichaam gaat reageren, alsof de hersenen door het eigen ego zonder meer worden bestuurd. Dit kan in vele verschillende trappen optreden. Wij noemen dat mediumschap. In de praktijk komt het erop neer, dat je een z.g. trance hebt.

Trance is een verhoging van de bewustzijnsdrempel t.a.v. de omgeving. In deze toestand kan dan bij een absoluut wegvallen van het eigen ego een volledige persoonlijkheidsuiting worden bereikt door de entiteit, die het orgel bespeelt.

Is er sprake van een lichte trance, dan kunnen we niet alle gegevens volledig toedienen, maar moeten we ons beperken tot hoofdzaken. Dan krijgen we b.v. zeer weinig verandering van uitdrukking. Wij kunnen wel de woordkeus bepalen.

Bij een nog lichtere trance-toestand is het vaak zelfs niet mogelijk dit te doen. We kunnen alleen bepaalde in het ego bestaande associaties aan elkaar rijen en krijgen dan een beschrijving, die werkelijk helemaal voortkomt uit het medium maar die door de samenvoeging van de elementen toch iets inhoudt wat de geest wil zeggen.

Nu hebben we gesproken over het wegvallen van het ego in verschillende mate. Maar er is ook nog een andere mogelijkheid, en dat is namelijk dat een mens zeer sterk geconcentreerd is. De meeste mensen beseffen dat niet, maar als je heel sterk geconcentreerd bent, dan ben je doof en blind geworden voor alle andere dingen. Met andere woorden: met uitzondering van het punt van de eigen belangstelling is inderdaad ook een verhoging van de bewustzijnsdrempel bereikt. U moet maar eens zien hoe het is, als u een heel spannend boek zit te lezen. Dan merkt u soms niet eens wat er in de omgeving gebeurt, totdat u ineens opschrikt, omdat er teveel is gebeurd.

Datzelfde effect krijgen we ook, als iemand gewoon begint te praten. Als hij zich concentreert op wat hij moet zeggen en helemaal opgaat in zijn onderwerp, dan kunnen wij weer wat bijvoegen. Wij kunnen dus aan de gegevens iets toevoegen door stimuli. In enkele gevallen kunnen we zelfs overnemen, waardoor we dus de zinsbouw van een medium langzaam maar zeker door die van de onze vervangen. En dan krijgen we een inspiratieve redevoering, die kwalitatief van een trance-redevoering praktisch niet verschilt.

Dit klinkt allemaal heel aardig. De geest kan dus wel wat op aarde. Aan de andere kant moeten we één ding wel goed beseffen: Elke mens heeft een geest. Wat ik u hier beschrijf als mogelijk vanuit de geest ten aanzien van de mens, is voor een ieder, die zijn eigen geestelijke kwaliteiten en capaciteiten volledig beheerst en kan uittreden, evenzeer mogelijk. Het is dus niet zo, dat je zegt: Die verschijnselen zijn er, en dus is dat a priori een geest van de andere kant. Neen, hier is wel degelijk de mogelijkheid dat een mens dit elders doet en soms gebeurt dat.

Er zijn namelijk mensen, die tot de conclusie zijn gekomen: ik ben ook geest en ik heb bepaalde gaven, bepaalde kwaliteiten (ze leven daar meestal helemaal naar). Als zij die wijsheden voldoende in zich hebben opgenomen, voldoende nieuwe gebieden hebben ontdekt, dan spreken wij hen meestal aan als Meesters, Adepten, Goeroes en dergelijke. Zo iemand kan zich terugtrekken uit de wereld waar hij lichamelijk aanwezig is en zijn geest projecteren over een grote afstand. Hij kan zich dan middels een medium manifesteren. Hij kan rustig boodschappen doorgeven precies zoals de geest dit doet.

Nu denkt u waarschijnlijk: nu hebben we het wel gehad, dat is het voornaamste. Maar neen, er zijn nog meer mogelijkheden.

De astrale wereld bestaat uit fijne materie. Deze fijne materie kan dermate worden verdicht dat er een voertuig ontstaat dat voor mensen zichtbaar en kenbaar is als een gewoon lichaam. Ook ingewijden (adepten) kunnen hiervan gebruik maken. Maar er is een enorme hoeveelheid energie en concentratie voor nodig om een dergelijk lichaam te vervaardigen. Vandaar dat de geest dit zelden doet; en als ze dit doet, dan heeft zij werkelijk wel behoefte aan iemand, die levenskracht kan afstaan. Met andere woorden: indien de geest tot soortgelijke manifestaties

overgaat, is dat mede dank zij de levensenergieën en voor een deel plasma (ectoplasma) ontleend aan een medium, dus aan personen. Zonder dit bestaat de mogelijkheid wel, maar is de inspanning dermate groot dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een dergelijke voor de geest zeer zware en langdurige inspanning gerechtvaardigd wordt geacht.

In welke vormen beleeft de mens dit?

De mens ziet. De mens hoort. De mens spreekt inspiratief. De mens voelt. (Heldervoelendheid bestaat namelijk ook.) Hij ruikt. Ook de reukzenuw kan gestimuleerd worden. En dat alles bij elkaar zou dan een manifestatie van de geest kunnen zijn. Zou, kunnen zijn, want de mens weet niet precies wat er aan de hand is.

Nu moeten we ons realiseren dat voor de mens die dingen niet werkelijk zijn. Ook indien u het zelf ondergaat (en dan bent u waarschijnlijk wel geneigd te zeggen: dit is realiteit), is het niet reëel, het behoort niet tot uw eigen wereld. Het heeft geen relatie met factoren, die in uw eigen wereld aanwezig zijn. Daarom mogen wij in dit opzicht spreken over visuele, auditieve, of actorische hallucinaties. Deze hallucinaties echter kunnen vaak gegevens bevatten, die controleerbaar zijn. Ik geloof, dat de mens in zijn contact met de geest in de eerste plaats moet uitgaan van een mate van controleerbaarheid. Je kunt niet alles controleren. Maar dat kunt u ook niet, als u de krant leest, als u naar de televisie kijkt of als u iets anders doet.

het moet echter aannemelijk zijn;

een aantal punten daarin moet controleerbaar zijn;

het geheel moet voor u zinrijk zijn.

Deze drie punten raad ik u aan steeds toe te passen bij elke beoordeling van datgene wat uit de geest komt, onverschillig of het via een medium komt of op een andere manier.

Dan zult u rekening ermee moeten houden, dat een hallucinatie iets impliceert wat in uzelf aanwezig is.

Een geest, die zich b.v. via een visuele hallucinatie (z.g. helderziendheid) wil vertonen, kan dit gewoonlijk alleen maar doen door gebruik te maken van een aantal herinneringen, die bij u bestaan. En aangezien u heel wat meer herinneringen heeft aan mensen; aan kleding en wat dies meer zij dan u zich kunt voorstellen en u een veel grotere scala van ervaring bezit dan bewust kan worden gebruikt, kan die entiteit dan meestal wel een vorm uitbeelden, die zeer sterk overeenstemt met het vroegere ego. Een volledige overeenstemming wordt echter maar zelden bereikt. Op mentaal vlak dus geen absoluut detail-echte helderziendheid.

Auditieve hallucinaties houden in dat u stemmen of geluiden hoort. Deze stemmen of geluiden zijn voor u volkomen reëel. Het is dus niets iemand fluistert wat in de verte (dat kan wel een ruis in een bloedvat zijn of u heeft misschien een verstopte buis van Eustachius), het zijn reële stemmen. Een dergelijke stem wordt ongebouwd uit herinneringen, die in u bestaan. De gekozen woorden zijn in overeenstemming met de in u aanwezige associaties.

U zult begrijpen, dat het voor heel veel mensen niet zo leuk is, als je dat zo zegt. Zij horen voortdurend de stem van de een of andere hoogwaardigheidsbekleder: een paus, een heilige, een groot schrijver de een heeft te maken met b.v. Victor Hugo, de ander misschien met Jezus zelf of met de Boeddha), het is allemaal voor een groot gedeelte iets wat uit uzelf voortkomt. De persoonsbetekenis bij dergelijke visuele en auditieve hallucinaties mag niet worden gezien als bepalend voor het reële contact. De boodschap op zichzelf kan belangrijk zijn. Wij kunnen aannemen, dat een bepaalde entiteit of persoon deze boodschap overbrengt, maar we kunnen het niet met zekerheid constateren.

Nu vindt u waarschijnlijk, dat het wel een beetje vreemd, begint te worden. De geest gaat spreken over de mens en de geest en het eerste dat hij zegt is: Mens, je kunt niets controleren. Toch is het geloof ik goed om dat te zeggen. Want alles wat in de nu beschreven projecties wordt aangeduid, is iets wat uit uzelf voortkomt. U kunt het dus zelf ook voortbrengen. U kunt het u inbeelden, zoals het heet. En juist daarom is het erg belangrijk, dat u kritisch blijft. Als een geest zich op die wijze, aan u openbaart, dan is die geest heus wel bereid om ook duidelijk te, maken dat zij werkelijk aan het woord is. Dan kunnen desnoods ook persoonlijkheidsbewijzen etc. worden gegeven. Maar als u daar niet naar vraagt en u

aanvaardt alles zonder meer, dan is de kans op bedrog en zelfbedrog dermate groot, dat u in wezen onverantwoordelijk handelt. Ja, zegt nu iemand bij zichzelf, maar er zijn toch helderziende waarnemingen, die van elders komen. Er zijn waarnemingen op astraal niveau denkbaar. Want er zijn ook mensen die een aura kunnen zien, de uitstraling van een medemens.

Als u een zodanig gevoelig waarnemingsvermogen bezit, dan kunt u vormen zien, die in een astrale wereld bestaan, inderdaad. De geest kan zich dus voor u astraal manifesteren. Maar weet u zeker dat de entiteit, die achter de vorm schuilgaat, degene is die zij voorgeeft te zijn? Dat kunt u wederom alleen te weten komen aan de hand van de betekenis van hetgeen reëel wordt overgebracht.

Misschien vindt u het niet erg prettig om zo te beginnen. Vergeet u echter één ding niet: Wanneer wij aan het einde van deze reeks lezingen zijn, dan hopen wij het zover gebracht te hebben dat u - indien u contact opneemt met de geest of indien uw eigen geest door uittreding misschien elders contacten legt - daarvan enig besef heeft, dat u weet waar u aan toe bent. Het eerste dat je altijd weer leert is: denk erom, dit deugt niet, dit is niet zeker. Ware kennis wordt niet opgebouwd op geloof, maar op onzekerheden. En ware kennis streven wij - althans naar ik hoop - na. U kunt dus inderdaad die astrale vormen zien.

Astrale vormen kunnen zich echter zeer zelden mede door geluid kenbaar maken. Indien dit geschiedt, is er sprake van een z.g. directe stem. Dat wil zeggen, dat dit inderdaad luchtrillingen zijn en dat deze trillingen ook voor anderen waarneembaar zijn. Dit helpt ons weer een beetje. Want als u als mens helderziend waarneemt en u hoort dan zo'n figuur spreken, dan is die voor u reëel. Het is wel een hallucinatie, maar voor u is hij op dat ogenblik reëel. Nu weet u dus ook: als anderen die stem niet horen, dan komt het vanuit mijzelf voort, dan ben ik er zelf bij betrokken en moet ik heel erg voorzichtig zijn met de boodschap, want er kan wel iets van mijzelf bij .zijn.

Nu hebben wij de zaak wel voldoende van waarschuwborden voorzien en kunnen wij een eerste aarzelende stap wagen in de richting van het contact mens - geest.

Als mens kunt u zich concentreren. Welke vorm uw concentratie aanneemt is daarbij van minder belang. Belangrijk is, dat u uw bewustzijn zo op één punt weet te richten of u voortdurend met één denkbeeld weet bezig te houden, dat u daardoor ontvankelijker wordt voor datgene wat er rond u is. Boodschappen die u verwacht komen niet of als ze komen zijn ze onjuist. Maar in de concentratie blijken vooral in het begin inspiratieve momenten steeds meer voor te komen. U zult dan zelf beseffen: dit is eigenlijk niet van mij; ik wist niet dat ik het in mij had. (Het lijkt een uitspraak van Ollie Bommel, maar een mens die de eerste keren die inspiratie krijgt, heeft precies datzelfde gevoel. Dit is een aanwijzing, dat er iets aan de hand is. Dit is een aanwijzing, dat u door concentratie inderdaad een vergroting van gevoeligheid krijgt. Soms ontdekt u dat in de concentratie plotseling geheel afwijkende voorstellingen ontstaan. Zaten wij een voorbeeld nemen.

U kijkt naar een wedstrijd van b.v. Ajax-Feijenoord en ineens, zonder dat u weet hoe, heeft u het idee van brand, of daar komt iemand, of: daar gaat iets gebeuren. Zo van die gevoelens dat je ineens losbreekt uit de concentratie. U heeft dan een impuls ontvangen. Dat u die impuls juist interpreteert is vooral in het begin niet erg waarschijnlijk. Dus: als u zegt "brand", dan moet u niet denken: nu gaat mijn huis in vlammen op. Er zal teel ergens op de wereld iets branden. Maar er is iets anders: vuur zal voor u op de een of andere manier belangrijk zijn of gevaarlijk; beide mogelijkheden bestaan. Zeg tegen uzelf dan niet: Nu moet ik gaan kijken of alles in orde is, maar wees alleen wat voorzigtiger met vuur en ga gewoon verder.

Maar als een dergelijke impuls zich vele malen heeft herhaald, dan heeft dit een betekenis en is die betekenis altijd een positieve.

Bij vele malen zich herhalende interrupties in concentraties van gelijke of ongeveer gelijke aard is er sprake van een voor u belangrijk beeld, waaruit u lering kunt putten, waarmee u iets kunt doen. Dan zult u zeggen: wat? Dat vuur b.v. kan een waarschuwing zijn, waardoor u anderen kunt helpen een ramp te voorkomen. Dit is heel goed denkbaar. Het is evengoed mogelijk, dat u op een bepaald ogenblik door iets met vuur te doen wat bereikt. En het is ook

mogelijk, dat u het begrip "vuur" als Pinkstervuur kunt vertalen (het kan dus symbolisch zijn) en op een gegeven ogenblik een gevoel van bezieling krijgt. In dat geval is de droom een aanwijzing, dat die bezieling op dit ogenblik juist is voor u, dat ze gevolgd moet worden en aanleiding geeft tot verdere bewustwording.

Dromen spelen ook vaak een rol. De meeste mensen weten niet hoe belangrijk het droomleven kan zijn in het contact tussen mens en geest. Dat geldt zowel voor de individuele geest als voor groepen entiteiten, die zich op de een of andere manier willen uiten. Zelfs de overdracht van krachten kan vaak in de slaap en mede dank zij het droomleven geschieden. Maar u weet immers niet wat u droomt! Een enkele keer heeft u er een herinnering aan. Elke herinnering bevat elementen, die u bijblijven, als ze inderdaad een geestelijk contact betekenen. En dan heb je weer allerlei mogelijkheden.

Laten we zeggen: u droomt van een onbestuurbaar voertuig . Het antwoord is: Let op, u beheerst uzelf niet. Zelfbeheersing is noodzakelijk, want dan heeft u grotere mogelijkheden.

Een ander voorbeeld: Een vulkaan barst uit. Verklaring: in mij zijn krachten verborgen. Maar die krachten kunnen ongebreideld naar buiten komen. Ik moet trachten de in mij bestaande krachten op een geconcentreerde wijze te openbaren.

Het regent ontzettend en ik voel mij er blij in. De betekenis is zeer waarschijnlijker komen voor u nieuwe invloeden en denkbeelden. Deze zullen u verfrissen, ze zullen u de kans geven om a.h.w. verjongd, beter verder te gaan, geestelijk en vaak zelfs lichamelijk.

Een ander droomt misschien van een aardbeving. Een aardbeving behoeft helemaal niet altijd te betekenen dat je huis tegen de vlakte gaat. Het kan net zo goed betekenen, dat er een omwenteling op komst is of - en dat is heel vaak het geval - dat in je leven bepaalde veranderingen onvermijdelijk worden. Je gaat bepaalde dingen verliezen en je zult nieuwe zaken moeten opbouwen. Dergelijke communicaties vinden soms ook hun oorsprong in het onderbewustzijn. Maar in heel veel gevallen is de geest erbij betrokken.

Hoe kunt u nu weten of de geest een rol erin speelt? Dat is voor u belangrijk. Wel, de geest zal nimmer volstaan met één uiting. Dus één enkele droom, die u, zich herinnert, kan uit uw onderbewustzijn of eigen besef voortkomen, misschien zelfs het resultaat zijn van een uittreding, maar ze heeft niets te maken met beïnvloeding uit de geest om u daarmee een bepaalde boodschap te brengen. Die dromen herhalen zich meestal op korte termijn enkele malen.

De droom kan in context variëren; dus de samenstelling verandert wel, maar het overheersende beeld zal dan altijd gelijk blijven: het voertuig, de regen, de uitbarsting etc.

Indien u niet weet wat de droom betekent, dan denkt u aan de droom. U doet dat vooral als u gaat rusten of u gaat concentreren. U denkt er gewoon nog eens even aan en zegt: ik weet helemaal niet wat het betekent. Indien de geest reëel contact met u heeft of zoekt, dan krijgt u de aanvulling. Dan krijgt u dus een nadere stipulatie. Ook dat is eenvoudig.

Dan is er nog een laatste punt in deze eerste bespreking. Ik heb hier erg veel verteld over de mens. Hoe doet de geest dit? De geest kan orgel spelen op menselijke hersenen, dat heb ik al verteld. En als het een kwajongen is, dan wordt het een jazz-concert en ontstaan er gekke dingen.

De geest zal de wereld benaderen op grond van voor die geest harmonische factoren. Een dronkaard in de geest wordt nog steeds aangetrokken door de geur van whisky, vooral als die in de adem van een medemens tevoorschijn komt. Een geest, die een bepaalde bestreving heeft en een soortgenoot erkent die in de stof leeft, voelt zich daarmee verbonden, verwant. En als er dan een probleem is dat voor beiden binnen deze harmonie belangrijk is, dan komt er een poging uit de geest om zijn eigen mogelijkheden, visie of kracht over te dragen aan die mens en zo het probleem te helpen oplossen.

Denk niet, dat iedere geest altijd bereid is om met u contact op te nemen. Denk ook niet, dat contact via een medium b.v. voor elke geest mogelijk of aanvaardbaar is. Realiseer u dat het altijd een kwestie is van harmonisch zijn en dat deze harmonie op zichzelf beperkend werkt t:a.v. de mogelijkheden voor die geest evengoed als voor u. Ja, zelfs meer voor de geest.

De geest wekt uit elke sfeer. Dit houdt in dat iemand, die in het duister gebonden is onder omstandigheden evengoed middels een medium of via beelden van helderziendheid en wat u zich verder nog kunt voorstellen contact met de mens kan proberen op te nemen als iemand, die uit de hoogste sferen komt. Maar u kunt de geest altijd weer herkennen aan hetgeen hij probeert te doen. Laat hier voor uzelf altijd weer gelden: aan de vruchten kent men de boom.

Als een geest probeert u te helpen, u bewuster te maken, u vrede geeft, u misschien mogelijkheden: probeert te geven om zelf verder te komen, dan is die geest voor u goed. De harmonie is positief en werkt mee aan uw ontwikkeling. Zijn er echter factoren bij waar u zelf tegenover staat met een gevoel van "dit deugt niet," zeg dan niet: de geest heeft mij dit opgedragen. Zeg: dit is voor mij niet positief. Ik moet het contact afwijzen. Want de geest, die het oprecht met u meent, zal nimmer proberen uw leven te veranderen en u het gezag over uw eigen leven te ontnemen.

Wij in de geest werken vaak met grote inspanning, met grote intensiteit en ook met vreugde op de wereld. Maar wij kunnen dat alleen doen, omdat er ergens door denken, door handelen, door lotgevallen misschien in een verleden een band tussen ons en de mens bestaat. En het is alleen door deze band dat wij krachten aan de mens kunnen overdragen. Het is alleen krachtens een dergelijke harmonie dat wij ons vaak tezamen kunnen uiten middels media of door inspiratie. Kortom, langs al die wegen waardoor de geest kan trachten bij te dragen aan besef, vrede, geluk, vreugde, ontwikkeling op uw wereld.

GEEST IN TIJD EN RUIMTE

Het zal u duidelijk zijn dat een niet-stoffelijk bestaan plaatsvindt onder andere condities dan materiële en dat daarbij ook het kader van ruimte en tijd, zoals dat aan de mens bekend is, niet aanwezig zal zijn of althans slechts in zeer beperkte mate zal kunnen optreden. De geest is namelijk gebonden aan de opeenvolging van ervaringen. Als één ervaring duizend jaar duurt, dan is dat als één seconde of minder. Als een geest in één minuut duizend verschillende ervaringen heeft dan is het voor hem, alsof hij duizend minuten bezig is geweest.

Hieruit zult u al blijken dat de contacten, die er tussen stof en geest bestaan niet verlopen volgens de normale regels, die u op aarde kent. Een entiteit kan in zeer korte tijd een heel onderzoek doen, indien hij over de nodige middelen beschikt. Ik kan een studie maken desnoods, en toch dit doen in een periode, die voor u als een hiaat tussen twee woorden is. Nu zal men in de geest zelden een dergelijk vergaand project aanvaarden; neem ik aan. Maar de mogelijkheid daartoe is er.

Iets dergelijks bestaat ook t.a.v. ruimte. Ruimte is voor u een afmeting, een lijfelijke afmeting a.h.w. waar doorheen u zich kunt bewegen. En dat is ook begrijpelijk, want alles heeft zijn dimensies. U bevindt zich op een bepaald punt tussen deze dimensionale verhoudingen en kunt u dan in elke richting van de u bekende dimensies bewegen.

De geest leeft in een wereld, die is opgebouwd uit denkbeelden. Denkbeelden kennen geen afstand. J e kunt zonder moeite denken aan Den Haag en prompt daar achteraan b v, aan New York. Er is daartussen geen ruimtelijk hiaat te ontdekken. Maar aks de geest denkt "Den Haag", dan is die geest wat zijn besef betreft in Den Haag. Als die geest denkt "New York", dan is die geest wat zijn besef en mogelijkheden betreffen in New York. Niet alleen in zijn voorstelling, maar hij is ook afgestemd op ontvangst van alle invloeden die daarmee samenhangen. Zo bestaat er dus voor de geest geen reistijd. Dat heeft ook zijn nadelen.

Als u zich van de ene plaats naar de andere beweegt, doorkruist u een landschap, u leert daar misschien, u kunt zich misschien ondertussen ontspannen. Als de geest van het ene oord naar het andere gaat, is dit één schrede, meer niet. Er is geen tijd om het tussenliggende te beschouwen, tenzij elke fase op aarde tussen twee bestemmingen liggend afzonderlijk wordt gerealiseerd. Dit impliceert weer, dat de geest dus ook ruimtelijk niet beperkt of gebonden is op de manier waarop u dit bent. Aan de andere kant kunt u zonder meer vertrekken naar een bestemming, die u geheel onbekend is. De geest kan dit niet. De geest heeft immers eerst een

denkbeeld nodig, een basis om - als die schrede is gedaan - in de nieuwe bestemming te treden. En als dit denkbeeld niet aanwezig is en er geen enkel contactpunt is; dan bestaat dus de mogelijkheid niet om te reizen, om een bestemming te bereiken. Dit is niet zo'n grote hinderpaal als u misschien zou denken.

Bijvoorbeeld: Persoonlijk heb ik Den Haag reeds eerder en ook in de stof leren kennen. Maar er zijn onder de sprekers bij ons verscheidene, die tijdens hun leven niet eens hebben geweten wat Den Haag wel is. Iets waarover zij overigens niet bedroefd zullen zijn; want belangrijk is het voor de geest natuurlijk niet.

Zij kunnen zich echter ook richten op een persoon. Die persoon kan zich bewegen in de context van de omgeving. Door afstemming op die persoon wordt resonantie met de omgeving en dus erkenning van de omgeving eveneens mogelijk. Dit houdt in, dat een geest dus in ruimte en tijd een enorme beweeglijkheid bezit, die een mens in de stof niet kan bereiken. Het houdt tevens in, dat de geest ten aanzien van tijd en ruimte sterk wordt beperkt door zijn eigen wezen.

Als een mens zich in een trein bevindt en laat ons zeggen van Den Haag naar Delft wil gaan en hij valt in slaap, dan bestaat de mogelijkheid dat men hem daar wakker schudt, zodat hij - zij het op het laatste moment - het perron van zijn bestemming nog kan betreden. De geest echter kan in die omstandigheden niet worden gewekt. Of de reis nu in tijd gaat of dat ze ruimtelijk is, er is geen mogelijkheid tot onderbreking.

Stel nu, dat ons treinvoorbeeld juist is en dat de trein als eindbestemming Parijs heeft, dan wordt de arme geest wakker in Parijs. Dit klinkt wat belachelijk. Maar er zijn entiteiten, die in de geest in bespiegeling zijn verzonken en misschien gedurende duizenden jaren van uw tijd daarin bezig zijn geweest. Voor hen is dit één moment. Het wordt dan voor hen wel zeer moeilijk weer contact op te nemen met uw wereld. Want die wereld is geheel veranderd, er zijn geen referentiewaarden meer en de enige mogelijkheid, die hen dan nog rest, is te zoeken naar persoonlijkheden, waarin een harmonisch begrip aanwezig is en via deze persoonlijkheden zich langzaam weer te oriënteren in het tijdsbestek, waarin de mensheid nu leeft.

Hierdoor zult u in de sferen vaak de vreemdste situaties aantreffen. Bij ons is het heel normaal, dat een Viking in gedachten in zijn drakenboot stapt om te varen naar het boomje vóór het Paviljoen van de Witte waar een 19e-eeuwse Hagenaar op hem wacht aan een tafeltje, met de illusie van de zuiver Hollandse alcoholische versnapering, aangeduid met "recht op en neer". Dit klinkt krankzinnig. Maar vergeet u één ding niet:

De drakenboot is nu eenmaal een uitdrukking van vervoer voor een ex-Viking. En de Witte is misschien een uitdrukking van een lommerrijk oord van rust. Het Paviljoen in het Haagse Bos was voor iemand in mijn tijd de uitdrukking van lommerrijke rust en ontspanning. En als iemand mijn beeld van ontspanning aanvaardt, dan zou hij dus in dat geval zich kunnen bevinden in het Haagse Bos, terwijl de Militaire Kapel of de Grenadiers en Jagers aan het spelen zijn in de tent en het gepeupel zich rondde hekken verdringt om ook mee te genieten. Zo was het in mijn tijd.

Deze beelden lijken u misschien wat wijldloepig. Realiseer u echter, dat elk denkbeeld en elk tijdsbeeld kan bestaan in de geest en dat deze beelden gelijktijdig in elkaar kunnen overgaan, zodat het heel wel mogelijk is dat naast mijn boomje in het Bos de wolkenkrabber van een Amerikaanse vriend staat. Ze zijn voor ons het composiet beeld dat zich kaleidoscopisch kan veranderen, maar waarbij de harmonie t.a.v. de aarde - voor zover in de beelden nog bevat - aanwezig blijft, zodat ik dan eigenlijk gelijktijdig contact zou hebben met Den Haag en met New York of een andere stad.

Op deze vreemde wijze is voor ons het leven in een sfeer, zolang wij vorm kennen, het voortdurend samenvoegen van beelden, die elk op zich vaak een harmonie ten opzichte van de aarde betekenen. Aanvaard ik het beeld zoals het in de geest wordt geprojecteerd, dan aanvaard ik de daaraan inherente harmonische mogelijkheden op uw wereld.

Wat de tijd betreft, is het wat moeilijker om u duidelijk te maken hoe het bij ons is.

Rome wordt op dit moment in de sferen juist opgebouwd en ergens anders is men nog stenen aan het bakken voor de hoge zigurat van Babel.

Van al deze gebeurtenissen bestaan herinneringen. Elke herinnering is een band, ook met de tijd (de volledigheid), waarin het geheel zich afspeelt. Dit klinkt u waarschijnlijk onvoorstelbaar. Het is de mogelijkheid om terug te keren naar een verleden. Maar als er een beeld is van dat verleden, kan het verleden worden herschapen, worden herbeleefd.

Degenen onder ons, die zich regelmatig met uw wereld bezighouden, doen dit over het algemeen niet of slechts zeer beperkt. Wij zouden door ons met het verleden bezig te houden de binding verliezen met de tijd, waarin wij het voor ons toch ook belangrijke contact met uw aarde kunnen opnemen.

Als u in onze wereld komt, dan zult u ook deze zonderlinge discrepanties ontmoeten. Dan zult u misschien ook iemand vinden, die met een drakenboot aankomt, terwijl een ander juist per spoetnik het rendez-vous denkt te bereiken, want het beeldvervoer bestaat in de vormkennende sferen wel degelijk.

In uw dromen zult u verder nog wel eens kennis maken met het meest zonderlinge verschijnsel dat - juist in verband met ruimte en tijd - in onze sferen mogelijk is. U kunt converseren met één persoon in drie of meer gedaanten.

Er bestaat een oude anecdote van een man, die drie schedels had. Hij bood deze ten verkoop aan. Onder elk stond een kaartje "Schedel van Napoleon."- Iemand zei toen tot hem: "Maar Napoleon had toch maar één schedel." "Ho, ho, mijnheer," zei hij "deze schedel is van Napoleon als kind, deze is van Napoleon als luitenant en deze is van Napoleon als Empereur." . Dat is natuurlijk voor u ondenkbaar. Bij ons is het mogelijk, dat je in verschillende delen van je bestaan eigenlijk een ander mens bent geweest.

De composiet die je bent van alle ervaringen kun je beeldend niet altijd helemaal uitdrukken. Je kunt je dan openbaren als drie, vier of meer personen zelfs, mits het onderscheid tussen dezen voldoende groot is. In het begin voor mensen vaak een ontstellende gebeurtenis? Als ze pas zijn overgegaan en een dergelijk geval ontmoeten, denken ze vaak dat ze toch nog dromen. Maar het is iets dat feitelijk mogelijk is. Want elk moment dat ik in tijd heb bestaan, is een moment dat deel is van een eeuwigheid. Het is dus één facet van de volledigheid, die ik ben. En daar vele facetten gelijktijdig kunnen worden gemanifesteerd, is het dus ook voor een gewoon mens mogelijk om zich als een drie-, vier- of vijfvoudigheid te manifesteren in de sferen.

Bij een terugkeer naar de aarde speelt dit facet eveneens een rol. Soms zult u iemand, die is overgegaan ontmoeten in zijn oude vorm. De persoon drukt zich uit, zoals hij was kort vóór zijn dood. En indien hij of zij wordt waargenomen, is dat ook inderdaad de gestalte, de figuur van eens. Maar het komt ook voor dat iemand terugkeert en vele jaren verjongd lijkt. De manier van uitdrukken is jeugdiger, en helderziend waargenomen is de gestalte eveneens jeugdig; Kennelijk is zo iemand teruggegaan naar een ander facet van zijn stoffelijk bestaan en gebruikt dit als het beste middel om op aarde harmonisch tot uiting te komen. Dergelijke voor de mens verwarrende verschijnselen zijn normaal, althans voor de geest. Indien u zichzelf zou tegenkomen, zou u waarschijnlijk onmiddellijk een psychiatrisch onderzoek aanvragen.

Kom ik mijzelf of een vorm van mijzelf tegen, dan zeg ik alleen: Hallo, wat doen wij samen? En dat impliceert, dat verscheidene deel van één persoon onafhankelijk van elkaar gelijktijdig actief kunnen zijn, mits daarmee het principe (dus de harmonische waarde van de gehele persoonlijkheid) door beiden wordt uitgedrukt. Wij zijn over het algemeen nog niet zo ver. U moogt van mij nog niet verwachten dat ik gelijktijdig hier tot u zit te spreken, elders misschien iemand help om gemakkelijker te sterven en bovendien dan nog een geleerde of een schrijver inspireer. Mijn inspiraties zouden in dat geval, vrees ik, in een ambtelijke sfeer liggen. De theoretische mogelijkheid bestaat dus wel voor mij, maar ik ben mij nog te zeer bewust van mijn ego als één vorm. En dat is bepalend voor de wijze waarop ik mij kan manifesteren. De geschiedenis van de tijd houdt ook nog iets anders in. Als wij ons op één moment - onverschillig welk - bewust worden van de wereld en haar samenhangen, zo ligt daarin niet

alleen - zoals u bekend zal zijn - de uitwerking van het verleden (dus een samentreffen van de oorzaak-en-gevolgwerkingen die reeds bestonden), maar wordt gelijktijdig de gerichtheid (de oorzaak-en-gevolgverhouding van de toekomst duidelijk. Dat is natuurlijk geen volkomen reële wereld. Het is een soort projectie; een mogelijkheid op grond van het nu bestaande. Zo ontstaan er zelfs een aantal parallelle mogelijkheden, die elk afzonderlijk voor de geest te betreden en te beleven zijn. Zoals ook bij de projectie naar het verleden toe verschillende mogelijkheden aanwezig blijken te zijn, waarbij echter de (de door ons als feitelijk erkende reeks gebeurtenissen) hoofdlijn dermate domineert dat wij maar zelden in die nevenlijnen afdalen.

Wij kunnen echter de toekomst binnengaan. Als de geest dit doet, terwijl zij nog enigszins vormkennend en ik-behoudend is ingesteld, dan zal zij nimmer de juiste toekomst kunnen voorzien. Zij kan een waarschijnlijke toekomst voorzien, inderdaad. En naarmate haar eigen harmonie met het moment nu op aarde juister is, zal haar projectie en de daarin gekozen lijn dichterbij de werkelijkheid liggen. Maar het is niet zo, dat de toekomst en wat de geest als zodanig voor zich ziet noodzakelijkerwijze identiek zijn. Er kunnen daarbij zeer sterke afwijkende factoren een rol spelen.

Ik maak u dit duidelijk, omdat de geest - en ook wij in de Orde kennen deze kwaal - graag wel eens vooruit loopt op de nu bestaande ontwikkelingen. Wat wordt gegeven zal in de meeste gevallen een mate van juistheid bezitten. Hoe groot die mate van juistheid is, is sterk afhankelijk van de manier waarop men de huidige mens begrijpt; en niet alleen maar de oorzaak-en-gevolgwerkingen overziet. Want slechts door een begrip van de mens of de mensheid kun je die lijn kiezen, die ook door de mens zal worden waargemaakt; en zelfs daar zijn incongruenties denkbaar;

Heeft men als geest het stadium bereikt (dat overigens nog niet het mijne is), waarin het "ik" niet meer wordt beseft als een in vorm, in kracht of in besef begrensde uitdrukbare waarde, dan is de tijd een overzienbare factor geworden. Men kan dan terecht stellen: de tijd is een meetbare en overzienbare dimensie, waarin het punt "nu" slechts één punt is op het geheel van een te overziene lijn. In een dergelijk geval kunnen dus inderdaad predicties worden gedaan, die feitelijk en onveranderlijk juist zijn.

Soms kun je als beperkte geest en zelfs ook wel als uitgetreden mens een deel van die lijn overzien. Maar wij kunnen de lijn niet volledig zien en haar niet geheel volgen. Wij zijn dan wel in staat om kleine delen van de toekomst juist te omschrijven, maar de samenhangen die daartoe leiden zijn ons niet bekend. De verdere ontwikkelingen evenmin. Hier blijkt dus alweer, dat er beperkingen zijn in het vermogen van de geest om de toekomst voor u te duiden.

Ofschoon niet geheel passend bij de door mij gestelde titel, zou ik u graag ook erop willen wijzen dat wij niet altijd met mensen voldoende harmonisch zijn om het geheel van die mens (zijn beweegredenen en zijn noodzaken) te beseffen. In een dergelijk geval reageer je op bekende feiten, maar niet op de persoon, Raadgevingen vanuit de geest kunnen in dat geval voor die geest volkomen juist en goed zijn, zonder dat- ze daarom ook voor u - het best en het meest passend zijn. Ook hier weer de vreemde verandering van toestand, die de mens dood noemt, als een soort vervreemding van de menselijke werkelijkheid.

Wij zijn misschien ergens meer meester van ruimte en tijd, gelijktijdig zijn wij veel sterker onderworpen aan onze persoonlijkheidsinhoud. Wij voorzien mogelijk beter dan u en wij kunnen het verleden terugvolgen, inderdaad, maar wij zijn gebonden door onze eigen harmonieën. Buiten deze vinden wij geen mogelijkheden.

Indien ik zou willen terugkeren tot b.v. het ogenblik van Jezus' geboorte, zo is dit voor mij mogelijk, mits ik eerst geestelijke harmonieën vind met personen, die een voldoende besef van die tijd of van die gebeurtenis bezitten. Heb ik die tijd bereikt, dan kan ik mij waarschijnlijk ook wel op die plaats oriënteren en waarnemen. Maar het is niet zo, dat ik zonder meer kan zeggen: Kom, ik heb toch niets te doen, laat mij eens kijken wat nu toch die vrucht was, die Eva aan Adam aanbood. Daarvoor heb ik nog wel heel wat andere dingen nodig.

Op dezelfde wijze zijn wij natuurlijk ook niet beperkt in de ruimte, uw kosmische ruimte. In uw ruimte zijn onmetelijk veel planeten. Maar niet alle van die planeten zijn bewoond. Zijn ze echter bewoond en bestaat er op één van die planeten een denkbeeld, zoals het in mij of in één van mijn collegae bestaat, dan kunnen wij met die planeet in contact treden. En mits wij niet te sterk onze visie aan de ander opleggen, kunnen wij die planeet leren kennen. Wij kunnen dan bij wijze van spreken naar Canopus gaan of iets dergelijks en daar rustig op een planeet contact hebben, zoals wij dit ook op aarde met u hebben:

Ook hier is geen ruimtelijke beperking, alleen maar instelling. Er is ook geen kwestie van lichtjaren. Als wij daar heengaan, dan is dat een kwestie van besef. Zolang ik nodig heb om de gebeurtenis te verwerken, dus het contact in mijzelf tot iets concreets te maken, verloopt de tijd. Maar dan kan ik ook op hetzelfde ogenblik terugkeren naar laat ons zeggen - Den Haag en daar vertellen wat er op Canopus aan de hand is:

Ik ben ervan overtuigd, dat de mens op den duur ook voor zijn eigen geest deze aspecten zal leren ontwikkelen. Hij zal dan ongetwijfeld met vreugde constateren dat de menselijke geest over grote afstanden kan communiceren zonder tijdverlies, zodat iemand die op de maan zit zonder vertraging kan spreken met iemand die op aarde is, maar evenzeer zonder vertraging met iemand die b.v. op Antares bezig is. Ik meen, dat juist de tijdloosheid van deze communicatie en de aspecten, die voorons in de geest werkelijkheid bepalend zijn, maar die voor u als geest. in de stof wel degelijk bestaan, ontwikkeld en gebruikt zullen worden. Ik ben daarvan overtuigd, omdat er mensen zijn geweest en nu zelfs nog zijn op deze wereld, die dergelijke contacten wel kunnen leggen.

Zij leggen deze over het algemeen weliswaar met andere werelden, maar de wijze waarop zij. wat ze telepathische projectie noemen hanteren, impliceert de bekwaamheid om dit ook te doen over desnoods afstanden als de gehele Melkweg. De geest is niet gebonden aan tijd: Uw eigen geest kan onder omstandigheden zeer veel waarnemen en beleven in de tijd dat u eenmaal met de ogen knipt. Want ook voor uw geest bestaat de onbeperkte van tijd, de persoonsgebondenheid voor tijdsbesef, niet te verbinden met een stoffelijk tijdsgevoel; Ik meen, dat daarvan ook door u gebruik zal kunnen worden gemaakt. Want zoals nu reeds uitgetreden bij ons een langdurige studie volbrengen in de tijd dat zij misschien 10 minuten slapen, zo neem ik aan dat eens de mens geestelijk kennis tot zich zal nemen en deze naar het bewustzijn, mogelijk via het onderbewustzijn, zal projecteren, waarbij uren en zelfs jaren van studie kunnen worden gecomprimeerd in een korte rusttijd. In u leeft een geest, daarom kunt u aan deze realiteit van de geest deelhebben en haar leren gebruiken.

LES 2 - WERK IN UITVOERING

Als je de aarde uit de verte zou kunnen zien, dan zie je vele geesten aan het werk en daarbij een enorm bord waarop staat. Werk in uitvoering. En dat is ook begrijpelijk. Er zijn zeer veel grote entiteiten, die elk voor zich bezig zijn om op deze wereld nog iets in stand te houden, iets te redden of rassen te helpen zich verder te ontwikkelen. Er zijn ook entiteiten bezig om verschijnselen af te remmen of te stimuleren. Het is er een drukte van jewelste.

Nu zijn er naast de heel hoge geesten altijd weer groepen kleine geesten, die eveneens aan het werk zijn met medeweten van of onder leiding van een der hogere entiteiten. En dan komen wij bij clubjes als de onze of als wij het wat hogerop zoeken bij de Witte Broederschap. Ook over de activiteiten en de indeling van de grotere groepen zal ik u natuurlijk inlichten. Maar een redelijke opbouw vergt toch ook wel dat ik u een inzicht geef in datgene wat door een eenvoudige geest wordt gedaan voor de aarde.

Wanneer je overgaat, begin je eigenlijk eerst te leren. De geest maakt dus een ontwikkelingsfase door. Voor sommigen duurt dat kort; voor anderen lang. Je moet in ieder geval eerst leren wat je als geest bent, hoe je bepaalde harmonieën en daardoor bepaalde contacten kunt handhaven. Pas dan kun je eventueel teruggrijpen naar de wereld en daar je acties beginnen.

Nu is er bij een overgegane altijd een zekere nieuwsgierigheid ten aanzien van de wereld. U moet ons dat niet kwalijk nemen; wij hebben toch ook zoveel achtergelaten. En de voorstelling van het laatste leven domineert je in de sferen vooral in het begin zeer sterk. Je wilt dan gewoon eens even kijken hoe het gaat met Piet, met Mies, met Oom Jan en hoe kleine Willempje het maakt. Daarvoor probeer je terug te komen.

Nu zijn die waarnemingen over het algemeen niet zo eenvoudig. Een geest, die iets gade slaat heeft te maken met waarnemingen, die niet meer zuiver visueel zijn. Het is in het begin wat ontstellend, als je daar een lichtvlekje ziet rondlopen en dat is kleine Willem! Pas als je leert daar bij te voegen wat je aan gedachtenbeelden ontvangt en ook het "ik"-besef van de persoon zelf leert benaderen, is het mogelijk de omgeving waar te nemen.

De eerste verschijnselen van waarneming zijn wat wonderlijk. Je zou kunnen zeggen het is net een verlicht toneeltje waarop mensen staan, vaak bijna versteend als tanagra-beeldjes van terracotta. Wij hebben nl. ook nog een eigen tijdsverloop. Vooral in het begin heb je als geest wel eens haast. Je zou het allemaal vlugger willen laten gaan, maar de aarde heeft een eigen levensritme en daarmee moet je in harmonie komen. Aanvankelijk is het een stelletje versterkte momentopnamen of in enkele andere gevallen een waanzinnig druk heen en weer razen dat in een ouderwets filmpje nog te snel zou zijn. Maar dan komt het ogenblik, dat je een synchroniciteit bereikt en je dus kunt zien wat de mensen doen. Dan zou je ze willen laten weten dat jij er bent en dat is nu juist erg moeilijk.

De geest bouwt in dergelijke gevallen met zijn beperkte kennis kleine krachtvelden op. Ja, en dan kraakt er wel eens iets. Soms zijn er spiritisten bij en die zeggen dan: Dat is Ome Toon.

Soms zijn dat niet-spiritisten en zij zeggen: Het hout werkt. Misschien zijn de aanwezigen wat bijgelovig en zeggen: Het spookt. Maar om precies duidelijk te maken wie en wat je bent, is moeilijk.

De volgende fase: je leert dat je dergelijke velden met korte, heftige stoten tot stand kunt brengen en weer ontladen. Het resultaat kennen de mensen onder de naam "rappings" ofwel klopgeeluiden. Er zijn entiteiten, die een tijd bezig zijn om op deze manier aandacht te vragen; echte klopgeesten. Zij wensen eigenlijk niets anders dan aandacht. In de eerste plaats zullen zij natuurlijk gedurende een lange tijd dergelijke verschijnselen als klopgeeluiden en kraakgeeluiden blijven produceren. Maar daarnaast, als zij eenmaal andere contactmogelijkheden krijgen, gaat het hen helemaal niet om een werkelijk contact met de

mens, het gaat alleen om het verkrijgen van aandacht en in bepaalde gevallen bovendien nog om het verkrijgen van enige kracht van de mens. Dat laatste komt voornamelijk voor bij hen, die nog in het duister leven of die nog aardgebonden zijn. Dergelijke entiteiten worden dan spotgeesten genoemd.

Nu denkt u misschien: ach, dat is allemaal maar speels. Neen, het is wel degelijk werk. Om namelijk een kraakgeluidje te veroorzaken moet je een hoeveelheid energie gebruiken, die vergelijkbaar met een prestatie op aarde ongeveer gelijk komt met het tillen van 100 kilo! Een behoorlijk gewicht dus. Als je "rappings" veroorzaakt, dan moet je korte, maar hevige krachtinspanningen leveren, die gelijk komen aan punchings, maar met een doorslagkracht van ongeveer 50 kg. Omdat het korte stoten zijn, kun je dus het momentum gebruiken met minder eigenlijke kracht om in het materiaal zelf spanningen tot stand te brengen.

Ga je nog verder en probeer je andere verschijnselen te veroorzaken, dan zijn die in verhouding zwaarder. Het klinkt misschien krankzinnig, maar als iemand, die niet behoort tot een hogere orde (dus geen kracht uit hogere sferen zonder meer kan gebruiken en niet de beschikking heeft over menselijk ectoplasma) één bloem één centimeter wil verplaatsen, dan komt dit overeen met een arbeidsprestatie voor het verplaatsen van ongeveer 2500 kg in dezelfde tijd en over dezelfde afstand. U kunt begrijpen, dat iets dergelijks zeer uitputtend is. Wij moeten dan ook niet zonder meer aannemen, dat een dergelijke geest omdat hij voor de mens eigenlijk niets belangrijks oplevert ook niets presteert. Hij presteert wel degelijk iets, maar hij doet dat ondeskundig.

Iets anders wordt het als je hebt geleerd bepaalde harmonieën te scheppen. Om u weer een vergelijkend voorbeeld te geven.

Ik bedien op dit ogenblik een medium. Er worden op dit moment over de gehele wereld een kleine 70.000 mediums gebruikt, van verschillende aard natuurlijk. De prestatie, die ik persoonlijk lever, mag worden vergeleken met de gemiddelde prestatie die alle andere inspirerende, sprekende enz. geesten leveren. Deze prestatie komt overeen met het in grote concentratie in één minuut uit het hoofd leren van b.v. een gedicht van tien strofen. Dus in een enorme concentratie fotografisch in je opnemen. Dat is niet zo eenvoudig als het lijkt, maar omdat wij werken met bepaalde harmonieën kunnen wij dat. Wij hebben alle een tijd, die wij daar voor kunnen gebruiken. U kunt wel uitrekenen dat ik de energie, die ik per minuut spreektijd nodig heb, kan uitsmeren over een recuperatietijd, die onnoemelijk veel langer is. Ik kan één ogenblik van uw tijd gebruiken om daarin 10 minuten adem te halen, vergelijkenderwijs gesproken natuurlijk, en dat doen dan ook de meesten.

Indien een geest inspirerend optreedt of in bezit neemt, dan ziet de mens dat als een continue vereenzelviging. Dat is waar voor zover het het voorstellingsleven van die entiteit betreft. Het is niet waar voor zover het de lichamelijkeheid (als je als geest tenminste daarover kunt spreken van deze entiteit betreft. Deze lichamelijkeheid zal per minuut gemiddeld ongeveer 8 á 9/100 sec. afwezig zijn. Dat is niet veel, maar dat zijn dan momenten van gemiddeld 1/100 sec. Indien wij daarmee trager zouden zijn - en dat gebeurt wel eens - dan krijgen we vertraging van het spreekvermogen, zoals een aflopende grammfoonplaat. Wij kunnen dan niet in normaal tempo en met normale intensiteit werken. De tussenpozen worden dan ongeveer 1/20 sec en nemen dus in aantal toe. Dit is misschien voor u wel aardig te weten, omdat u daardoor een zekere maatstaf heeft.

Een entiteit, die op aarde goed kan doorkomen, behoort tot een sfeer, die zeker boven het duister ligt, zo aan de bovengrens van Zomerland. Zo'n entiteit kan vlot spreken. Ook hogere geesten kunnen dat doen, indien zij geen intermediair gebruiken. (Daarop kom ik dadelijk nog terug.) Een entiteit echter, die om welke reden dan ook harmonisch gebonden is (b.v. iemand, die in een eigen hemeltje of in een beperkt eigen wereldje leeft, waarin de mogelijk nog niet bestaat om energie e.d. op te nemen), spreekt trager. Het spreektempo is zeker niet alleen bepalend, dat zeg ik meteen erbij. Er zijn nu eenmaal onderwerpen waarbij je wat langzamer

moet spreken. Maar toch, als iemand zich langzaam en stamelend uitdrukt, dan kunt u wel aannemen dat het iemand is, die harmonisch beperkt is.

Nu kun je niet altijd vanuit een sfeer in een mens doorkomen. Er zijn mensen die dat kunnen verdragen. Er zijn bovendien mensen, waarin een voldoende uitdrukkingsvermogen aanwezig is. Gewoonlijk echter moet je proberen toch terug te keren tot een wat menselijker persoonlijkheid. Dat kun je niet doen in een vormloze sfeer. Nu kun je zelf een lichaam opbouwen en dus a.h.w. stapje voor stapje in elke sfeer weer volgens de wetten en krachten daarvan je een voertuig aanmeten, totdat je ook een astraal voertuig hebt; en dan kun je een medium zonder meer bespelen.

Maar je kunt het ook anders doen. Je kunt een of meer voertuigen weglaten. Indien je dat doet, dan betekent dat dat je op een andere manier moet werken. Werk ik met een astraal voertuig, dan kan ik het gehele lichaam volledig beheersen en aanpassen aan dat wat ik zelf ben en wil zijn. Voor een permanente inbeslagname - iets wat overigens niet door lichtende geesten wordt gedaan is een astraal voertuig noodzakelijk en onvermijdelijk.

Het afbreken van een dergelijk voertuig vergt dan ook wel enige overgang.

Nu kan ik vanuit midden- tot hoog-Zomerland dit medium bereiken. Dat is een kwestie van harmonie en ingespeeld zijn. Maar nu kan er een entiteit zijn, die uit een wereld komt waarin alleen nog maar licht is. Deze moet eerst ofwel naar een vormwereld gaan en zich daar a.h.w. bevoertuigen en instellen op de daar heersende wetten en harmonieën, danwel hij kan een ander verzoeken - misschien iemand uit laag-Zomerland zelfs - om het medium in beslag te nemen en als een soort transformator te dienen. Die hogere entiteit kan dus zijn boodschappen uitzenden en de lagere entiteit herhaalt ze. Daar zitten echter enkele bezwaren aan vast. Er kan wel eens een misverstand ontstaan. De uitdrukkingswijze is meestal ook wat trager, omdat de bezitnemende geest niet zichzelf uitdrukt en dus niet onmiddellijk impulsen doorgeeft, maar steeds moet afwachten welke impulsen hij krijgt en hoe hij die kan omzetten en hoe hij daarbij moet reageren. Daardoor kan er inderdaad een zekere traagheid optreden.

Maar dat is dan ook wel de enige vorm van traagheid waarvan wij moeten zeggen: dit is geen bewijs, dat wij te maken hebben met een minder rijpe geest.

De sprekers, de inspirerende geesten, de geesten die van zenuwtrekkingen in een menselijk lichaam gebruik weten te maken (het hanteren van een planchette, het automatisch schrijven, tekenen, schilderen) hebben natuurlijk ook allerlei moeilijkheden. Wat zij doen, is inhaken op het zenuwstelsel; Dat kan bij de een beter dan bij de ander.

Er zijn wel methoden waardoor je de bezwaren enigszins kunt omgaan. Daar is b.v. de mogelijkheid om gebruik te maken van een medium (een heel gekke situatie) dat een behoorlijke hoeveelheid ectoplasma kan produceren. Dan moet je vanuit dat medium kracht nemen en met die kracht een dwang uitoefenen op een ander, en dan moet die ander ook maar willen volgen. De resultaten, die je daarmee krijgt, zijn over het algemeen niet om over naar huis te schrijven. Als u het mij vraagt, ziet zo iets er meestal uit als een wild geworden grafiek, niet als leesbaar schrift.

Ga je op het zenuwstelsel zelf inspelen, dan moet je dat doen via een van de zenuwknoppunten. Over het algemeen ga je daarbij uit van een van de z.g. lichtpunten in het levenslichaam (chakra's). Hier ga je signalen geven en daardoor ontstaan er niet beheerste, dus spontane bewegingen. Die spontane bewegingen kun je dan met enige training gebruiken om een leesbaar schrift te produceren, te tekenen, te schilderen, eventueel zelfs te musiceren en dat soort dingen. Ook hier is het nog altijd een entiteit, die zichzelf wil uitdrukken en die op de een of andere manier toch ook wel bezig is zijn belangrijkheid te bewijzen hetzij aan zichzelf, hetzij aan de wereld.

U zult zich afvragen, of ik daarmee ook mijzelf bedoel? Ja. Dat ik voor deze wereld werk, dat ik mij daarmee verbonden gevoel, is een emotionele kwestie, ongetwijfeld: Maar dat ik juist op deze wijze graag werk, dat betekent dat ik een soort contact wil hebben, dat ik iets tegen u wil kunnen zeggen, dat ik van u een antwoord wil hebben, dus dat ik een zekere mate van belangrijkheid ambieer; niet zelfzuchtig misschien, maar ik ambieer die dan toch maar. Dat

zijn dingen, die wij niet over het hoofd moeten zien. Want er zijn zo enorm veel geesten aan het werk.

Heel gauw komt de mens ertoe te zeggen: Die geest spreekt altijd zo mooi; of: die is zo plichtsgetrouw; of: op hem kun je precies aan; of: die tekent zo mooi, dat is een hoge geest. Neen, helemaal niet. Dat zegt niets! Het zegt alleen maar dat die geest zich met de wereld bezighoudt en dat zijn poging om te werken op aarde ook mede betekent dat hij voor zichzelf er ook iets uit krijgt. Laat u dus alstublieft niets wijs maken. Een geest doet iets ook niet zonder motief. De motieven kunnen misschien erg edel zijn in uw ogen, maar zij hebben toch altijd iets te maken met jezelf, het waarmaken van jezelf. Ook voor de geest is het stellen van een daad in zekere zin: een stem tegen een weerkaatsende muur laten klinken, opdat hij uit de echo iets beter wordt, dat hij er iets uit terugkrijgt. De eenvoudige geesten werken dus op die manier.

Dan komt er op een gegeven ogenblik een groep als de onze. Ik neem de orde als voorbeeld, omdat het voor u misschien gemakkelijker is om uit te gaan van het bekende. U kent ons zo'n beetje: een aantal regelmatige leden en sprekers, een aantal geheel of ten dele harmonische figuren, die vaak als gastsprekers optreden, soms- van hogere orde, soms - nu ja, laat ons eerlijk zijn - niet eens zo ver van uw wereld verwijderd. Hier moeten wij ons dan afvragen: hoe komt het dat deze groep als groep functioneert?

Wel, wij hebben allemaal onze eigen emotionele achtergronden. Wij hebben onze eigen behoefte aan bepaalde ervaringen, maar wij hebben ook allen een instelling; dat wil zeggen: een relatie tussen onszelf en het andere, in casu de menselijke wereld. Indien wij allemaal het gevoel hebben dat iets op een bepaalde manier het best kan gebeuren, dan is het weer duidelijk dat wij tezamen meer kunnen doen dan één alleen. Dat de Orde optreedt, betekent: dat zij een aantal mediums regelmatig en tamelijk behoorlijk kan beschermen; dat zij, indien het nodig is, betrekkelijk grote hoeveelheden kracht kan opbrengen, wat een eenling niet zo gemakkelijk zal kunnen doen; dat, omdat wij het eens zijn over een aantal punten, onze actie niet meer afhankelijk is van hetgeen wij zelf kunnen doen. Er ontstaat een continuïteit doordat de inspanning van vele entiteiten het mogelijk maakt alle facetten van een bepaalde taak of een bepaald doel te bestrijken.

U moet ook niet denken dat een Orde of een Broederschap of een groep in de geest een vast organisme is. Naar buiten toe heeft het die vorm, zeker. Maar in wezen is het een soort belangengemeenschap, waarin men door samen te werken gezamenlijk en volgens het inzicht van alle leden toch op aanvaardbare wijze meer tot stand brengt dan men alleen zou kunnen doen.

Nu werkt de O.D.V. reeds een hele tijd; wij zijn al erg lang bezig. Wij proberen daarbij verschillende dingen te doen. Wij hebben sprekers. Ik ben er tegenwoordig gelukkig één van. Wij hebben een afhaaldienst. Ik heb daar ook toe behoord. U weet wat de afhaaldienst doet? Dat zijn degenen die overgeganen opvangen. Het spijt mij soms wel dat er bij ons geen uitgevers zijn die kleine verzamelwerkjes publiceren, anders zou ik er ongetwijfeld één uitgeven onder de titel: "De geest, de griebels en de gossiemijne." Indien u het mij toestaat, wil ik dat even verklaren,

Wij krijgen iemand over uit de Jordaan. Deze persoon realiseerde zich niet dat zij dood was en de eerste reactie was: "Gut, wat zijn jullie 'n griebels! Wat zeg ie? Ben ik dood? Ben ik werkelijk gossiemijne?" Zo kom ik aan die titel.

Wij hebben heel wat ervaringen opgedaan. Zo herinner ik mij een zeer geestelijk geschoold heer, die bij ons kwam en de eerste Zomerlandsfeer praktisch meteen kon pakken, er rondkeek en zei: "Hier deugt iets niet," waarna hij verdween. Het heeft een lange tijd geduurd, voordat wij hem weer hebben zien opduiken. U ziet dat deze afhaaldienst, al doe ik het niet meer regelmatig nog steeds mijn belangstelling heeft.

Daarnaast inspireert de Orde. Zij probeert op bepaalde gebieden kracht te geven. Zij probeert tevens hulp te verlenen aan degenen die in het duister vertoeven; d.w.z.a degenen die zich nog geïsoleerd hebben trachten zij te bereiken. Daarvoor moet een enorme hoeveelheid werk worden gedaan. Toch komt er een ogenblik dat je zegt: Die wereld is zo aan het veranderen en er gebeuren daarin zoveel dingen, die buiten onze capaciteiten vallen, dat wij er iets aan zouden moeten doen. Waar kunnen wij die kracht vinden? Hoé kunnen wij voorkomen dat bepaalde feiten gebeuren? Ja, dan kom je als groep van de O.D.V. en de verschillende andere groepen haast automatisch terecht bij een van de grotere groepen, die proberen de wereld en vooral de ontwikkeling van de mens te leiden. Een daarvan is de Witte Broederschap.

Ook de Witte Broederschap zit heel eigenaardig in elkaar. Op het eerste gezicht is het eigenlijk een soort hiërarchische maatschappij. Ze doen een beetje denken aan wat de Chinezen dachten van de Hemelse Keizer en wijze waarop zijn hofhouding was ingedeeld, alle n met dit verschil dat er eigenlijk, geen vaste rangen bestaan, maar dat er een vaste wil is. Die vaste wil wordt bijzonder bevestigd door contacten met de hoogste krachten. U kent dat dan als Wessac-bijeenkomsten, maar in feite gaat het hier om een verbondenheid met hoge krachten, waardoor je wordt gesterkt in je eigen harmonie. Wat wij vertellen over de besluiten van de grote of de kleine Raad, daar hebben wij eigenlijk te maken met het selecteren van de taken, die men denkt te kunnen of te willen vervullen op basis van hetgeen men in veel grotere omvang, met veel grotere diversiteit vanuit een hogere kracht heeft gekregen. Op deze wijze ontstaan dan samenwerkingen van groepen, die op het eerste gezicht weinig met elkaar gemeen hebben. Als ik u vertel, dat er zelfs nog magisch-orgiastisch werkende groepen in de geest zijn, die op aarde hun volgelingen hebben en die toch tot de Witte Broederschap behoren, terwijl daarnaast ook Leger-des-Heils-achtige groepen bij de Broederschap zijn aangesloten, dan begrijpt u wel hoe groot de scala van mensen of entiteiten is die daar betrokken zijn.

Al deze entiteiten werken in de eerste plaats op hun eigen manier met hun eigen maatstaven, met hun eigen middelen. Maar omdat zij begrijpen dat die maatstaven en die middelen zinloos zijn, tenzij er in de wereld een mogelijkheid tot continuïteit, tot verdere ontwikkeling wordt gegeven, stellen zij zich in zekere mate onder het gezag van die Witte Broederschap. Een gemeenschap, die niet zozeer let op de individuele ontwikkeling van de mens, maar die eerst uitgaat van de ontwikkeling van de mensheid als geheel en elk exponent daarvan beoordeelt naar de mogelijkheden, die deze heeft voor het totaal van de mensheid. Ook hier wordt dus heel druk gesleuteld en gewerkt aan uw wereld.

Als ik nog wat verder omhoog kijk, word ik geconfronteerd met entiteiten, die een z.g. relatie-binding met uw wereld hebben. Dat wil zeggen, dat zij in enigerlei tijd en op enigerlei wijze daden hebben gesteld op de wereld - meestal in stoffelijke vorm - waardoor zij een reeks ontwikkelingen op die wereld onstuitbaar tot stand hebben gebracht. Zij hebben dus dingen veroorzaakt, die niemand meer helemaal kon veranderen of wegnemen; daardoor ontstaat er een aansprakelijkheid. Dat begrijpt u als mens waarschijnlijk minder, maar als u iets doet, dan bent u ook aansprakelijk voor hetgeen u doet; niet alleen voor de bedoelde gevolgen maar ook voor de niet-bedoelde consequenties. Je bent aansprakelijk voor het geheel.

Die aansprakelijkheid kun je vaak op een bepaalde wijze sublimeren, zodat zij op een andere wijze kan worden afgehandeld. Je kunt in sommige gevallen, die aansprakelijkheid a.h.w. overdragen aan een ander, maar je zit er toch maar mee.

Een werkelijk hoge entiteit heeft niet de behoefte dat te doen, nl het afschuiven van aansprakelijkheid. Als ik u een paar mag noemen, die u zeker kent: Jezus, Gautama Siddharta, de 'Boeddha, Mohammed, zoon van Abdallah, tot zelfs Osir of Esir, een Pharao heel aan het begin der tijden met Atlantische achtergronden. Al deze figuren hebben iets op aarde tot stand gebracht. En zolang die ontwikkeling niet voltooid is, zijn ze aansprakelijk voor die ontwikkeling. Dat betekent, dat zij op hun wijze zich met die wereld bezighouden, maar niet zoals wij.

Jezus b.v. zal niet proberen om aan enkele mensen lering te geven. Neen, hij zal trachten een soort sfeer van tegenwoordigheid te creëren, waarin harmonie mogelijk wordt; zodat een ieder, die in harmonie komt met de kracht Jezus - en daarmee ook met een bepaald facet van het Goddelijke, van de kosmos - daaruit verschijnselen (openbaringen) en krachten ontvangt. Het is dus niet zo, dat zo'n persoon een werkelijke lering krijgt. Hij realiseert zich bepaalde kosmische waarheden. Dat komt eigenlijk wel een beetje op hetzelfde neer, meen ik.

Die grote entiteiten doen op hun manier ook weer alles wat zij kunnen. Ze zijn een alomtegenwoordigheid. Het is een uitstraling, die niet beperkt is tot één persoon maar die de gehele wereld waarbij zij betrokken zijn omvaamt. Dat betekent, dat zij dus ook zitting hebben in b.v. de Witte Broederschap. Het betekent ook, dat zij - als kracht althans - tegenwoordig zijn, wanneer wij aan het werk zijn. Zolang wij harmonisch zijn met Jezus, met de Boeddha of met die Grootmeesters, Leraren etc, zijn zij tegenwoordig. Ze zijn dus niet lijfelijk tegenwoordig, maar ze zijn vertegenwoordigd in ons werk. Hun kracht speelt er ook een rol in.

Ik meen, dat ik u daarmee toch wel een wat gewijzigd beeld heb gegeven van datgene wat er met uw wereld gebeurt.

Ik weet, dat de mensen het vaak onmogelijk vinden dat de geest van die gekke dingen doet. Nu doen geesten vaak gekke dingen, zeker vanuit menselijk standpunt. Dat moet u hen ook niet kwalijk nemen, want de geest ziet de dingen anders.

Als de geest zegt; "Het is beter dat dit volk wordt uitgeroeid," dan zegt de mens: "Hoe kun je dat doen! Dat mag je toch niet." Nu ja, als mens mag je het ook niet. Maar vergeet één ding niet: Indien de geest daaraan werkt, dan is zij daarvoor ook verantwoordelijk. De entiteiten die overgaan zullen zeer bijzondere vormen van bijstand ontvangen. Zij krijgen kracht, zij worden geholpen. Zelfs als zij niet bewust genoeg zijn en dus weer moeten incarneren, worden ze bij de incarnatie geholpen. Het is dan niet zo: een, twee, drie, afgehandeld. Zoiets vans de Witte Broederschap heeft maar weer een paar oorlogen gedecreteerd. Helemaal niet. De Witte Broederschap heeft een noodzaak gezien voor de ontwikkeling van de mensheid. Zij draagt daarvoor de aansprakelijkheid voor zover deze behoort tot haar competentie.

Op deze manier doet de geest heel veel dingen waarvan je je wel eens afvraagt, of het redelijk is. Een natuurramp b.v. kun je vooraf laten gaan door een waarschuwing en dan zijn er weinig slachtoffers. Je kunt die waarschuwing achterwege laten: veel slachtoffers. Wat is het nu wat zo'n geest, die aan uw wereld werkt, daartoe brengt?

Het is vaak belangrijk om bepaalde groepen mensen tijdelijk of voor goed uit te schakelen. Je kunt dat direct doen door ze te doden. Je kunt ook zeggen: Het is beter, indien dat natuurlijk verloopt. Dan kan een uitbarsting van een vulkaan op een gegeven ogenblik een stad wegvagen (dat is in het verleden meermalen gebeurd, maar daarmee ook vele handelsrelaties, invloeden die werkzaam zijn geweest, invloeden die de verkeerde kant uit dreigden te gaan. Dan zeggen wij: Wat is er eigenlijk teloor gegaan? Niets. Het leven gaat verder. Een geest is iemand, die de geest heeft gegeven en die daardoor pas werkelijk tot leven komt. Het is dus werkelijk een kwestie van de geest, die aansprakelijk is en die aansprakelijkheid draagt. Dat moet u heel goed beseffen

Wij hebben het over mooie, lichte geesten gehad. Zijn er geen andere? Natuurlijk. Dacht u dat er alleen maar een lichte hiërarchie was op te bouwen? Als wij, in het duister gaan kijken, dan bestaan daar machtsverhoudingen, zodat daar een veel strakkere hiërarchische verhouding zou kunnen worden getekend dan t.a.v. de sfeer van licht. Want waar duister is, daar is hij die sterk is degene die anderen beheerst, want dat is voor hem een noodzaak, omdat hij op die manier alleen nog zichzelf kan waarmaken. Het is zijn vreugde om voortdurend te bewijzen dat hij de meerdere van de anderen is. Dat hij dat nu doet door de anderen te kwellen, door hun taken te geven of door hen zinloze dingen te laten doen, dat doet niet ter zake.

In die duistere werelden zijn er inderdaad ook heel veel entiteiten, die proberen iets met de wereld te doen. Zij kunnen dat echter niet doen zoals wij vanuit een zekere harmonie. Voor degene die uit het duister werkt is een relatie noodzakelijk, die een disharmonie is. Laten we zeggen: een harmonie in haat. Dat is misschien de juiste term:

Als een mens iets in zichzelf veracht en een geest uit het duister kan hem helpen om dat meer te doen, dan zal hij daardoor aan die geest onderworpen, zijn. Als een duistere geest iemand zomaar aanvalt (dat gebeurt wel eens, vooral als er magie bij te pas komt) dan moet u niet denken dat die geest werkelijk veel kan. Zij kan bang maken; maar dat is precies alles wat zij kan doen. Het is een pād, die zich probeert op te blazen om op een levensgevaarlijke vechtstier te lijken, maar het is en blijft een pad. 'Tenzij u gelóóft dat het een stier is!

Hier zien wij dan een heel eigenaardig aspect. Het enige machtsmiddel dat een duistere entiteit op deze wereld kan gebruiken wil zij u beheersen is angst. Waar angst nog niet te wekken is, kan men misschien een begeerte prikkelen waardoor angst zou kunnen ontstaan. Er zijn mensen, die denken dat een geest uit het duister iemand is, die de mens voortdurend aanmoedigt om alle wetten en zedenwetten maar overboord te gooien. Doe maar precies zoals je wilt. Er is niets minder waar dan dit! Een geest uit het duister, die van grote betenis is, heeft er juist heel graag de wind onder. Deze geest vraagt als het erop aan komt, meer ascese dan een geest uit het licht: Hij vraagt meer een absolute en onvoorwaardelijke gehoorzaamheid dan een geest uit het licht ooit zou kunnen doen. Als hij u aanvalt en met zijn angstbeelden komt, dan is het maar de vraag: onderwerpt u zich eraan? Bent u bang? Indien u begrijpt dat het een aanval is, en u bent er niet bang voor, dan is het net alsof er een klein kereltje met een kindersabeltje tegen u staat te zwaaien "ik steek je dood" en u weet: hij kan nog niet eens door uw huid heen komen. Maar stelt u zich voor dat het een reus wordt, dan geeft u hem van uw eigen kracht.

De geest uit het licht beschikt over voldoende kracht om de mens iets te géven; en dat wil zeggen, dat zij de mens ook gemakkelijk kan benaderen. De geest uit het duister echter - zelfs de sterkste - kan de mens alleen beroeren, indien de mens die entiteit daartoe de kracht verleent. Het is misschien heel goed om dat te onthouden, als u denkt dat de Boze u achtervolgt. De Boze kan u alleen vervolgen, indien u hem de kracht geeft om dat te doen, door er bang voor te zijn; door ermee bezig te zijn.

Als zwart-magische krachten op u worden afgezonden, dan bent u daar alleen kwetsbaar voor, indien u daarin gelooft, indien u er bang voor bent, indien u ze niet als een "quantité négligeable" weet te behandelen. En hier is weer een praktisch punt, dat in elke les eigenlijk moet voorkomen.

Als een lichte geest zich met u bemoeit, dan kunt u dat weigeren en die geest zal zich bescheiden terugtrekken. Hij zal u nooit iets opdringen. Maar als die geest zijn gang gaat en u denkt: nu ja, wat kan mij gebeuren, dan kunt u er hoogstens beter van worden. Als u eenzelfde houding aanneemt t.a.v. een geest uit het duister, dan bent u onkwetsbaar, zelfs als u zegt: Ga je gang maar, wat kan mij .gebeuren. Tenzij u op enigerlei wijze iets aanvaardt van die duistere geest. Er bestaat een aardig verhaal daarover dat ik graag zou willen citeren. Als je afdaalt naar een duistere sfeer (dat kan een mens ook doen; die is uitgetreden), dan bestaan er enkele regels.

U kunt daar alles geven, maar u mag niets aanvaarden. Als u komt in bepaalde duistere Zomerlandsferen (dus vormkende sferen, die toch duister zijn en waar groeien verblijven), dan is één van de dingen waarvoor u het meest moet oppassen, dat u vooral niets nuttigt. Dit klinkt krankzinnig; een geest eet niet en drinkt niet. Maar als u in het voorstellingsleven van die entiteiten treedt en zij eten en drinken wel, dan zal wat u in die vorm normaal als verteringstijd voor die spijs beschouwt uw gevangenen zijn in die duistere sfeer voor diezelfde tijd betekenen. U kunt zich niet meer losmaken. Als u een stukje van dat duister in u opneemt, bent u daaraan gebonden, totdat dat stukje duister weer is uitgedreven.

Dit is een enigszins op een gelijkenis berustend verhaal; het is niet helemaal juist. Maar het maakt voldoende duidelijk waar je eigenlijk de grote moeilijkheid kunt verwachten.

Als een eenvoudige kleine geest uit het duister komt en hij geeft u raad zomaar, dan kunt u dat aannemen of u kunt het nalaten. Maar zodra hij u iets belooft - b.v. dat u iets zult verwerven - dan moet u heel erg uitkijken, want indien dat gebeurt, bent u voor de periode, waarin hetgeen u heeft verworven een rol in uw leven speelt en daarop invloed heeft (dus dat

gehele aspect van uw leven onderworpen aan die entiteit. Vergeet niet; het duister is gebaseerd op machtsverhoudingen. Daar wordt nog wel eens misbruik van gemaakt.

Nu zijn er bepaalde leringen (waarop wij later ongetwijfeld nog verder op zullen ingaan), die uit de geest komen, maar die niet bij die geest hun oorsprong vinden. Daar zou ik ook nog even op willen wijzen.

Er zijn bepaalde kosmische wetten en kosmische krachten, die soms door een geest worden omgezet in termen of in verschijnselen. Er zijn boodschappen, die uit het onbekende komen. Zeg maar dat ze van God komen. Ze komen uit het onbekende licht. De geest geeft daaraan vorm en gestalte, als zij deze kracht ontmoet en geeft haar door. Die geest kan daarvoor echter alleen aansprakelijk zijn voor zover het zijn eigen begrip betreft. Dat betekent, dat ook een lichte geest soms wel in moeilijkheden kan komen.

Er zijn bepaalde dingen, die ons kosmisch worden geleerd; dingen waar je als geest ook wel achter zou willen staan en waarvan je gelijktijdig beseft dat zij op aarde niet haalbaar zijn. Neemt u b.v. dit: dat de mens leeft voor de vreugde; voor de vreugde van het leven, voor de ervaring. En dat het belangrijker is te ervaren dan om te bespiegelen en te overdenken. Die dingen zijn waar; dat komt uit de kosmos. Maar als je dat als geest een beetje onvoorzichtig zou doorgeven aan de mens, dan ontstaan er voor die mens verwickelingen, omdat hij eenvoudig een dergelijk standpunt niet kan verwerken.

Er zijn bepaalde wetten in de kosmos, die soms in brandpunt komen. Dat wil zeggen, dat zij in focus komen op een bepaald deel van het heelal. Dit moet u heel goed begrijpen: niet alle kosmische wetten werken overal in het Al op hetzelfde ogenblik even sterk. Zij zijn er wel, maar vaak zijn ze bijna latent, totdat er ergens spanningen optreden en dan pas worden de wetten kenbaar. Als die wetten nu kenbaar gaan worden, dan betekent dat voor de geest de noodzaak om ze te verklaren. Maar wat moet je nu zeggen? Moet je tegen een mens zeggen: Je lot is onontkoombaar geworden? Dat is alleen maar waar voor een beperkt gebeuren, niet voor het geheel. Of móét je zeggen: Je bent helemaal vrij. Dan geef je de mens de indruk dat hij voor alles aansprakelijk is en dat alles zijn verdienste is. In beide gevallen is dat voor de mens niet goed.

Zo zijn er in uw wereld bepaalde ontwikkelingen, waarvan je weet dat ze bijna onvermijdelijk zijn. Over die ontwikkelingen zwijg je dan, omdat de mensen ze niet zouden kunnen begrijpen. Indien je daarover spreekt, dan kun je dat alleen doen in een profetische vorm. Ik kan b.v. tegen u zeggen, dat binnen enkele jaren een vreemde invloed merkbaar wordt, waardoor o.m. sterke sociale en politieke omwentelingen zullen plaatsvinden. Dat kan ik gemakkelijk zeggen.

Dat is waar. Maar het is niet iets dat van de mensen afkomt of van ruimtevaarders. Het is doodgewoon iets dat tot stand komt, omdat in uw wereld bepaalde spanningen een zodanige sterkte hebben bereikt, dat hierdoor kosmische wetten actief zijn geworden. Die kosmische wetten, die geactiveerd zijn (in totaal zijn er vier á vijf), gaan dan samenwerken. Wij zouden op grond daarvan kunnen zeggen: Er zijn dingen waarbij je niet anders kunt handelen. Maar de mens heeft zelf nog voldoende vrijheid, daarom kun je niet zeggen: U bent gepredestineerd.

Wij proberen altijd wel iets van die kosmische krachten weer te geven, maar niet altijd mag dat. Soms lopen wij tegen een muur. Wij weten: als wij dat doen, dan aanvaarden wij aansprakelijkheden, die wij op dit moment en onder deze omstandigheden niet zouden kunnen dragen, zelfs niet als groep. Dat kunnen wij alleen doen, indien er veel meer achter ons staan.

Dat is b.v. een van de redenen waarom onze zeer actieve pogingen om de leer van de nieuwe Wereldleraar te verbreiden eigenlijk zijn afgezwakt. Er zitten consequenties aan vast van een dermate grote omvang, dat wij de aansprakelijkheid daarvoor niet alleen kunnen dragen. Dat geldt dus voor de Orde.

Op deze manier zoek je als geest voortdurend een harmonie te vinden, waarin je gelukkig bent. Dat geluk is dan inderdaad heel vaak alleen maar te vinden, als je werkt voor anderen. Niet alleen in een absolute onzelfzuchtigheid misschien, maar omdat dit de vervulling van je

wezen is. Vandaar dat, als u uit de kosmos in de geestelijke sferen zoudt kunnen kijken en uw aarde zou zien, uw ongetwijfeld een bordje zou opmerken, waarop staats "Voorzichtig! Geest aan het werk. Werk in uitvoering." ' "

PERIKELEN VOOR EEN GEEST

U heeft in de eerste helft van deze cursus veel gehoord over al wat er wordt gedaan door de geest en ook over al wat je als geest probeert te doen, als je een medium in beslag neemt, als je doorkomt op een séance. Nu zult u begrijpen dat de geest deze dingen wat anders beziet dan u. Ik hoop, dat u mij zult toestaan om daarvan enkele voorbeelden te geven.

Ik kwam eens door op een bijeenkomst. Ik was mij op dat ogenblik zeer goed van mijn toestand bewust. Ik verkeerde in het licht en ik mocht daar doorkomen om mij enigszins te oefenen. Het was een séance waar men ook gevallen zielen placht te redden.

Daar begon iemand - ik meen dat het een heer was - tegen mij te oreren van "vriend, je bent dood." Dat prikkelde mij wat en ik zei tegen hem. "Ik ben springlevend, maar wel overleden."

Hij begon daarop een heel zwaarwichtig betoog over God en het Lichten over de geest, die mij zou komen afhalen. Ik heb tegen de man gezegd, dat het niet nodig was om zich zo aan te stellen. Daarop begon hij allerlei godsnamen aan te roepen om mij als demonische spotgeest uit te drijven. Kennelijk werd mijn demonisch karakter bepaald door de gekrenktheid dat hij mij niet kon redden. Dergelijke dingen maak je heel veel mee.

Het beheersen van een medium is eveneens in vele gevallen een wat moeilijke zaak: Ik herinner mij dat ik op een gegeven ogenblik door een medium wilde zeggen; kom toch! waarmee ik bedoelde: nou, nou! Maar het medium had kennelijk een andere vocabulaire, andere associaties en er kwam uit; verrek!. Dit gebeurde in een zeer vrome gemeenschap; ik durf die niet met u te vergelijken. De grote moeilijkheid is namelijk niet alleen om iets te zeggen, maar ook om het zo te zeggen dat de mensen het ook willen aanhoren. De mooiste ervaring, die ik op dit terrein heb gehad, was op een ochtendbijeenkomst op een zondag.

U kent die sfeer wel, zeer vrome gezangen. Er was een spreker geweest, die had gesproken over het Heilige Land en dat soort dingen. Ik mocht toen doorkomen om daar uit te drukken dat de geest blij kan zijn. Ik zei dus tegen die mensen: Ach, mensen, het is helemaal niet nodig om je zo enorm vroom aan te stellen en om zulke lange gezichten te trekken. Kijk eens naar elkaar, wees eens vriendelijk tegen elkaar en trek je toch van de zaak niet zoveel aan. Ik meende deze mensen een zeer gezonde raad te geven. Maar helaas, ook daar begon men iets te mompelen. Mijn begeleiders, die ik - zoals menig entiteit - een lange tijd heb meegekregen om te zorgen dat ik geen ongelukken maakte, hebben mij onmiddellijk gezegd: overschakelen op een predicatie of anders weggaan. Ik heb toen maar gepredikt over: gij zult niet oordelen.

Maar het heeft kennelijk niet veel uitgehaald.

Deze zaken zijn op zichzelf natuurlijk vermakelijk. Maar het is altijd weer moeilijk om door te komen. Ik heb nu de kunst geleerd; het is ook een vaardigheid. Maar vooral in het begin grijp je er nog wel eens naast.

Ik dacht mij een keer goed te hebben ingesteld op een medium. In dit geval een jonge dame. Ik had mij er zelfs al over verheugd om voor het eerst in een andere toestand dan mijn "vroegere lichamelijke" te ervaren. Ik grijp uit. en ik grijp mis. Ik grijp een verkeerde aura, zodat een heer met een kaal hoofd op de tweede rij opstond en het een en ander begon te vertellen. Maar deze man was, helaas, niet iemand die gewend was in meer geestelijke termen te spreken. Wat ik in deze bijeenkomst wilde zeggen (in opdracht in die tijd) over de noodzaak de naaste lief te hebben, kwam er ongeveer uit als een reclame voor een nieuw soort zeepoeder! Het is dus mogelijk, dat je door de afstemming niet nauwkeurig te kiezen een verkeerde aura te pakken krijgt, die bijna gelijk is.

In het begin denk je als geest: iemand, die medium is, moet een hoogstaand mens zijn. Er zijn inderdaad mensen bij, die hoge hakken dragen, maar verder zijn het vaak heel normale mensen. En als zij abnormaal zijn, dan is hun abnormaliteit zelden in de richting van heiligheid gelegen. Daardoor zul je je in het begin teveel instellen op wat jij ziet als het kenteken van openstaan, van mediumschap. Maar al snel ontdek je, dat zeer veel mensen openstaan voor de geest. De moeilijkheid is echter, dat de meesten niet in staat zijn om die geest weer te geven, tenzij onder zeer bijzondere omstandigheden.

Dan kun je ook nog moeilijkheden krijgen met een medium dat je niet geheel kunt beheersen.

Ik heb een geval gehad, dat ik iemand probeerde te laten spreken over de noodzaak van de mens om zich tot de naaste te richten. U zoudt zeggen: de noodzaak van communicatiemogelijkheid. Maar ja, dit medium had een afspraak en verliet op de vastgestelde tijd, terwijl ik nog bezig was, het podium en marcheerde naar een tram. U weet wel, zo'n ouderwetse met een balkon. En daar stond ik verder te praten, voordat ik in de gaten had dat ik een ander publiek had gekregen.

U lacht hierom. Maar hoe vaak gebeurt het niet dat een entiteit met goede bedoelingen probeert van iemands kwaliteit als medium gebruik te maken en door een dergelijke splitsing (het automatisch uitvoeren van voorgenomen plannen alles in de war loopt. Een aantal ervaringen, die zoals ik u reeds zei, niet altijd even aangenaam zijn.

Een aangenamer ervaring heb ik gehad, toen ik een persoon (het was in Zuid-Azië) in beslag mocht nemen om daarmee bepaalde spreuken, die men mij had verteld, naar voren te brengen. De geest van het medium was namelijk minstens zo verlicht als ik en omdat er een andere entiteit na mij kwam, hebben wij elkaar ontmoet. Ik heb van de wijsheid van deze mens als geest zeer veel geleerd. Mijn ervaringen zijn natuurlijk niet kenmerkend voor alles wat de geest doormaakt en ook voor wat elke geest doormaakt. Een ieder zal het wel op een andere manier hebben ondervonden. Mijn nadelen zijn b.v. dat ik nogal wat traag kan zijn in mijn reactie. Een vriend van mij is weer - laten we zeggen - nog te sterk georiënteerd op zijn vroeger bestaan, waarin hij geruime tijd had gewijd, zoals hij het uitdrukt, aan het bewonderen van rondingen. Zo heeft ieder zijn eigen problematiek. Als je uit de geest probeert iemand te helpen, die op aarde vast verstrikt is geraakt in een andere aura, dan zijn daar eveneens de meest eigenaardige verschijnselen mogelijk.

Wij hebben in een kliniek in Engeland geprobeerd :net behulp van een medium iemand te bevrijden, die verstrikt zat in: een aura. Wij hebben hem eerst overgeloodst naar het medium, maar hij bleef zich aan de aura vastklampen, zelfs toen er door het medium met hem werd gecommuniceerd. Toen hebben wij getracht de verbinding los te maken en dat is gelukt. Maar, deze entiteit was zo onzelfstandig, dat ik toen zelf met een aanhechting zat. De oplossing daarvan was betrekkelijk eenvoudig. Ik moest teruggaan naar mijn eigen sfeer en daar werd voor die entiteit zo'n groot aantal ervaringen en mogelijkheden ontplooid, dat hij zich losmaakte; en hij is inderdaad tot verdere ontwikkeling gekomen. Maar het gevoel van gevangen te zijn, niet meer helemaal jezelf te zijn, heeft mij toch wel enige tijd achtervolgd. De ervaringen, die ik u vertel, hebben alle misschien een licht humoristische achtergrond. Want over de tragiek, die je in de geest eveneens meemaakt, daarover kun je vaak weinig zeggen, omdat de mensen deze tragiek, zoals deze bestaat, niet zullen begrijpen. Een enkel voorbeeld zou ik u willen geven, waarbij ik dan ook persoonlijk betrokken ben geweest.

Een moeder ging over. Zij verwachtte dat haar zoon, die vóór haar was overgegaan, een soort heilige zou zijn. Zij verwachtte dus dat hij zou komen en haar in de hemel binnengeleiden. Helaas was de zoon niet dermate bewust als de moeder veronderstelde. Men mag wel zeggen, dat zij zich volledig onbewust, is geweest van hetgeen haar zoon deed; wat bij meer moeders voorkomt: Nu wilde zij die zoon zien. En zij zag in mij (toeval, het had een ander kunnen zijn die zoon. Zij wilde toen met mij het persoonlijk- emotionele contact moeder-zoon opnemen-, dat voor mij in mijn toenmalige conditie niet bereikbaar was; Het gevolg was, dat ik door haar

eisende liefde a.h.w. moest worstelen om te ontkomen aan wat zij mij wilde opleggen. Haar zoon verdween dus voor haar ogen en een vreemde kwam ervoor in de plaats.

Deze moeder heeft een heel lange tijd door haar verwachtingen, grote moeilijkheden ervaren, voordat zij het licht kon aanvaarden. Dat kunt u misschien nog begrijpen. Er zijn vaak heel onbelangrijke dingen, waardoor eveneens een aanvaarding of een afwijzing van licht wordt beslist.

Mijn leven in de geest heeft zich de laatste dertig jaren nogal goed ontwikkeld. Voor die tijd heb ik zelf moeten dolen in Schaduwland, waar ik in mensentijd anderhalf jaar (het leek mij wel duizend vertoefde. Ik heb daar ook begrip voor. Ik weet; hoe men, zich gevoelt en wat men zoekt, Maar ik weet misschien beter dan menigeen hoezeer je geneigd bent om alle willekeurig licht te volgen, Maar als dat licht dan niet aan je verwachting tegemoet komt, weiger je eenvoudig dat licht te aanvaarden. Zo zijn er entiteiten, die misschien wel eeuwenlang voortdurend denken: daar heb ik een uitweg, een licht. Maar dan is het niet wat zij verwachten en zij keren terug naar een ander licht dat ook niet is wat zij zoeken. En zo trekken zij radeloos heen en weer.

Ik heb nu geleerd om daaraan iets te doen. Het is een van de taken, die ik in de geest - naar mijn bescheiden inzicht - nog wel het best volbreng, namelijk: als zij komen, dan laat ik aan hen hun eigen spiegelbeeld zien. Ik doe, alsof ik een spiegel ben, ik reflecteer. In deze reflex komt dan vaak een zekere ontsteltenis. Deze ontsteltenis betekent een wegvallen van het dominerende beeld van "dit of dat wil ik, moet ik bereiken of wil ik zijn". Van dat ogenblik van verrassing kun je dan gebruik maken om hen te bereiken. En dan moet je niet proberen om hen meteen in het licht te brengen zonder meer. Laat hen in de schaduw. Maar nu hebben zij iemand waarmee ze kunnen praten en dan is vaak in heel korte tijd het probleem opgelost. Omdat zij contact hebben, kunnen zij het licht betreden.

Dit zijn ervaringen, die in de geest vaak wat erg moeizaam zijn. Het is vermoeiend om b.v. een lange tijd contact te houden met iemand, die in wezen wat egomaan is en voortdurend de gedachten terug te stralen, waardoor hij zich aan zichzelf ontmaskert zonder dat hij kan beseffen: hier is een ander. Op het ogenblik, dat hij zich afvraagt "wat ben ik dan?" kun je antwoord geven. Die procedure is echter dermate uitputtend, dat als je je zeg 24 uur in uw tijd (voor ons is dat soms erg lang, soms erg kort) daarmee bezig houdt, je dan werkelijk enkele dagen - in verhouding dus - nodig hebt om de energie te verzamelen, waarmee je iets dergelijks weer kunt doen.

Dat kan soms ook het geval zijn met séances. Ik heb een séance meegemaakt in het zuiden van Europa, waar ik ben doorgelopen om deze mensen iets duidelijk te maken en een paar vragen te beantwoorden. Dat ging allemaal erg goed. Maar deze mensen maakten mij haast een gevangene. Zij waren zo blij dat zij deze openbaring - zo zagen zij dit - hadden ontvangen, dat zij mij in het beeld van een zich openbarende heilige wilden stellen en mij met gebeden, wierook en dergelijke probeerden te binden. De emoties, die bij die mensen loskomen, stormen dan op je af en je moet ze verwerken. Ook dat is uitputtend, omdat je lang niet altijd harmonisch kunt zijn met de emoties die de mensen hebben.

Voor u zijn deze dingen op dit ogenblik misschien nog niet zo heel erg belangrijk. U zit hier in de wereld. De geest is een vage zekerheid en alles wat later komt, dat zult u later wel zien. Maar een feit is het, dat u in het contact met de geest ook vaak met emoties reageert, dat ook u vaak een zekere vasthoudendheid toont t.a.v. een enkele spreker en een afwijzing t.a.v. een andere. Hierdoor kunt u soms grote moeilijkheden veroorzaken. Dit is op een avond als deze met een redelijk harmonisch gezelschap niet belangrijk, maar op een openbare bijeenkomst kan zo iets al heel erg belangrijk zijn.

Stel, dat er op een bijeenkomst vijf afzonderlijke groepen mensen zijn. Enkelen aanvaarden een bepaalde uitspraak emotioneel bijzonder fel, anderen verwerpen die even fel. De mogelijkheid is, dat de spreker een telepathische binding met de aanvaardende groep heeft, waardoor het hem praktisch onmogelijk wordt gemaakt nog juist te reageren op de andere

groepen. Dat houdt dan weer in, dat de geest de schuld krijgt dat zij geen aandacht geeft aan een groep of dat die geest eenzijdige voorlichting geeft, want zo ziet men dat dan. Men realiseert zich niet, dat in een séance de wisselwerking tussen de geest, het medium en de aanwezigen erg sterk is.

Nu houden mensen vaak séancés onder heel eigenaardige condities. Misschien heeft u wel eens meegemaakt dat mensen een kopje koffie, een kop thee of een borreltje nemen en 's avonds nog even een séance gaan houden. Misschien komt dit bij u niet voor, maar elders gebeurt dat wel. Ik herinner mij een dergelijk geval waar ik persoonlijk bij betrokken ben geweest, al was ik niet de hoofd-leeddragende.

In deze seance ontstond er een sterke mentaliteit van grappenmakerij. Ik ben even door geweest. Een collega van mij, een Nederlander van origine, een tuinman, kwam na mij door en werd a.h.w. geprikkeld om een grap te maken.

Deze grap gaf associaties aan iemand, die daar enorm op inging en voordat onze goede tuinman het in de gaten had, zat hij grappen en grollen te vertellen van een kwaliteit, die men in uw dagen waarschijnlijk in een sex-boetiek vindt. De gehele avond werd nu dus voor besmet verklaard. De geesten deugden niet en de séance moest onderbroken worden. Toch was de geest in dit geval zeker niet schuldig. Ik weet het heel zeker; ik was er bij. De schuld lag in een zo sterke telepathische beïnvloeding door een persoon en daarna door de reactie van twee personen uit een groep van negen, dat hierdoor de doorkomende geest niet meer in staat was om vrij te reageren, zodat hij a.h.w. gevangen werd door de te sterke gedachtenstromen van deze beide personen. De geest krijgt zo gauw de schuld. De geest is lang niet altijd schuldig.

Als men de geest vraagt om te helpen bij b.v., genezing, dan krijgen wij ook vaak grote moeilijkheden. Ik heb ook aan genezing meegewerkt en doe dat soms nog.

Stel u nu voor dat iemand een patiënt heeft. Het geval waarop ik doel was er een van zeer zware rheuma: de vingers waren gekromd tot "klauwtjes". Men vroeg ons deze los te maken. Wij konden dit doen, wij hadden de mogelijkheid daartoe. We moesten inzetten bij de ruggegraat, want daar begonnen de zenuwen waardoor de verkramping en de contact-tekorten waren ontstaan. Wij probeerden daar aan te zetten, maar de leider van die groep was helderziend. Hij begon in gedachten te zeggen: Dat is verkeerd, je moet de handen hebben. Wij hebben niets kunnen doen aan de handen. Onze voorganger of leider of hoe men zo iemand noemt, zei toen zeer treurig: "Vanavond was de geest niet sterk genoeg." De geest wàs sterk genoeg, maar door de scherpe concentratie, die van deze man uitging, was het praktisch onmogelijk geworden om de taak (het leggen van secundaire zenuw-signalen naar de handen, omdat de primaire waren onderbroken) te kunnen uitvoeren. Ook hier is het dus belangrijk; indien u iets aan de geest vraagt, laat hem a.u.b. op zijn eigen manier werken.

De geest kan natuurlijk ook wel leuke dingen meemaken.

Wij werden een keer gevraagd in een genezingsbijeenkomst: een dame had last van een opgezette maag. Of u die even wilde genezen, Broeders? Ja, ja. Hoe genees je iemand van een tweeling!? Verkeerd inzicht. Wij hebben geprobeerd dat door te geven. Ik geloof niet, dat het onmiddellijk begrepen is. Later wel, hoop ik.

U lacht om deze ervaring, maar u moet één ding goed begrijpen: Als de geest doorkomt- op welke manier en met welke bezigheden en opdrachten dan ook - dan kan hij die opdrachten alleen uitvoeren, indien u harmonisch bent. Waar er een disharmonie bestaat tussen de geest en de mensen die aanwezig zijn, zelfs als het een goed bedoelde poging is om die geest ergens op te richten, dan kan dat alle contacten verbreken of het kan totaal andere gevolgen tot stand brengen dan die welke én de geest èn de aanwezigen misschien wensen.

In uw leven zal dat precies hetzelfde zijn. Als u de geest om hulp vraagt, laat het dan aan die geest over hoe hij wil helpen. Zeg tegen die geest wat voor hulp u nodig heeft, niet wat eraan gedaan moet worden. Als u zegt wat eraan gedaan moet worden, dan moet u niet één punt

maar alle punten goed opgeven, wil de geest nog de mogelijkheid hebben - mits hij harmonisch kan zijn met deze gedetailleerde opdracht - om het doel te bereiken. .
In uw contacten zult u ook heel vaak worden geconfronteerd met entiteiten, die plotseling overgaan tot schijnbaar niets betekenende woorden. Lege frasen, zegt men dan. Indien u niet kunt reageren op de werkelijke intentie van de geest en hij toch wil proberen contact met u te houden, dan tracht hij te ontdekken waarop u reageert. Als die reacties dan sterk verschillen, dan ontstaan er allerlei lege leuzen en frasen achtereen, die vaak zelfs niet eens een behoorlijke samenhang hebben.

U bent bij elke vorm van contact met de geest erg belangrijk; en wel door uw eigen manier van zijn, van denken, uw innerlijke harmonie, maar evengoed door de wijze waarop u die geest a.h.w. de ruimte geeft om zijn taak goed en naar behoren te vervullen.
De geest werkt zeer veel op uw wereld: Hij helpt soms kinderen om snel bewust te worden. Hij helpt volwassenen om hun taak beter te verrichten. Hij houdt zich zeker niet alleen bezig met toespraken als deze of het genezen van een enkele ziekte. De geest probeert de mens overal te helpen, maar hij kan de mens alleen helpen, indien deze zich laat helpen.
Als de geest tegen u zegt: "Neem vandaag eens een andere weg naar uw kantoor of naar de plaats waar u moet zijn" en u zegt: "Ja, ik heb dat gevoel wel, maar laat mij maar de oude gewende weg gaan," dan komt u terecht bij die opstopping of bij dat ongeval waarvoor de geest u wilde helpen om het te vermijden. Als de geest weer eens zegt: "Probeer dit" en het lukt niet, dan zegt u: "De geest heeft gefaald." 'Dat is niet waar. De geest heeft u een richtlijn gegeven en gezegd: "Die kant kunt u uitgaan, probeer er wat mee te doen." Maar dan moet u niet verwachten dat de geest alle arbeid voor u verricht.

U heeft in u grote geestelijke vermogens. U bent ook geest, net zo goed als wij. U heeft alleen een lichaam en dat hebben wij gelukkig niet meer. Maar alles wat in u leeft, kunt u geestelijk uitdrukken. En bent u een mens, die intensief leeft, die dus sterke gevoelens kent, dan beschikt u ook over krachten, die juist in verband met stoffelijke zaken voor menige geest te sterk zijn. Mijn ervaring is, dat dit in vele gevallen juist dan voorkomt, als de geest probeert iemand een klein beetje verder te helpen. Niemand kan van u verlangen dat u de gehele dag met de geest leeft. Dat zou erg vervelend zijn; er zijn interessantere dingen om mee te leven. Maar u zult misschien wel kunnen zeggen:
De impulsen die in mij opkomen, de krachten die ik soms in mij voel, moet ik gebruiken zoals zij komen. Ik moet deze impulsen zien voor wat ze zijn: aanduidingen, die ook mij van nut kunnen zijn.
Indien de mens in de séance meer zou zoeken naar de intentie en minder naar de uiterlijkheid, dan zou de geest in vele gevallen - niet hier misschien, maar elders dan toch wel - veel meer kunnen zeggen en uitdrukken.
Als de mensen van de geest hulp verwachten, dan moeten zij die hulp nemen zoals de geest die kan geven. Vaak komt de mens naar de geest als iemand, die naar een groenteboer gaat om een kilo kopspijkertjes te kopen. Zij komen iets vragen wat je niet kunt geven, wat je niet eens hebt. Je probeert dan iets te geven waaraan zij wel iets hebben. En vaak worden zo kostbare gaven weggegooid. Ik heb dit persoonlijk beleefd en betreur dit. Aan de andere kant mogen wij de mensen toch ook wel dankbaar zijn, omdat zij soms ook op een onverwachte wijze reageren op wat wij zijn en op wat wij denken. Het zou misschien goed zijn, als u zich ook dit zou realiseren. '

Wij lezen veel van uw gedachten af. En uw gedachten kunnen ons soms een stimulans zijn, een vreugde. Soms kan uw afwijzing voor ons een remming zijn. Indien u b.v. meent, dat mijn wijze van betogen niet goed is of dit anders had kunnen zijn, dan moet u ook zeggen waarom. Ik zal dan daarvan leven. Dan geeft u mij iets. U kunt ook alleen maar zeggen: het is slecht. Dan ontnemt u mij iets. U kunt zeggen; dat is allemaal mooi. Maar u kunt ook zeggen: dat is juist. Als ik ontdek wat voor u begrijpelijk is, zal ik een volgende keer exacter en begrijpelijker kunnen zijn. Dat is voor de geest van groot belang. Wij tezamen - mens en geest - bepalen

tenslotte wat de geest op aarde kan zijn, kan doen en wat u als mens uit de geest en van de geest kunt verwerven of wat u altijd ontnomen blijft.

TOEGIFT

Toegift: datgene waarop je geen recht hebt en dat je toch zo vaak wordt gegeven. Want altijd weer, als je ontvangt en je ontvangt spontaan, krijg je meer dan waarop je recht denkt te hebben. Vele mensen eisen alles en krijgen daarom niets. Maar zij, die slechts verwachten te verkrijgen, naar hun verdienste, zij krijgen altijd meer dan zij verwacht hebben.

Een toegift is iets wat de musicus geeft aan zijn publiek. Het is datgene wat het leven geeft aan de mens, die in zichzelf harmonisch leert zijn. Dus datgene wat de geestelijke sferen geven aan de mens, die zichzelf aanvaardt: de toegift van waarheid en nieuwe ontplooiing.

Overall is er een méér, dat ons wordt gegeven ten goede of ten kwade, omdat wat wij zijn een antwoord wekt in de kosmos, dat de waarden bevat die wij zelf hebben uitgezonden plus het antwoord daarop uit de oneindige werkelijkheid. Zo zal uw leven menige toegift kennen, in die gij niet eist, maar zijt. Zo zal uw geestelijk bestaan menige toegift kennen, indien gij niet het onmogelijke vraagt van anderen, maar tracht zelf het mogelijke tot stand te brengen.

Een ieder wordt datgene wat hij waarlijk tracht te zijn zonder daarbij eisen te stellen aan de wereld.

Een ieder verwerft datgene wat hij bereid is te schenken aan de wereld zonder daarbij voor zichzelf teruggave te eisen.

Een ieder bereikt datgene in de oneindigheid wat hij kan aanvaarden in zijn wezen zonder ook maar een deel daarvan te beperken of te verwerpen.

LES 3 - DE MENSELIJKE GEEST AAN HET WERK

De mens beschouwt vaak zijn mentale compositie als geest. En dan lopen er zo beziën inderdaad heel wat eigenaardige geesten rond. Maar de praktijk wijst uit dat er in de mens een geest steekt. Ik weet niet hoe deze er precies in komt maar ongetwijfeld is er een bewustzijn dat ook vroegere levensfasen omvat en vroegere ervaringen. Deze incarnatiewaarde speelt een rol in het gehele menselijke bestaan. Als men mij dat vroeger had gezegd, had ik het niet geloofd, maar achteraf bekeken blijkt dat die stelling toch wel juist is.

Nu zijn er allerhande moeizame processen, zwaardoor de mens tenslotte wordt tot wat hij uiterlijk schijnt te zijn. Ik wil daar niet teveel op in gaan, vooral niet omdat ik in dat geval een groot gedeelte van de tijd zeker aan maatschappij-kritische beschouwingen zou wijden. En dat lijkt mij voor u zelfs zonder Kabinet, o arm berooid volk, een moeizame en niet te verdragen lezing. Daarom zou ik eerder willen ingaan op het aspect van de invloed dat dit verleden heeft op de mens en zijn gedragingen en u iets duidelijk willen maken over de wijze, waarop dit verleden en deze geest geestelijke contacten leggen bewust of onbewust - en daarmee voer de mens vaak wat onverklaarbare en zelfs wel moeilijke situaties in het leven roepen. Wat dit laatste betreft, moge het u bespaard worden. Achteraf beziën, heb ik daar in mijn leven zwaar aan gelaboreerd.

Door incarnaties, door het leven in de sferen ontstaat er een bewustzijn. Dit geestelijk bewustzijn houdt in; bekwaamheden, vaardigheden en daarnaast gerichtheden. Hierop wil ik eerst ingaan.

Bekwaamheden

Als u in het verleden kunstzinnig van aanleg bent geweest, dan kunt u een zeker inzicht hebben verkregen in de materie, in de wijze waarop u die hanteert en zo een bekwaamheid hebben verworven. Deze bekwaamheid zult u doorgaans naar volgende incarnaties overbrengen.

Vaardigheden

Deze zijn weer iets anders. Als wij kunst als voorbeeld nemem, dan is de bekwaamheid die een componist bezit de vaardigheid die de reproducerende kunstenaar bezit. Vele kunstenaars reproduceren veel, zelfs zichzelf.

Gerichtheid

Deze is misschien de belangrijkste factor. Als je een paar keer je hebt gebrand aan een vuur, kies je voortaan een weg daaromheen. Als je ervaringen hebt opgedaan die onaanvaardbaar waren, dan bestaat de neiging om die ervaringen in het vervolg te vermijden. Zo kiest u uit de mogelijkheden van incarnaties, maar ook uit de verschillende mogelijkheden die in u bestaan u biedt een weg, die u zo ver mogelijk verwijderd zal houden van wat u scheen te schaden.

Dit is een punt, dat men zich meestal niet realiseert. Indien u echter nagaat hoe vaak u dingen vermijdt, omdat u dit impulsief als noodzaak aanvoelt en later, wanneer blijkt dat u ten aanzien van anderen gelijk heeft gehad, dit gezond verstand noemt, dan zult u mij toegeven; een ingebouwde gerichtheid is voor de mens een feit.

Met deze kwaliteiten gaat u liet leven in. Maar die kwaliteiten berusten in uw geest. Wat het lichaam daarvan overneemt kan hoogstens worden beschouwd als een afschaduwning daarvan. Op het ogenblik, dat een mens in zijn stoffelijk leven een daad stelt die perfect harmonisch is met een gerichtheid, een bekwaamheid of een waardigheid die in de geest bestaat, zal dit deel van zijn stoffelijk bestaan dus sneller en veel verder worden overgedragen dan bij andere zaken het geval is.

Wij hebben daarover wat onderricht gehad. De geest, die in de stof leeft, is pre-selectief georiënteerd t.a.v. een verrijking, die direct in contact staat met vorige situaties of bereikingen. Van deze formulering heb ik dan verder afgeleid;

- a. dat een mens elke keer, als hij een ervaring opdoet die harmonieert met de eigenschappen van zijn geest, hij hierdoor in die geest intenser kan reageren;
- b. dat daardoor ook zijn geestelijke capaciteiten en eigenschappen in de stof een grotere rol gaan spelen.
- c. dat de kwaliteit van de daad of de beleving ervan weer wordt vastgelegd in de geest.

U kunt begrijpen, dat indien dat gebeurt, die geest in zich niet helemaal alleen is. Ik b.v. ben een geest en ik voel nog voortdurend de zielenverwantschappen met entiteiten in en buiten de stof, die - laten we zeggen - mijn vroegere ervaringsscala ook zelf zeer op prijs stellen.

Als u - om bij de kunstenaar te blijven - componeert op grond van een in u gelegen vaardigheid, dan zult u het gehele proces van componeren niet alleen stoffelijk en misschien ook in uw eigen geest beleven, maar u straalt het tevens in de geest uit. En dan gaan andere geesten wie dit iets zegt daarop reageren. Ik heb overigens met enige verwondering geconstateerd, dat een werkelijke compositie vanuit geestelijk standpunt eigenlijk een soort verzamelwerk is. Het zijn allerlei inspiratieve en intuïtieve bijdragen van vele entiteiten, opgenomen middels de geest van de geconcentreerde componist en vertaald in de termen van zijn trant, zijn methodiek.

Als wij dit zeggen over een componist, dan neemt iedereen dat graag aan. Als iemand een mooi lied componeert, dan zegt men. Hij heeft de engeltjes horen zingen of de kosmische muziek geregistreerd met beperkte menselijk middelen. Ik zou alleen graag willen weten, waaraan deze mensen dan het ontstaan van bepaalde vormen van beat-muziek en atonale muziek zouden willen wijten. Het zouden dan - volgens mij - toch geen engeltjes kunnen zijn, die je hoort zingen; misschien horen ze de duvel donderen!

Nu zult u zich misschien kunnen voorstellen, dat voor een geest een werkelijke harmonie met een ander, die tot directe conclusies leidt, eigenlijk alleen maar mogelijk is op een terrein, waarop in beiden een gelijke waarde aanwezig is. Althans, dat zoudt u naar ik aanneem uit de vorige hoofdstukken van deze reeks lessen wel kunnen constateren.

Alles wat dus aanwezig is in de mens en in diens geest is mede gerepresenteerd, vindt zijn weerkaatsing in de sferen. Hier is geen sprake van een bewuste overdracht van geestelijke waarden (trouwens de meeste mensen zouden daar toch geen raad mee weten, dunkt mij), er is gewoon sprake van een aanvulling via de eigen geest welke in de materie als een normaal deel van de eigen functie kan worden verwerkt. Vandaar dat de meeste mensen, die denken zichzelf te kennen, steeds weer tot de conclusie komen dat zij zichzelf niet begrijpen. Maar dat is dan volgens mij wel het summum van zelfkennis.

De consequenties voor de relatie mens-geest zijn uit de aard der zaak vele. Het kan ook een harmonie zijn die op minder esoterische principes is gebaseerd.

Als ik terugdenk aan mijn laatste aards bestaan, moet ik toegeven dat voor mij harmonieën mogelijk zijn gebaseerd op feiten, die men op aarde in die vorm niet zeer op prijs stelt.

Stel nu - het is maar een stelling - dat één van u geestelijk een aantal gerichtheden, vaardigheden of bekwaamheden bezit, die negatief zijn, die op chaos gericht zijn in plaats van op oprechtheid en zelferkenning. Dan is het toch wel duidelijk, dat indien zo iemand tot een daad komt die overeenstemt met hetgeen er in hem leeft, hij een enorme versterking van deze factor krijgt uit de geest. Als je begint met een tikje chaos, dan wordt het meer chaos. Misschien is de eenvoudigste manier om dit stoffelijk uit te beelden als de driftbuien waaraan de mens over het algemeen lijdt zo nu en dan. Altijd zeer gerechtvaardigd natuurlijk zeker als het van de aanwezigen komt, maar desalniettemin een onredelijke reactie gebaseerd vaak op een op zich eigenlijk niet eens belangrijk feit. Het is dan een verwerping van b.v. een persoonlijke waarde waarover u zich opwindt of een krenking van uw waardigheid, een aantasting van uw gevestigd. recht. Normalerweise zoudt u even opvlammen en zeggen. Ach, laat maar rusten.

Stel nu, dat dit een ervaring is die in de geest is verankerd; iets wat meewerkt in uw gerichtheid en mogelijk daarbij een bekwaamheid is om u op een bepaalde wijze: te verweren. Wat gebeurt er dan? Dan zal deze eenvoudige stoffelijke situatie resulteren in een enorm contact met lagere entiteiten, die met dezelfde intentie, dezelfde impulsen en krachten geladen zijn. Dan versterkt uw drift zich op onredelijke wijze; en wat meer is, u begint dan door de drift geregeerd tegen uw aard in te handelen en op te treden.

Het is begrijpelijk, dat iemand driftig wordt en een bord kapot slaat; dat vind ik heel normaal. Dat komt voor en is ook gunstig voor de porceleinvervaardigers, daar kun je niets op tegen hebben. Maar zodra je een hoofd gaat inslaan, wordt het wel wat anders. Dat is voor de meeste mensen tegen hun normale karakteristiek in. Mensen, die naar een mes grijpen, terwijl zij altijd erg vreedzaam zijn en in de driftbui zover komen dat zij een ander doodsteken. Hoe vaak komt dat niet voor? Dan hebben wij hier te maken met een versterkingsfactor waarbij het onredelijke domineert.

Meestal gaat dat wel weer voorbij. Maar het kan natuurlijk ook zijn, dat je een dergelijke harmonie dermate sterk maakt, dat de emoties die in die geesten leven in je eigen geest een hoofdrol gaan spelen. Je zou het een soort "feed back" kunnen noemen (het terugvoeren van het resultaat naar de zendende factor waardoor het versterkt opnieuw terugkeert enz, een soort vergeestelijke "Mexicaans(, honds°). In dat geval ontstaat er wat men noemt een monomane vorm van bezetenheid. Dan zal die persoon in het vervolg op elke soortgelijke situatie met een onmiddellijke onredelijkheid reageren, die helemaal niet meer kan worden afgemeten aan zijn gedragingen.

Ik heb mij laten vertellen, dat men tegenwoordig nogal wat last heeft van z. g. psychopaten. Een heel mooie naam, waarmee alleen maar wordt aangegeven dat deze mensen niet normaal zijn. Als wij die psychopaten nagaan, dan komen wij heel vaak tot de conclusie dat zij onder normale condities als mens redelijk aanvaardbaar optreden, maar dat zij op bepaalde punten absoluut abnormaal reageren en vaak gewelddadig. Er zijn natuurlijk dingen waarin een primaire drang een rol speelt. Daar zijn de verkrachters, de rovers, daar zijn de mensen die zich gewoon gedwongen gevoelen om gekke dingen te doen, al is het maar een verkeersagent op zijn hoofd te timmeren of iets dergelijks. Als je die mensen nu onder behandeling stelt en je weet waar de oorzaak ongeveer ligt, kun je die oorzaak wegnemen. Die mensen gaan dan normaal functioneren of reageren tot op het ogenblik, dat die impuls weer optreedt. En op dat moment, als die eerste aanleiding er weer is, treedt dezelfde onbeheerstheid op. De eenmaal geschapen harmonie kan slechts moeilijk worden verstoord. U zult zich waarschijnlijk afvragen; waarom?

Indien het negatieve factoren zijn, dan heb je meestal wel te maken met minder verlichte geesten. Ik wil niet zeggen, dat wij, die in een lichte wereld leven, nu geheel vrij zijn van dergelijke effecten, maar wij reageren daarop zeker niet fel en negatief. Die entiteiten zullen dus genieten van de emotie, van de herbeleving van iets wat hun bestaan heeft gedomineerd. Voor hen is dus de band belangrijk. De eenmaal bestaande harmonie wordt door de andere entiteiten uit een soort behoefte in stand gehouden. Het is wel eens mogelijk om die te verbreken, maar dan moet je de persoon eerst ertoe brengen om het tegenovergestelde te beleven - emotioneel en praktisch - van wat hij normalerwijze doet. Er volgt dan een verbreking van die harmonie, want dan komt er iets wat voor die entiteiten onaanvaardbaar is.

U ziet, het is een rare situatie. Een van de andere dingen waarmee je ook heel sterk rekening moet houden, is de eigen geestelijke structuur, de z.g. bezetenheid. Nu zien de meeste mensen bezetenheid als een soort inbeslagname zonder meer. Dat is meestal niet zo. Een bezetenheid is gebaseerd op een harmonie. Dat kan niet anders, want waar geen harmonie bestaat, daar kan geen bezetenheid ontstaan. Dus de mens, die wordt bezeten, moet grondeigenschappen hebben, die altijd mede in de geest aanwezig zijn. De geest heeft de incarnatie gezocht. De geest heeft haar indrukken, haar gerichtheden en degelijke vastgelegd.

Dus is hier de geest ook weer mede aansprakelijk. Het is een beetje vervelend tegen de mensen te zeggen; Als u in beslag wordt genomen, dan bent u zelf mede schuldig. Maar het is werkelijk een feit. Want zonder uw instelling, uw vorm van harmonie met anderen, is het net mogelijk dat andere geesten oen dermate groot gezag krijgen, een dermate sterke greep op u krijgen, dat zij uw reacties en impulsen gaan domineren. En dat is in wezen toch bezetenheid. Er zijn natuurlijk heel veel meer van die zaken, want een bezetenheid voert tot wat men noemt geestesziekte. Wij kennen ook de aanhechting. Daar zult u ook wel wat over gehoord hebben. De aanhechting kan ook leiden tot onaangename nevenverschijnselen, al dan niet bedoeld. Maar die nevenverschijnselen zijn dan naar buiten toe het sterkst kenbaar waar er een zekere parallel bestaat tussen de instelling van degene in wiens aura de aanhaking plaatsvindt en de entiteit, die daarin gevangen zit. Het is nooit een kwestie van alleen maar strijdigheden. Ik zou op grond hiervan willen stellen;

1. Voor een groot deel van uw directe contacten en mogelijkheden ten aanzien van de geest bent u afhankelijk van de structuur van uw eigen geest.
2. Zoals uw gedrag en uw ervaringen voor een deel zeker door uw geest worden bepaald, zo zullen ook de harmonische punten voor uw geest mede bepalend zijn voor een versterking van belevingen en mogelijkheden.
3. Een mens kan vaak het onmogelijke presteren - althans vanuit menselijk standpunt - op het ogenblik, dat hij geestelijk a.h.w. volledig kan opgaan in de stoffelijke situatie en daardoor krachten verkrijgt niet alleen uit het eigen ego, maar ook uit de omringende sfeer, uit alles waarmede dit ego in de sferen harmonisch is.

Het wordt nog veel interessanter, als wij gaan kijken naar bepaalde paranormale effecten daarbij. Ik heb ook zo hier en daar wat genezers aan het werk gezien in mijn tijd, ofschoon dat meestal meer "Coué-achtig" ging. Wat wij daarvan kunnen constateren is heel vaak, dat de kwaliteit van de genezing sterk afhankelijk is van de kwaliteit van de genezer en vooral van diens geestelijke kwaliteit. Het klinkt misschien gek, maar ik wil proberen ook dit te verduidelijken. Iemand wil een ander genezen. Hij doet dat, omdat hij daardoor zelf aan zien wil gewinnen. Dan zal hij op grond van die zelfzucht (het is een zelfzuchtige gerichtheid) waarschijnlijk wel bepaalde harmonieën met de geest kunnen verkrijgen, maar aan gaat het om het effect van de genezer en niet om de feitelijke genezing. Dat zal zich in de resultaten die hij bereikt ongetwijfeld weerspiegelen. Hij zal vele mensen tijdelijk genezen, maar weinigen werkelijk genezen.

Stel daar nu iemand tegenover, die feitelijk uitgaat van harmonie, iemand die werkelijk de behoefte heeft om een ander nu eens uit de zorgen te helpen. Dan zal zo iemand dus niet zelfzuchtig gemotiveerd zijn. Hij grijpt direct naar een hoger deel van zijn ego uit; dus naar een harmonie op een veel hoger peil. Als u nu even verder nadenkt, dan zult u zich realiseren dat er dan een kracht zal ontstaan, die veel zuiverder is. Het effect zal misschien niet spectaculair zijn, maar het zal wel van blijvende aard zijn. Want hier is een kracht, die doorwerkt in op geestelijk En op stoffelijk niveau, zonder dat daar verder een beperking buiten de genezingswil aan te pas komt. En dat hebben wij ook met mensen, die anderen proberen te helpen. Een aardig voorbeeld;

In mijn tijd had je heel wat koffiediklezers, astrologen en al dat soort mensen. Nu is mij dit opgevallen: Er waren mensen bij, die dat eigenlijk alleen maar deden om je uit de zorgen te helpen, om je even een beetje adem te geven. Die mensen hadden het meestal bij het rechte eind, toch deugde er van hun astrologische berekeningen niet veel. En het koffiedik, daar keken ze wel naar, maar daar was ook niet veel in te zien, meestal trouwens niet. Deze mensen echter kwamen tot juistere voorspellingen, juistere aanwijzingen dan degenen, die het

hoofdzakelijk deden om er beter van te worden. Zij hadden misschien een betere techniek, maar het eindresultaat was meestal van mindere: kwaliteit.

Het klinkt krankzinnig, tenzij je je weer gaat realiseren, indien je je bezighoudt met astrologie, dan hou je je wel bezig met iets wat als een soort wetenschap mag worden beschouwd, maar om dat juist aan te voelen en juist te interpreteren heb je een geestelijke gevoeligheid nodig. Als je nu alleen maar denkt aan wat het oplevert, dan kom je tot een stoffelijke interpretatie, waarbij geen rekening wordt gehouden met de werkelijke feiten die vanuit de geest bekend zijn. Aan de andere kant, als je dat doet om iemand te helpen, dan is dat eigenlijk ook een afstemmen op de geest en daardoor verkrijgt je een intuïtief inzicht waardoor je interpretatie, beter wordt en waardoor dus ook dat wat je zegt beter klopt. Het zijn heel curieuze zaken.

Als de menselijke geest aan het werk is, dan zijn de verschijnselen daarvan voor een mens niet altijd even aanvaardbaar. Als u op aarde iets ziet wat u heel erg leuk vindt en u gaat daar achter aan, dan kan het heel goed zijn dat uw geestelijk ego erkent: dit is niet juist. Dit is zodanig tegengesteld aan mijn gerichtheid, dat het daardoor weer een soort harmonie vormt. Uw geest werkt dus corrigerend in. Dat kan allemaal heel aardig worden verklaard.

Als u een dergelijke impuls heeft, dan zoekt u zich onbewust te frustreren; u zoekt dus zelf die dingen op waardoor het onmogelijk wordt om datgene te doen wat u denkt te willen doen. De kwestie waardoor wij onszelf tegenwerken wordt dan heel vaak teruggebracht tot freudiaanse impulsen. Je bent op je moeder verliefd geweest en daarom geef je de ander een pak slaag, opdat hij - omdat hij sterker is - jou een pak slaag kan geven of iets dergelijks. Ik vind het tamelijk gezocht.

Maar uw eigen geest kan voortdurend actief ingrijpen. Dat wil zeggen zij kan uw leven niet helemaal domineren, maar zij kan u ertoe brengen om uzelf a.h.w. te frustreren en te bestraffen, doordat uw wil te veel op één punt is gericht en daarmee de rest gemakkelijker is te beïnvloeden. Op dezelfde manier kan uw geest u ook stimuleren. Wat dat betreft, zijn er ook heel vreemde zaken.

Er zijn mensen, die manen dat zij werkelijk wel redelijk gelukkig en prettig leven. En dan, zonder enige aanwijsbare reden, ontstaat er onrust.

Dan denk je; nu ja, dat zal zijn tijd wel duren. Maar het wordt steeds sterker.

Op een gegeven ogenblik is er een kritieke periode en knapt de zaak af. Dan gooi je ineens deze manier van leven overboord en je begint aan iets anders, terwijl je het eigenlijk niet eens aandurft.

Maar op dat moment word je zodanig door impulsen overspoeld dat het eenvoudig gebeurt. Dan kun je zeggen: Dat is dom of, dat is erg verstandig. Neen, in feite was dat weer uw eigen geest, die aan het werk was en die een niet aanvaardbare reeks ontwikkelingen, afkapt.

Zo kunnen we doorgaan. Er zijn altijd wel van die dingen en het is erg moeilijk om daarvan precies te zeggen of het uit de geest komt of ergens anders vandaan.

Maar als wij de geest aan het werk zien, terwijl de mens slaapt, dan zien wij weer heel iets anders. De geest is dan veel vrijer. Wij kennen natuurlijk de uittredingsverschijnselen en dat soort dingen. Maar wat de meeste mensen over het hoofd zien is; terwijl je slaapt, is er voor de geest de mogelijkheid om het onderbewustzijn opnieuw te arrangeren en te organiseren. Er is niet alleen sprake van een stimuleren van dat onderbewustzijn, het is tevens mogelijk om in dat onderbewustzijn bepaalde op de voorgrond tredende verlangens, verschijnselen of angsten te verplaatsen naar een ander gebied; en dat gebeurt dan. Zo blijkt vaak dat een mens zijn gedrag na enkele diepe slaaperioden op één punt aanmerkelijk wijzigt.

Hij weet zelf misschien niet eens waarom. Hij zoekt er achteraf wel een verklaring voor. Ga je na wat er is gebeurd, dan blijkt dat in het onderbewustzijn een manipulatie heeft plaatsgevonden. En door die manipulatie verandert de mens. Dat heeft dan de eigen geest van deze mens gedaan.

In bepaalde gevallen is het ook mogelijk dat er een soort zending plaatsvindt. Ook daarin speelt de slaapperiode meestal een belangrijke rol. In die periode van rust en ontspanning wordt een dwangbeeld opgelegd. Dit beeld is beperkt, zoals de mens dat later beleeft. Misschien betekent het; ik moet voortaan beter rechts houden of iets dergelijks. Maar de praktijk daarvan is, dat je in het leven je situatie verandert en daarmee de contacten, die je met anderen maakt. Een waarde, die je normaal niet zoveel aan anderen hebt overgedragen, kan daardoor beter worden gebruikt.

Nu zijn er in onze contreien een hele hoop groepjes en grote groepen, die alle wel zoeken naar iemand die zij kunnen gebruiken. Als zij zien, dat er in een mens de mogelijkheid schuilt om b.v. mensen op andere gedachten te brengen of om mensen te helpen in een bepaalde richting die voor hen belangrijk is, dan gaan zij de: geest van die mens beïnvloeden. Zij zeggen dan tegen die geest; Kijk eens, dat is jouw gerichtheid, dat is jouw bekwaamheid. Dat klopt allemaal mooi. Daarvan kun je toch gebruikmaken en bovendien heb je de vaardigheid ook nog. Waarom zouden wij niet gezamenlijk daaraan iets doen?

Zo komt er een concentratie in de geest van deze mens, waardoor ze over de krachten beschikt van andere entiteiten. Dat alles begint dan eerst flink te roeren in het onderbewustzijn, zodat uw reactievermogen een beetje verandert en daarna schuiven zij u voorzichtig a.h.w. van mens tot mens, van boek tot boek, van plaats tot plaats, totdat u precies datgene doet wat in overeenstemming is met uw wezen en uw geest en wat ook nog voor een bepaalde geestelijke groep belangrijk is. Als dat gebeurt, dan zijn er zoveel factoren aan het werk dat u het zuiver mentaal niet afkunt, zodat de geest gaat ingrijpen. Wij krijgen dan tijdens de zending een voortdurend domineren van het geestelijk deel van het ego over het materiële deel. Dan zeg je dingen zonder te weten waarom. Dan doe je dingen zonder te weten waarom.

De mens zal dan voor zich misschien een vrome verklaring zoeken en zeggen: ik word geleid. Inderdaad, u wordt geleid door een deel van de persoonlijkheid dat bij de mens doorgaans niet zeer in aanzien staat. Maar die leiding is aanwezig.

Op deze wijze kun je dus ook mensen, die geestelijk geschikt zijn voor een taak, maar die om bepaalde redenen nog niet een stoffelijke inwijding kunnen doorstaan, waarbij zij zich van alles helemaal bewust zijn, toch helpen die taak te volbrengen. En elke verdienste die zij verkrijgen door die manier van handelen wordt als ervaring in de geest vastgelegd. Na de overgang zal men dus over het geheel van de feiten kunnen beschikken. Men wordt a.h.w. in de geest ingewijd, ook als dat om stoffelijke redenen hier op aarde nog niet mogelijk was.

Zo werkt de geest van de mens noest en nijver voortdurend aan het stimuleren van zijn lichaam en probeert daarin het maximum aan ervaringen, maar ook het maximum aan uiting te bereiken. Dat de geest van de mens nog wel eens wat vrije tijd overhoudt, zal u ondertussen wel gesnapt hebben. Want als u slaapt en uw geest is niet druk met u bezig, dan heeft zij een paar uurtjes vrijaf. Dan gaat zij misschien wel buurten bij anderen, dat is heel begrijpelijk. Dat is net als iemand die jonge kinderen heeft, nu slapen zij en kun je even met de burens gaan praten. Op deze manier ontstaan er contacten van geest tot geest. Maar ook heel vaak mogelijkheden om te helpen.

Misschien realiseert u het zich niet, maar er zijn mensen die uitreden en dan uitgetreden zijn helpen bij de overgang van mensen. Zij staan er veel dichterbij. Zij kunnen hen gemakkelijker bereiken en kunnen dan bij de overgang assisteren. Wij noemen hen vaak de Grauwe Broeders, omdat zij zich meestal manifesteren in een niet geheel wit kleed.

Zo kunt u uitgetreden tijdens uw lichamelijk: slaap actief zijn. U kunt anderen helpen. Maar het is ook wel mogelijk dat u door wat u heeft beleefd, wat u heeft gedaan uzelf problemen heeft opgegeven, ook geestelijke problemen. Normaal is de geest aan de stof gebonden en moet zij werken met haar eigen inhoud. Maar nu is de geest even vrij en dat lichaam ligt daar, snurkt en reinigt zichzelf. De geest kan nu kijken, of er misschien een harmonische

mogelijkheid bestaat. Is die aanwezig, dan kun je ook nog geestelijk onderricht ontvangen, terwijl het lichaam rust.

De verworven kennis moet in die geestenwereld weer worden verwerkt. Ze is a.h.w. een toevoeging aan een bekwaamheid, een vaardigheid of gerichtheid en komt eerst in daarop volgende perioden (dat duurt meestal 2 weken tot een jaar steeds duidelijker tot uiting, ook in de menselijke reactie. Dan kan het gebruikt worden om het onderbewustzijn te hergroeperen, om inspiraties tot stand te doen komen, de kracht te verhogen en wat dies meer zij. Misschien begint u zich nu langzaam maar zeker af te vragen, of er geen CAO bestaat waardoor uw geest voor deze overuren beloond zou kunnen worden. Tenminste de gemiddelde mentaliteit op aarde van "voor wat hoort wat" zou wel in die richting wijzen. Maar ja; u bent natuurlijk niet zo.

Harmonie wordt menselijk vertaald als geluk. Een klein beetje harmonie zou je kunnen vertalen als een meevaller of een gelukje. Naarmate de geest en de stof een juistere harmonie vinden en dus door de stof ook de geest tot uitdrukking komt, is er meer harmonie met de wereld van de geest. Maar via de wereld van de geest ook met de materie, zelfs met de lagere delen daarvan, de beestjes, de plantjes, de steentjes en weet ik wat nog meer. Dan krijgt u dus haast automatisch meevallers, die moeilijk te begrijpen zijn. Laat mij u een voorbeeld geven:

Iemand heeft een auto. Als een ander daarmee rijdt, dan doet "het kreng" het steeds niet. De eigenaar zelf zit erin en die auto rijdt als of het een nieuwe Cadillac is. Men zegt dan; Het ligt aan de chauffeur. Maar niet alleen aan zijn vaardigheid, het ligt ook niet aan de gewenning, maar het ligt wel er aan dat de chauffeur misschien beter in harmonie is met het voertuig en die harmonie ook uitdrukt in de motor, waardoor kleine afwijkingen daarin niet de kans krijgen om storend te worden.

Een ander voorbeeld: U bent in harmonie. Laten we zeggen: het is een betrekkelijk geringe harmonie, maar zo is en u heeft iets uit de geest uitgedrukt, er bestaat op dit moment een relatie. Nu komt u bij een wegwijziging en u weet waarachtig niet (u weet wel waarheen u wilt gaan welke weg u moet nemen. U denkt niet eens na en u kiest automatisch de goede weg. Morgen bent u niet in harmonie. U staat op datzelfde kruispunt en u zegt; "Verhip, dat was één van deze wegen, maar welke!" En u rijdt misschien verkeerd. Zo typerend is deze invloed. Zij maakt uit, of u meevallers heeft of tegenvallers. Zij beslist a.h.w. voor een deel over dat extra wat u kunt doen en wat u kunt bereiken.

O zeker, indien u een geestelijke taak heeft en het is nodig dat u daarvoor even een extra kopje thee drinkt, dan wordt ervoor gezorgd dat u net bij een medelijdende ziel komt, die u een kopje thee aanbiedt, natuurlijk. Maar dan is het weer een kracht, die, een doel heeft. Ook, voor uzelf, zonder dat u zegt, daar zit een bepaalde bedoeling of geestelijke gerichtheid achter, krijgt u dat geluk, dat meevallertje.

En wordt uw harmonie groter en groter, dan ontstaat er nog iets anders: de innerlijke gloed, die men geluk noemt, waardoor u a.h.w. de disharmonieën om u heen domineert of van u afwijst. Het gaat allemaal veel gemakkelijker. U kan het gemakkelijker verwerken. U kiest juister. Een gelukkig mens is meestal een mens, die uit zijn vele mogelijkheden steeds die ene weet te kiezen, die het best past bij zijn wezen en zijn behoefte. Ook dat doet de menselijke geest.

U moet niet denken, dat als u hier leeft die geest dan in u wordt geduwd ongeveer als een duveltje in een flesje om dan voorlopig daadloos in dat lichaam rond te gaan, hoogstens hier en daar de feiten registrerend. Het is soms te betreuren dat dit niet gebeurt. Stel u voor, als ik een geest had gehad, die al mijn stoffelijke daden werkelijk had geregistreerd, dan zou dat een wonderbaarlijke schelmenroman zijn geworden: Maar aan de andere kant misschien ook overbodig.

Wat u bent, is een combinatie van een stoffelijk voertuig waarin de geest zich grotendeels concentreert en manifesteert en een geest, die vanuit het stoffelijk lichaam uitgrijpt naar die onstoffelijke wereld (het z.g. hiernamaals) dat er altijd is en daar door harmonieën en disharmonieën, door het veranderen van begrippen en het gebruiken van eigenschappen u stoffelijk helpt en impulsen geeft. Gelijktijdig echter zorgt zij ervoor dat wat u bent en wat u bereikt op aarde in overeenstemming is met de noodzaken en behoeften van de geest én van het harmonisch geheel waartoe deze geest gevoelt te behoren. Daarom kunt u altijd waar mensen zijn de menselijke geest aan het werk zien, niet alleen stoffelijk, mentaal of psychisch, maar ook supra-natuurlijk soms in vele sferen gelijktijdig.

Als u vanuit uw denken en uw bestaan meent dat het u vaak tegenzit dan moet u zich eens afvragen, of u misschien een andere gerichtheid bezit dan de praxis dagelijks kan verwerken. Vraag u af in hoeverre u misschien anders kunt zijn en anders kunt denken. Als u dan wat geluk vindt, wat tevredenheid, dan heeft u het bewijs dat u het goed doet. Want al zegt men vaak dat God eerst beloont na de dood (een heerlijke uitvlucht voor degenen die zien dat er hier niets van terecht komt, ook al doet iedereen wat hij zegt te doen), de feitelijke werkelijkheid is, dat het leven in zichzelf, zelfs ondanks ervaringen die: anderen misschien ongeluk noemen, u voortdurend beloont voor elke harmonie met geluk, met tevredenheid, met begrip van bereiking. Als u daaraan denkt, kunt u misschien uzelf gelukkiger maken, maar u kunt daarmee vooral ook uw persoonlijke betekenis geestelijke en stoffelijk in de wereld veranderen.

MAATSCHAPPIJ-KRITIEK

Ik zou willen zeggen, dat er zoveel maatschappij-kritiek is in uw dagen, dat er door al die kritiek maar weinig maatschappij overblijft. Dat is een van de verschijnselen die kan worden verklaard door de grote geestelijke omwenteling waarin de wereld zich op dit ogenblik bevindt.

De wereld bevindt zich in de overgang van het ene tijdperk naar het andere. Zij bevindt zich in de overgang van het ene teken naar het andere. Bovendien bevinden de mensen zich nog in de overgang van een schijn-welvaart naar een meer rulle armoede. Deze verschijnselen bij elkaar verklaren dus wat er op dit ogenblik gebeurt.

Als wij denken over b.v. de oplossing van problemen, dan moeten wij ons realiseren; de problemen zijn niet op te lossen, omdat zij niet gesteld zijn in de termen van de tijd.

Geestelijk weten we nu heel goed wat er aan de hand is. Wij kunnen b.v. zeggen, dat het nadeel van de omwenteling, die in uw dagen plaatsvindt, gelegen is in het feit dat een ieder tracht zo sterk op zijn gelijk te staan. Men komt niet meer tot een afwegen van verantwoordelijkheden. Men gaat uit van de juistheid van de theorie. En er zijn vele theorieën, die zodanig juist zijn dat ze toegepast de patiënt een overleden hebben bezorgd.

Het is misschien zelig om het zo te zeggen, maar als ik uw maatschappelijke ontwikkeling zie, dan vraag ik mij altijd af; hoe komt het toch dat de ene eens altijd de behoefte heeft meer te zijn dan de andere mens? Terwijl beiden door hun positie veel minder mens zijn dan zij zouden kunnen zijn. En indien zij waarlijk mens zouden zijn, zij een veel menswaardige wereld zouden kunnen opbouwen, waarin beiden hun menselijkheid zouden kunnen gebruiken om tot hogere waarden te komen. Maar ja, kom daar maar eens op. Dat gaat zo gemakkelijk niet.

U zult zich afvragen wat dat nu te maken heeft met een lezing over mens en geest. Per slot van rekening u bent mens en ik ben geest; en daarmee hebben we al een aardig punt bereikt. Het is een dialoog. Een dialoog tussen de mens en de geest zal een oplossing kunnen geven voor een groot gedeelte van uw maatschappelijke problemen in deze tijd. Wij zouden b.v. duidelijk kunnen maken, dat het veel belangrijker is dat je iets doet dan iets weet. De meeste mensen in deze tijd weten heel veel, maar zij doen weinig. Als alle mensen net zoveel zouden

doen als zij nu menen te weten, dan zou er ongetwijfeld een werkelijke overvloed op de gehele wereld kunnen bestaan en op een zuiver vreedzame basis.

De problematiek, die wij zich zien ontwikkelen op deze manier, houdt b.v. in de opbouw en uitbouw van legers. Als u nagaat hoe vreemd het is dat de mensen, omdat zij over ontwapening confereren nog snel overgaan tot een vernieuwing van de bewapening, dan kunt u ook nagaan hoe irreal het gehele proces is. Alleen mensen, die weten dat hun denkbeelden en hun werkelijke leefwijze niet overtuigend zijn, grepen naar de wapens om daarmee andere te kunnen overtuigen of zichzelf te kunnen verdedigen.

Als iemand een ijzeren gordijn optrekt, dan is dat geen teken van sterkte maar van zwakte. En als iemand probeert de waarheid voortdurend weg te houden van de mensen, dan is dat ook geen teken van sterkte maar van zwakte. Uw wereld hangt van zwakheden aan elkaar. Geestelijk gezien zouden wij zeggen; Juist wanneer de zwakheden op maatschappelijk, godsdienstig en geestelijk terrein duidelijk worden, zal men in staat zijn daaraan iets te veranderen; dan is er een ontwikkeling mogelijk. Maar als ik kijk naar de manier waarop men tegenwoordig de ontwikkeling probeert te behandelen, dan doet het mij denken aan iemand die zegt. Ik ga kuikens telen, dus zet ik men eieren in de koelcel. Men probeert eenvoudig niet de zaken juist tot stand te brengen.

Dan komt de geest daar natuurlijk ook bij te pas. Ja, indien de geest daar niet bij te pas kwam, zou het misschien nog zieliger zijn, wie weet. De geest komt en laat iets uitlekken. Het gaat hier hoofdzakelijk om het duidelijk maken van bepaalde punten.

Bijvoorbeeld. Het is heel vreemd dat er in Rusland (het land dat zo zwaar beheerst wordt door geheimhouding en strikte discipline) de laatste tijd een aantal manipulaties van hooggeplaatsten zijn uitgelekt en schandaal hebben verwekt bij de bevolking. Het is zelfs al zover, dat zelfs de Pravda daaraan reeds drie regels heeft gewijd. En als u weet hoe lang het duurt, voordat de Pravda enige regels wijdt aan de fouten van hooggeplaatsten, dan zult u weten dat althans de geest zich door dit uitlekken niets te verwijten heeft, omdat zij een versnelling van het proces van realisatie tot stand heeft gebracht.

De geest doet natuurlijk wel eens aan politiek, dat kan haast niet anders. Niet omdat de geest van politiek houdt, maar omdat de enige manier om bepaalde dingen uit te drukken eigenlijk een gebruikmaken van de politiek betekent. Zoals je de mensen heel veel waarheden niet kunt zeggen, als je deze ernstig zegt. Maar als je ze op een clowneske wijze voordraagt, dan zijn ze ineens acceptabel. Zoals menig schrijver, die een directe kritiek op een bepaalde toestand niet aandurft, een science-fiction romannetje schrijft of iets dergelijks, waarmee hij iets in de toekomst of in het verre verleden projecteert, en dan is die kritiek ineens wel aanvaardbaar.

De geest kan het zeker niet direct doen, maar zij kan ertoe bijdragen. Wij proberen de laatste tijd een stuntje met gevleugelde woorden. U zult zeggen; Wat heb je daar aan? Ach, het helpt soms een beetje, als je zo'n gevleugeld woord onder de mensen brengt. Bijvoorbeeld, "Nixon gekozen, de welvaart verloren." Het is een slagzin, die we in de USA gebruiken. En binnenkort misschien; "Als je wat verwacht van de Tweede Kamer, ga dan op het dak zitten." Iets voor Nederland. Of; "Als je christendom verwacht van de kerk, bidt dan God dat Hij je verlicht in je verstand." Dat zijn van die leuzen, die wel een beetje bitter zijn, maar die aanslaan. In Rusland is er op het ogenblik een slogan, die het heel aardig doet "Nu ja, hij is niet redelijk, want hij is lid van de Partij." En aangezien het altijd persoonlijk wordt gebruikt, doen ze daar niet veel tegen, tot nu toe. Op deze manier kun je dus wel wat tot stand brengen.

De geest probeert werkelijk in uw maatschappij beweging te brengen. Maar wat is moeilijker in beweging te brengen dan de menselijke maatschappij? De aarde zelf, indien je geen hefboom hebt. Hoe kan de aarde in beweging komen? Wel heel eenvoudig; Als de mensen leren dat uiterlijkheden over het algemeen slechts hinderpalen zijn voor het werkelijke leven, dan zijn ze al een stap verder. Als de mensen tot de conclusie komen, dat je langer leeft wanneer je loopt, zou dat misschien ook bijdragen tot de gezondheid van de maatschappij en een vermindering van de luchtvervuiling.

Als je de mensen duidelijk kunt maken dat het niet zo belangrijk is om met atomen te goochelen als wel om menselijk gelijk te bewaren, dan zou je ook een eind verder komen. En dergelijke denkbeelden zal je de maatschappij dan ook geven.

Er zijn zo van die krankzinnige dingen van deze tijd. Zo hebben zij een denkbeeld, dat de mens steeds aler onderwijs roet hebben. Maar het blijkt, dat bij de uitbreiding van het onderwijs de wijsheid steeds meer eronder door gaat. Onderwijs blijkt vaak pretenties te scheppen, die niet gehonoreerd kunnen worden en zullen worden en bovendien een verwaandheid bevorderen waardoor men zijn werkelijke mogelijkheden niet eens meer gebruikt. Dat is natuurlijk een dwaze situatie. Ik zou zeggen; onderwijs moet doelmatig zijn. En doelmatig onderwijs betekent voor mij, dat het voor de mens helemaal niet belangrijk is te weten wanneer Karel de Kale heeft geleefd en wat Karel de Stoute allemaal voor stouts heeft uitgehaald. Het is ook helemaal niet zo belangrijk dat ze weten hoe de hele wereld in elkaar zit. Dat beetje aardrijkskunde kunnen ze altijd wel uit de krant leren. Maar het is wel belangrijk, dat zij weten wat hun medemensen van hen verwachten. En dat leren zij niet.

De mensen worden opgeleid tot belangrijke leden van het "establishment" en zij mogen dan als student natuurlijk een tijdlang provoceren, dat hoort erbij, voordat zij aan hun groot salaris kunnen beginnen. Maar wat men zich niet realiseert, is dat studeren op zichzelf niet belangrijk is. Belangrijk is, dat men zich geroepen voelt, dat men zelfs offers wil brengen, om te bereiken, want alleen dan zal men het bereikte ook goed gebruiken. Alles wat men voor niets krijgt, gooit men weg.

Alleen datgene wat men heeft verworven of wat de uitdrukking is van iets wat men verwerft, dat zal men respecteren. Dat geldt ook voor uw leven, uw bestaan, uw persoonlijke mogelijkheden. Naarmate men minder afhankelijk is van zijn prestaties, is men minder geneigd om te presteren. Naarmate we minder geneigd zijn te kijken naar wat ons werkelijk interesseert, naar wat wij werkelijk willen zijn en bereiken, zullen wij meer uiterlijkheden bereiken en in feite: werkelijk minder betekenen.

Is het eigenlijk niet krankzinnig dat nu politiek een carrière kan zijn, dat religie een carrière kan zijn: Op het ogenblik, dat politiek een carrière wordt, wordt het een spel dat wordt gespeeld om een rangorde en is het niet meer de uitdrukking van een maatschappelijk geheel. Op het ogenblik, dat carrière een kerk gaat beheersen, gaat het niet moer om de mogelijkheid van het werkelijke geloof, maar om de handhaving van de geloofsorde waarin verder carrière wordt genaakt. Als je dat gaat begrijpen, dan moet je dat ook veranderen.

De geest is er druk mee bezig. Wij doen het aan alle kanten. Soms stoten wij onze neus. Maar aangezien onze neus niet stoffelijk is, valt dat mee. Soms ook hebben wij resultaat. Op het ogenblik zijn we in Nederland bezig - ik mag dat rustig zeggen - met een actie waar heel veel mensen steil van achterover zullen slaan, als ze slaagt. Wij zijn namelijk bezig te proberen het gehele ambtelijke apparaat op efficiency te laten doorlichten. Eens kijken of het niet beter kan. Nu als dat gebeurt, dan ben ik ervan overtuigd dat het voor veel mensen een aardbeving is. Maar het betekent gelijktijdig dat het geheel van een bureaucratische maatschappij wordt teruggebracht tot een maatschappelijke werkelijkheid en niet tot een op zichzelf bestaand lichaam, dat in feite niets meer met de maatschappij te maken heeft en dat alleen ten aanzien van die maatschappij nog functioneel zal zijn zo nu en dan, maar dat op zich geen deel meer is van die maatschappij.

Al deze dingen houden natuurlijk in, dat de geest op aarde steeds weer inspirerend optreedt op punten waar die inspiratie niet erg wordt gewaardeerd. Als ik denk aan wat ik de laatste tijd zelf heb gedaan. Hoeveel gemene dingen ik heb geïnspireerd - niet om gemeen te zijn, maar doodgewoon om eens een balletje aan het rollen te brengen hier en daar - dan zoudt u heel verbaasd kijken. Ik vind dat niet leuk. Ik zou veel liever gewoon een grapje maken en verder gaan. Maar het kan niet anders. Wij moeten steeds weer proberen iets te doen aan de mensheid, omdat zij in een maatschappij, die steeds meer probeert zichzelf vast te zetten in

een soort imaginaire welvaart-orthodoxie, op een gegeven ogenblik alle geestelijk en stoffelijke ontwikkeling zou kunnen stilzetten.

Het is voor de geest belangrijk, dat deze wereld ook een school heeft, vanwaaruit de mens verder kan gaan.

Nu zit men zich af te vragen wat voor gemene dingen ik wel gedaan zou hebben. Ik kan dat begrijpen. Een mens hoort graag van ongelukken, niet van dagen dat er niets gebeurt. Wat ik gedaan heb, is onder meer dit;

Ik heb een generaal ertoe gebracht een aantal blunders te maken in het bijzijn van zijn ondergeschikten. Niet dat dat zo moeilijk is, maar in dit geval was het noodzakelijk. Ik heb een belangrijk leider van een bijna misdadige groepering ertoe gebracht enkele maatregelen te nemen, die hem in conflict hebben gebracht met de gemeenschap waarin hij handelend optreedt. Dat was ergens in Europa. Daarmee hoop ik te bereiken dat ook het werk van vele anderen, die daaraan meedoen, ertoe leidt dat deze ondergrondse machtsconcentratie wordt ontmaskerd, dat de mensen gaan begrijpen wie er in feite het een en ander heeft te zeggen. Dan heb ik bovendien in Nederland een paar defensie-technische zaken laten uitlekken.

Daarna ben ik ook bezig geweest in Engeland. Alleen maar omdat hier over het leven van de mensen wordt beschikt zonder dat zij er zelf iets vanaf weten. Ik heb nog een paar dingen gedaan, maar dit is wel genoeg, vind ik.

Waarom is dat nu zo belangrijk? Het is belangrijk, omdat de mensen moeten begrijpen dat zij zelf verantwoordelijkheid moeten dragen, dat zij niet zonder meer alle aansprakelijkheid kunnen delegeren. Dat de mensen zelf het slachtoffer worden van de laksheid waarmee zij reageren op anderen.

Er worden door andere entiteiten over deze wereld op het ogenblik heel wat ongelukken en dergelijke geproduceerd waarbij overigens menselijk weinig schade geschiedt, alleen maar om duidelijk te maken aan welke gevaren de mensheid zich blootstelt. Men wil de mensen wakker schudden voor een maatschappij, die langzaam maar zeker de strop wordt, waarin de mensheid wordt gewurgd. Dat wil nipt zeggen, dat die verandering in een of twee jaren komt.

Als ik denk aan het doorlichten van de Nederlandse Ministeries, dan denk ik dat voordat er een rapport uitkomt het dan ongeveer 1980 is. Voordat zo er iets mee doen het gaat twee keer de ijskast in) wordt het wel 1988. Voordat het resultaat heeft zal het misschien het jaar 2000 zijn.

Ja, de politieke ijskast is meestal diepvries.

Indien wij het geheel van uw maatschappij kritisch bezien, dan komen wij tot de conclusie, dat - terwijl de mens langzaam maar zeker de mogelijkheid krijgt om meer mens te worden - er gelijktijdig in het milieu steeds meer factoren optreden, die hem een werkelijk hanteren van zijn menselijkheid en een werkelijk besef van zijn menselijke verantwoordelijkheid zoals van zijn waardigheid onmogelijk maken. Wij geloven dat wij kunnen bijdragen tot die verandering.

Er zijn in uw wereld heel veel dingen die goed zijn, die mooi zijn. Daar komen wij niet aan. Integendeel, die beschermen wij en we zullen ze bewaren. Daarvoor zullen wij alles doen wat mogelijk is. Zoals u binnenkort wel zult horen dat er bij een aardbeving wonderbaarlijk genoeg een oudere kerk practisch gespaard is gebleven, terwijl er rondom ruïnes zijn. Dat hebben we gedaan om iets te handhaven: een sfeer en een schoonheid die daar bestaan.

Wij houden ons met uw wereld bezig. Maar het belangrijkste voor ons is toch wel: het in beweging brengen van de mens. De overtuiging is bij ons; de mens kan in deze tijd slechts bewuster worden, indien hij zich niet afwendt van de wereld, maar als deel van de wereld zich meer bewust wordt van zijn eigen kracht, zijn eigen mogelijkheid en zijn verantwoordelijkheid voor zijn daden en voor de mogelijkheden, die hij anderen biedt.

LES 4 - DE MENSELIJKE GEEST IN DE WERELD

De mens heeft een geest. De mens leeft stoffelijk in de wereld. Het gehele voorstellingsleven van de mens wordt bepaald door stoffelijke factoren. Zijn geest is aan deze stoffelijke voorstellingen gebonden, omdat ze de enige mogelijkheid zijn om een uiting tot stand te brengen, die voor het gehele menselijke wezen bereikbaar en aanvaardbaar is.

Nu weet u ook allemaal, dat de mens in de wereld vele dingen doet. Sommige mensen zijn sportievs ze doen aan wintersport, rijden scheve schaatsen. Anderen zijn weer meer mathematisch aangelegd en houden van een dubbele boekhouding en zo. Kortom, iedereen heeft zo zijn eigen methode om de wereld te benaderen en heeft dus ook eigen waarderings, eigen referentietermen en daarmee een aantal beelden, welke voor die geest een betekenis hebben, die niet voor elke mens gelijk kan zijn. Dit is het eerste punt, dat wij vanavond willen stellen.

Er zijn dus speciale beelden of voorstellingen, welke van mens tot mens kunnen verschillen, maar die voor de geest bepalend zijn voor de uitdrukking van harmonie en van reactie. Het zal u duidelijk zijn, dat als je daarmee begint, je automatisch terecht komt bij het sterk persoonlijke karakter van het geestelijk leven in de stof. Het is eenvoudig niet mogelijk om b.v. een geloof te vinden dat voor een ieder gelijkkluidend is, voor een ieder een gelijke geestelijke inhoud en betekenis heeft en bovendien nog in gelijke termen in de wereld kan worden uitgedrukt. En omdat die mogelijkheid niet bestaat, moeten wij dus proberen de wijze waarop de menselijke geest werkt als zij in de stoffelijke wereld vertoeft wat nader te definiëren. Ik heb daarvoor een paar stellingen gekozen.

Ik stel;

Het geheel van een harmonisch complex - zoals dit in de kosmos bestaat - kan voor de menselijke geest worden uitgedrukt door één enkel beeld of door één enkele voorstelling, die aan de stof kan worden overgedragen, maar die als symbool de totale kosmische waarde voor deze geest en van deze geest betekent.

Dan zal u duidelijk zijn, dat wij dus, terwijl wij in de stof zijn, om God te bereiken of om een bepaald geestelijk niveau te bereiken niet met standaardvoorstellingén kunnen volstaan. Wij zullen zien, dat een klein jongetje de hemel bereikt in de geest, als hij droomt van een voetbal in de stof. Voor hem zijn deze dingen op dat moment identiek. Wij zien dat iemand zijn absolute machteloosheid, zoals hij die stoffelijk heeft aan gevoeld, vergeet en geestelijke inzichten en energieën verwerft eenvoudig door te denken aan b.v. een biefstuk of een gekookt ei. Dit alles klinkt een beetje vreemd. Maar het symbool, dat wij kennen in de materie, is niet slechts een symbool van zuiver stoffelijke aard, doch het is de uitdrukking voor een toestand van het ego. Deze toestand wordt door de geest - tijdelijk - met dit beeld a. h. w. omschreven.

Nu is er in de psychologie heel veel te zeggen over de vele droomsymbolen van de mens. Bijvoorbeeld in het Freudiaans denken is iemand, die droomt van een bezemsteel niet iemand, die droomt van de grote schoonmaak, maar van een veel intiemere bezigheid. Hier is sprake volgens de psychiatrie en psychologie van een verdrongen stoffelijke impuls. Is dat wel zo? Is dat wel waar?

Gezien het eerste punt dat ik u heb beschreven, zou het ook zo kunnen zijns Voor een mens kan een gevoel van eenheid alleen op lichamelijke wijze worden uitgedrukt, ofschoon hij dit maatschappelijk niet mag aanvaarden. Vandaar een beeld-verdringing. Dan kunnen wij zeggen, dat voor deze mens een sexuele eenwording in feite een kosmische eenwording representeert. De geest zal deze volgens de mensen minder nette beelden gebruiken om daarmee haar eenheid met de Godheid uit te drukken. Het is belangrijk, dat wij dit in de

gaten houden. Niet de waarderingen zoals die op aarde bestaan, maar de innerlijke emotionele betekenis van bepaalde beelden is datgene wat de geest aan een uitdrukkingmiddel helpt. Het geeft daarmee de geest ook de mogelijkheid om macht over te dragen aan de materie.

De geest, die in de stof leeft, beschikt over het geheel van haar geestelijke vermogens en krachten, die reiken tot het maximum van bewustwording dat in de geest ooit werd bereikt. Dit geldt ook voor een geest, die tijdelijk in een toestand van bekrompenheid of verduistering a.h.w. verkeert. Elk beeld, dat de geest in zich kan aanvaarden als representant van de hoogste bewustwording en de hoogste kracht, zal haar in staat stellen om de hoogste bewustwording en kracht ook aan de stof door te geven. Hierbij is dan echter het symbool a.h.w. het werktuig geworden waardoor deze kracht wordt geactiveerd.

Hier worden wij weer geconfronteerd met een eigenaardigheid van de geest in de stof, die men vaak over het hoofd ziet. Men denkt; ach, die geest leeft in het "ik" en als zij het in het "ik" maar netjes en goed doet, dan zal het wel een keer naar buiten komen. Maar dit is helemaal niet waar: Die geest kan uitdrukken wat zij in zich heeft, wat zij is door een beeld dat zij aan de stof heeft ontleend. Haar uiting van kracht in de materie is dan ook gebonden aan het herontstaan in de materie van dit beeld.

In de magie hebben we daarover veel gehoord. U kent allemaal de z.g. overdrachtelijke magie, waarmee wij op aarde iets doen in de hoop dat de hemel het ook zal doen. Dat lijkt dan wel heel erg primitief: Wij gooien een beetje water op de grond in de hoop, dat het gaat regenen. Hoe kun je zo stom zijn, zegt dan de redelijk denkende mens.

Als wij het nu eens anders stipuleren en zeggen; Dit geven van water aan de bodem die dat nodig heeft is een daadstelling. Dit water is de uitdrukking van leven en levenskracht. Indien voor de geest het symbool "water" identiek is met leven, dan zal het totaal van haar levenskracht op aarde gemanifesteerd kunnen worden dank zij het feit, dat men dat beetje water uitgiet. Dat gieten van water op zichzelf doet dus niets, maar het is voor de geest een middel om haar eigen krachten in de stoffelijke wereld tot ontplooiing te brengen op een zodanige wijze (daarbij spelen astrale factoren natuurlijk ook een rol), dat daar werkelijk veranderingen in het milieu tot stand kunnen worden gebracht.

Een punt waarover men over het algemeen ook niet teveel nadenkt is dit; De mens heeft een rede, die voor een groot gedeelte wordt misbruikt. De rede echter geeft aan de samenhangen, die voor de mens in de materie volledig aanvaardbaar zijn. Anders gezegd; het schema volgens hetwelk zijn wereld functioneert. De geest kan nooit tegen de rede in functioneren. Zolang er een strijdigheid is tussen het redelijkheidsbegrip van de mens en zijn geestelijke vermogens, zal hierdoor een beperking van de geestelijke vermogens tot stand komen.

Nu zult u zeggen: dat is allemaal wel mooi, maar wat heb ik eraan: Weer een heel eenvoudig voorbeeld;

Als wij de theologie hanteren, dan bouwen wij een hele wetenschap op om daarmee aan een reële, redelijke vraag te ontkomen. De vraag: Is er een God? Die hebben wij a priori reeds beantwoord en wij doen nu alles om een verdere beantwoording vanuit ons standpunt te ontgaan. Het is duidelijk, dat een theoloog daardoor veel moeilijker dan iemand anders in staat zal zijn waarlijk goddelijke kracht op aarde te manifesteren, want hij weigert de in hem bestaande werkelijke problemen en regels te aanvaarden. Hij heeft zijn redelijkheid op een bepaalde wijze gericht, maar hij kan deze niet volledig aanvaarden. Dat blijkt wel uit zijn methode van argumenteren. Dan is het logisch, dat naarmate er meer theologen komen er minder wonderdoeners op aarde zijn. Dit klinkt nu even als een hatelijke stelling, maar het is volkomen waar.

Een wonder is niets anders dan een ontlading van kosmische krachten middels de menselijke geest en overgedragen aan het lichaam en via dit lichaam aan de stoffelijke wereld. Dat is het wonder.

Op het ogenblik, dat ik niet meer redelijk het ingrijpen van een dergelijke kracht kan aanvaarden, zal ik elke uiting van een soortgelijke kracht verwerpen, omdat zij mijn eigen stellingen in gevaar brengt. Een heel bekend gebed van een Kerkvader (Ambrosius) luidde;

"Ach, Here God, wij bidden en smeken U; geef ons de waarheid, maar wacht daarmee alstublieft totdat wij dood zijn."

Toen zij hem zeiden dat hij daar met God spotte, zei hij;

"Neen, want wij allen zijn bang voor de waarheid die in ons ligt. Zolang wij de waarheid niet kunnen aanvaarden, kunnen wij God niet aanvaarden. Als wij dus tot God bidden, moeten wij dat voorwaardelijk doen."

Een heel logische opvatting.

Als wij dus de rede gebruiken, dan moeten wij die hanteren op een zodanige wijze, dat ons innerlijk geloof past binnen het kader van de redelijkheid. Wij mogen van God geen bovenredelijkheid verwachten. Voor ons moet God iets zijn dat zich op een voor ons redelijke, kenbare wijze uitdrukt. Wat meer is; laten wij gewoon Hem maar als mysterie voortbestaan.

Maar wij moeten eerst het contact hebben gelegd, want dan vinden wij de termen en de wetmatigheden in onszelf, die door de geest worden overgenomen en dan haar weer de mogelijkheid geven de krachten van God te openbaren in de wereld.

Dan denkt u. Wat moeten wij daarmee doen? Wel, er is nog een ander punt.

Het geheel van de kennis van de mens omvat het totaal van zijn herinneringen - ook de niet-bewuste - plus het totaal van zijn geestelijke herinneringen betreffende vorige levens zowel als van zijn verblijf in sferen. Hij kan dus uit dit geheel putten zolang hij beschikt over de termen, waarin deze begrippen kunnen worden weergegeven. U zegt: Dat is niet waar (dat is namelijk de eerste reactie die je krijgt, als je zo'n punt stelt, want wij vergeten zoveel. Ja, wij vergeten veel, natuurlijk. Maar dat komt, omdat wij niet tot een ontspannenheid komen, omdat wij de geest niet aan het woord laten. Op het ogenblik, dat een mens zichzelf vergeet en dus niet meer als mens wil functioneren en daarnaast misschien ergens nog geestelijke waarde hebben, maar zich gewoon geeft als één geheel, is zijn geest geheel ingeschakeld in datgene wat hij stoffelijk naar voren brengt.

De termen, die hij gebruikt zullen uit de aard der zaak de termen zijn, die hij lichamelijk heeft leren kennen. De beelden, die hij gebruikt, zijn dus symbolen, die voor hem stoffelijk-lichamelijk belangrijk zijn geworden. Zijn redeneertrant zal aangepast zijn aan de wijze waarop hij zich op aarde pleegt uit te drukken. Maar het feitenmateriaal dat hij binnen dit kader kan gebruiken omvat het geheel van zijn bestaan en niet slechts dat kleine beetje dat hij op aarde heeft geleerd en onthouden.

Wie zich wel eens heeft beziggehouden met die vreemde dingen zoals inspiratie en dergelijke, zal tot de conclusie komen dat, ofschoon de geest hierbij natuurlijk ook wel rol kan spelen dat heb ik in een andere les duidelijk gemaakt wel degelijk ook het eigen ego een rol speelt.

Ik zou hier even willen afwijken van het zuiver stoffelijk aspect en zeggen; Elke harmonie, die voor de geest mogelijk is, terwijl zij in de stof verkeert, zal voor haar alleen realiseerbaar zijn in de termen van haar stoffelijk bestaan. Dat wil zeggen, dat hoge entiteiten u kunnen helpen om in en vanuit uzelf de juiste dingen te vinden, maar dat u zelfs dan in uw manier van uitdrukking sterk gebonden bent aan hetgeen er in u berust.

Een tegensputteraar zou hier onmiddellijk kunnen opmerken dat er toch veelaligheid voorkomt, dus het gebruik van vreemde talen. Mijn antwoord daarop is. Als u tien keer heeft geleefd, dan heeft u tenminste tien talen leren gebruiken; waarschijnlijk echter meer. Er zijn mensen, die in één leven vier, vijf, zes talen redelijk beheersen en gebruiken. Het zal dan duidelijk zijn, dat de kleinste herinnering aan een taal in het lichaam voldoende is om de geest de mogelijkheid te geven zich in die taal ook verder uit te drukken, want dan is er de aanleiding.

U ziet, het is allemaal betrekkelijk eenvoudig zolang wij tenminste de geest, terwijl ze in de stof als mens actief is, niet willen belasten met taken die stoffelijk zijn.

Er is bij vele mensen de neiging te constateren om hun gehele leven of bepaalde aspecten daarvan over te hevelen naar het geestelijke. Nu zult u wel begrijpen, dat het voor een ingewijde mogelijk is om zich met geestelijk voedsel te verzadigen, ook lichamelijk. Maar de doorsneemens brengt het niet zover. Daarom moeten wij voor de doorsnee-mens stellen - hier zijn dus nog uitzonderingen mogelijk-. Hij, die stoffelijk al datgene doet wat hij lichamelijk kan volbrengen, schept daarmee de meest perfecte basis voor zijn geest om tot aanvulling van de stoffelijke vermogens en, mogelijkheden over te gaan vanuit geestelijke sferen.

Hier is het dus een kwestie van eerst zelf iets doen, eerst zelf iets presteren en dan pas kan er de bovennatuurlijke aanvulling zijn. Er zijn een hoop mensen, die dat juist het lastigst vinden, omdat zij graag zouden willen zitten wachten, vol geestelijke geladenheid, totdat de wereld rond hen verandert. Maar je moet tot het uiterste van je stoffelijk kunnen gaan, dan pas kun je de aanvulling verwachten. Om het nog duidelijker te zeggen² Als u niet alles doet wat lichamelijk mogelijk is en dus in uw stoffelijke wereld u beperkingen oplegt (de wegen doen er verder niet toe, dan is het duidelijk dat uw geest eveneens deze begrenzingen beleeft. Er kan geen absoluut vrije reactie van een geest zijn in een lichaam dat zichzelf begrenst om welke reden dan ook. Eerst als het lichaam tot het uiterste van zijn krachten gaat, ontstaat er een versmelting, een eenheid. En door deze eenheid kan de geest met haar vermogens en krachten aanvullen. Hier wordt dus in feite gesteld;

Vraag God om kracht, maar begin zelf. Dat is een leefregel, die menigeen tegenwoordig over het hoofd ziet.

Datgene wat moet geschieden, zal geschieden. Maar indien wij dit doen met volle inzet van onze persoonlijkheid, zal het gebeuren voor ons een aantal geestelijke nevenwaarden tot stand brengen, waardoor wij in onze wereld toch bereiken wat wij voelen als ons doel, onze eindbestemming.

Hier is het misschien ook goed om erop te wijzen dat elke mens door milieu, opvoeding en al die dingen meer een wat stoffelijk beeld krijgt van de eindbestemming. Zeker, God is voor de meeste mensen vaag geworden, dat weet ik wel. Maar zij hebben toch nog steeds wel een bepaald denkbeeld van wat zij later na de dood zullen zijn of worden. Wij hebben dat nodig. Niet omdat het waar is, maar wij hebben deze beelden doodgewoon nodig, omdat het de enige mogelijkheid is de niet-stoffelijke waarden in het stoffelijk leven te integreren. Een heel eenvoudig voorbeeld.-

U zit in een levensfase, die voor u een aantal moeilijkheden kent gevoelens van stilstand, gevoelens van overbelast zijn en al deze dingen meer. Nu kunt u zeggen; Dat is niet aanvaardbaar, ik stop. Er gebeurt niets, alleen de toestand blijft voortbestaan, die verandert niet. U kunt ook zeggen; Ik kan deze belasting zó niet aanvaarden, maar ik wil proberen er het beste van te maken wat ik kan. Dan lijkt dat wat kinderachtig, vooral omdat u zo weinig bereikt, zo weinig presteert in uw eigen gedachten. U komt niet verder. Maar u heeft geestelijke krachten ingeschakeld en daardoor zal op het ogenblik, dat dit harmonisch mogelijk is, de omwenteling ook in uw leven plaatsvinden: Dan zal de invloed van de kosmos, van de sterren, de planeten, van allerhande sferen die rond u zijn, van goeroes en weet ik wie nog meer, plotseling in een geheel nieuw kader tot uiting komen en voor u dan weer leefbaar en hanteerbaar worden.

Je kunt geen scheiding maken tussen wat je geestelijk en wat je lichamelijk doet. Je kunt geen scheiding maken tussen wat stoffelijk nu eenmaal onvermijdelijk is en wat geestelijk begeerlijk is en wat je dus innerlijk als zodanig voortdurend probeert te beleven. Wat je bent, ben je. Als u zich op aarde tegenover anderen een beetje als een schoftje gedraagt (niet dat u dat zult doen, maar het zou denkbaar kunnen zijn onder omstandigheden), dan kunt u niet zeggen: Dat is iets lichamelijks; dat heeft met de geest niets te maken. De geest echter is daar even intens bij betrokken. De geest neemt dezelfde eigenschappen en kwaliteiten over. Haar eigen harmonie wordt mede door dit stoffelijke gedrag bepaald: Daarom is het voor veel mensen maar gelukkig dat de maatstaven, die de wereld pleegt aan te leggen niet de maatstaven zijn,

die gelden voor kosmische harmonieën en voor de harmonische mogelijkheden van de eigen geest, terwijl ze in de stof leeft.

Als alle mensen besluiten om morgen wit zwart te noemen, blijft het toch wit. De eigenschap blijft; de verandering van naam zegt niets. Als alle mensen morgen besluiten dat elk medegevoel voor de naaste slecht is, dan blijft het desalniettemin een uitdrukking van harmonie en zal als zodanig de harmonie voor een ieders die medegevoelens heeft middels de geest doorwerken naar de materie. Dat mogen wij niet vergeten:

Er zijn op aarde zoveel dingen: Vandaag mag dit niet en morgen mag dat niet. U weet precies hoe dat gaat. Een tijdje geleden was het voor een vrouw zeer zondig een enkel te laten zien. Wat zij verder deed was niet zo belangrijk, maar in publiek liet je geen enkel zien. Tegenwoordig is het al zo, dat alleen jonge meisjes, die zich eigenlijk onbehoorlijk gedragen, enkel-lange rokken dragen. De oudere dames beginnen daar niet meer aan.

Er is een tijd geweest, dat het huwelijk zuiver een bezitskwestie was, een conractkwestie waar liefde niet bij te pas kwam. Er is een tijd geweest waarin men zei dat liefde de enige reden of noodzaak was voor het huwelijk, maar dat zonder dit sexualiteit mocht bestaan. En nu heeft men daar weer een scheiding tussen gemaakt.

Denkt u nu werkelijk, dat die dingen veranderen? Wat de mensen ervan zeggen verandert toch de zaak op zichzelf niet. Wij kunnen teruggaan tot Adam en Eva en wij kunnen vooruitlopen tot het jaar 2000, maar de waarden van harmonie, van liefde, van eenheidsgevoel, van egoïsme (want dat zit er ook wel degelijk in), het zoeken naar eigen bevrediging blijven bestaan. Het zijn deze waarden, die voor de geest tellen, ongeacht de waarderingen die de materie eraan geeft. Schuldgevoelens kunnen daarbij een mens vaak enigszins rennen in de ontplooiing van een geestelijke harmonie, maar dat is dan een remming van de uiting. Die remming wordt over het algemeen later omgezet in een emotionele beleving, die dan weer een deel van de geestelijke belemmeringen wegvaagt.

De geest die in de stof leeft, de geest die als mens over de wereld trekt, is nu eenmaal gebonden aan het menselijk lichaam, maar zij is niet gebonden aan de maatstaven en waarderingen, die willekeurig en zonder persoonlijke aanvaarding a.h.w. door de gemeenschap worden opgelegd. Als men morgen vertelt dat het zonde is om aardappelen te eten, dan zult u er heus geen geestelijke schade van ervaren, als u het toch doet. Dat moet u goed begrijpen. Er zijn een aantal kosmische maatstaven, die ook in de materie hun weerslag hebben gevonden. Wij kunnen deze maatstaven in heel eenvoudige regels neerleggen.

Naasteliefde.

Het gevoel van verbondenheid met al het levende waarmede men in contact komt. Dit gevoel van verbondenheid en eenheid met het levende in de eigen wereld impliceert namelijk de aanvaarding van de volledige verbondenheid van de geest met alle werelden waartoe zij behoort; en als zodanig de mogelijkheid om goddelijke krachten binnen het ego te ervaren en eventueel vanuit het ego te manifesteren.

Zo is het niet goed iemand iets te ontnemen, tenzij dit een kwestie wordt van zelfbehoud. Dat geldt voor bezit zo goed als voor het leven. Als wij namelijk willekeurig van anderen nemen, dan scheppen wij hierdoor tussen onszelf en die anderen een grens. Wij begrenzen niet alleen ons stoffelijk bestaan op die manier, maar daarnaast ook onze mogelijkheid tot geestelijke harmonie. De geestelijke krachten, die zullen worden geopenbaard, zullen minder zijn. De mogelijkheid om te putten uit de totaliteit van je persoonlijkheid wordt minder etc.

Het begrip **zonde** zullen wij heel weinig terugvinden, als wij zoeken naar de werkelijkheid.

Maar er blijkt voor de mens wel een regel te gelden, die eigenlijk ontleend is aan de kosmische regels van evenwicht.

Ik kan slechts daar kwaad erkennen waar ik in dit kwaad ook het goede erken. Op het ogenblik, dat ik iets als absoluut beschouw - in welke richting dan ook - heb ik hierdoor mijzelf afgesloten voor kosmische harmonieën met betrekking tot dat punt of onderwerp.

U zult zeggen; Dat is krankzinnig. Natuurlijk. Maar als u nu zegt "kwaad", dan zegt u "hier is dus iets wat niet aanvaardbaar is, maar het heeft wel aanvaardbare waarden in zich." U kunt zeggen; Deze slang is uitermate gevaarlijk en giftig, maar zij is ook mooi. Als u dat kunt zeggen, dan heeft u daarmee de mogelijkheid tot harmonie opengelaten. Dat wil zeggen, dat je geestelijke krachten kunnen samenwerken, zelfs met die slang.

Een bekend verhaal dat van allerlei ingewijden wordt verteld, ook van de Boeddha en van vele andere heiligen is, dat zij verscheurende en gevaarlijke dieren bij zich hadden en dat deze dieren niets deden. Van de Boeddha wordt zelfs verteld dat hij in de zengende zon zat en dat er een grote koningscobra kwam, die zijn "hoed" zijn kop opzette of opblies en zo schaduw wierp op de Verlichte. Nu kan dit natuurlijk een sprookje zijn. Maar helemaal een sprookje behoeft het niet te zijn, omdat op het ogenblik, dat wij in het dier het goede én het kwade erkennen door deze erkenning harmonie mogelijk wordt; en harmonie is altijd positief. De gedragsnorm verandert dus in de richting van het meest positieve onder de huidige omstandigheden.

We kunnen zeggen, dat oorlog verkeerd is; dat is volkomen waar. Maar de oorlog heeft ook facetten, die toch schoonheid bezitten, die toch menselijke waarden en waardigheid naar voren brengen, ook deze moeten wij erkennen. Dan vinden wij misschien een harmonie waardoor oorlog werkelijk overbodig wordt, omdat de verschijnselen van geweld dan niet meer noodzakelijk zijn om de gehele harmonische structuur tot uiting te brengen.

Ik zou nu willen besluiten met het volgende

In deze les heb ik geprobeerd u te laten zien dat uw geest en uw stof een eenheid zijn; dat de waarde van de geest alleen door een eenheid, (dus een harmonie met de stof tot uiting kan komen; dat deze onscheidbaar zijn. Ik heb mijn betoog verder doorgevoerd om duidelijk te maken, dat de aanvaarding van alle dingen noodzakelijk is. Ook indien wij bepaalde vormen verwerpen, moeten wij nog het goede erkennen dat daarin ook bestaat, omdat harmonie altijd weer is gebaseerd op een aanvaarding. Al datgene wat wij als goed erkennen op dit ogenblik en volgens ons huidig bewustzijn behoeft niet noodzakelijkerwijs kosmisch goed te zijn, maar het is zeker één aspect van iets wat behoort tot de totaliteit; en vanuit deze totaliteit zijn volledige en positieve waarde heeft.

Laten wij dan door de positiviteit van onze persoonlijke benadering materieel, redelijk en daardoor ook geestelijk voor onszelf de kosmische krachten en harmonieën voortdurend tot uitdrukking brengen. Laat ons niet zoeken naar die ene onveranderlijke waarheid waaraan wij ons kunnen vastketenen. Laten wij zoeken naar de positieve waarde in alle dingen, waardoor de geest toegang krijgt tot de totaliteit van haar eigen wezen en tot alle harmonieën uit de geest en de hoogste sferen en deze tot uitdrukking kan brengen in en door de stof, zodat het volledige "ik" zich voortdurend kan manifesteren ook in de geest en door de geest in de stof. En zo de geest, die in de mens leeft en in de menselijke wereld de vrijheid verschaffend om zichzelf te zijn en gelijktijdig de volheid te proeven van alle mogelijkheden tot ontwikkeling en erkenning, die in de stoffelijke wereld voor haar zijn gelegen.

DE WERELD OP HAAR KOP

Als wij de wereld beschouwen, dan ziet het er wel eens naar uit, of alles op zijn kop staat. Als wij horen spreken over recht en rechtvaardigheid, dan blijkt over het algemeen dat de rechtvaardigheid bestaat in het handhaven van een recht, dat op zichzelf een onrecht is en dat op deze wijze het onrecht op de meest rechtvaardige wijze wordt verdeeld over al degenen, die niet in staat zijn zich voldoende te verweren tegen aantasting van hun werkelijk recht.

Dit is natuurlijk een politieke leuze, als men dat zo hoort, maar het is ook een droevige werkelijkheid. Want in uw wereld gaat men niet uit van datgene wat persoonlijk eerlijk en waar is, maar men gaat alleen uit van datgene wat waar zou moeten zijn. En datgene wat waar zou

moeten zijn is over het algemeen datgene wat men nooit weet waai te maken. Vandaar dat men bij u leeft met twee waarheden. De waarheid, die daarbij bovendrijft, is eigenlijk een ideële waarheid waarop men zich eventueel zou moeten stoelen om te komen tot de werkelijke bereiking.

In feite hangt men het ideaal boven en de rommel daaronder wordt dan met de mantel der liefde bedekt; en dat is overigens meestal de mantel der eigenliefde, zoals u weet.

Als ik kijk naar uw politiek, dan vraag ik mij af wat dit voor een spel is. Het wordt beschouwd als een soort spel met vaste spelregels. Maar ik vraag mij af hoe het dan komt dat de verliezers altijd ruim betaald worden. Dat komt in een spel - naar ik weet - niet voor. Is nu eigenlijk uw politiek wel werkelijk datgene wat zij pretendeert te zijn: een systeem van samenleving? Of is het misschien een systeem waarvan men omschrijvingen voor de samenleving vindt waardoor men die nolens volens aan anderen kan opleggen?

U ziet, als ik begin over uw wereld die op haar kop staat, dan heb ik geen ongelijk. Ik vind het b.v. krankzinnig dat men op een gegeven ogenblik religieus de zaak als volgt bekijkt:

Wij moeten. allereerst het gezag van de kerk handhaven en dan mogen wij ook nog een keer aan God denken. Ik meen, dat God het begrip van een religie is. Maar ja, de zaak staat eenvoudig op haar kop:

En als wij dat allemaal zo bekijken, dan vragen we ons wel eens af: Wat is de wereld van de mensen vandaag aan de dag? Is het een kermistent met een groot vals front en binnen maar een heel erg magere voorstelling? Is het misschien een omgekeerde pyramide, die beweert tot aan de wolken te reiken en in feite in de diepte van het woestijnzand is begraven? Is het idealisme van de mens misschien het graf van de werkelijkheid van leven? Ik zou daaraan op mijn manier een paar commentaren willen verbinden.

De werkelijke vrijheid, die de mens kan vinden, is alleen een geestelijke vrijheid, omdat hij voor zijn gehele bestaan afhankelijk is van de samenwerking met andere mensen, wat een beperking van zijn directe handelingsvrijheid inhoudt.

De geestelijke vrijheid is dus dermate belangrijk, dat wij deze ten koste van alles moeten bereiken, moeten handhaven en voortdurend moeten bevorderen.

Geestelijke vrijheid is de vrijheid om in jezelf de hogere krachten te activeren en met deze krachten actief te zijn. Wie met geestelijke waarden werkt, behoeft zich niet tegen anderen te verzetten. Hij behoeft slechts te leven en anderen mee te betrekken in het licht dat hij zelf uitstraalt. Ondanks de vele lantarens op aarde lijkt het soms wel vanuit de geest gezien, alsof er een verduistering aan de gang is. Vermoedelijk omdat men geestelijke vrijheid het meest verwerpelijke vindt dat er bestaat. Ik kan mij dat wel voorstellen, want de geestelijke vrijheid impliceert een protestloos waardig en waar jezelf leven. Erg als je niet kunt protesteren, kun je een ander niet meer de schuld geven van de stommiteiten die je zelf uithaalt. Dan is het wel begrijpelijk:

Het feit, dat mij ook ontzettend heeft getroffen in de wereld, is dat een ieder menswaardig dient te kunnen leven. Wat is menswaardig? Ik meen, dat menswaardig niet kan worden uitgedrukt in goederen, niet kan worden uitgedrukt in een bepaalde vorm van welvaart of in het bezitten van bepaalde rechten, maar wel in een eigen houding tegenover het leven waardoor men voortdurend zichzelf kan aanvaarden zoals men leeft. Iemand die alles heeft, maar die het gevoel heeft dat hij zichzelf niet is, dat hij zelf geen beslissingen kan nemen, dat hij machteloos is, is iemand die niet menswaardig kan leven.

Men heeft mij eens gevraagd; Wat is de paus eigenlijk? Toen heb ik gezegd Kijk, de paus is de beste remedie tegen het christendom. Daar zijn ze heel boos om geworden, want zij konden niet begrijpen dat christendom een samengaan in vrijheid betekent. Op het ogenblik, dat ik iemand een absoluut gezag geef, waaraan ik het christen-zijn verbind, maak ik het christen-zijn tot iets dat niet meer christelijk is. Zo krijg je een antichristelijk christendom, dat zich op anti-christelijke wijze en soms zich gedragende als anti-christ, zegt in te zetten voor de

volledige waarheid van de Christus, waarbij echter de goddelijke liefde toch wel beperkt blijft tot de eigen gelovigen.

En daarbij is het natuurlijk de vraag, „welk van de gelovigen werkelijk gelooft wat hij zegt te geloven. De meeste mensen geloven niet wat zij zeggen te geloven, maar zij doen alsof zij geloven wat anderen willen dat zij het geloven, opdat zij - aanvaard als gelovigen - in vrijheid innerlijk zullen kunnen geloven wat zij voor zichzelf nog geloofwaardig vinden.

Ik zal zo op mijn manier een paar definities van begrippen geven.

Het geloof in de mens zal moeten uitgaan van het geloof, dat de mens zelf weet wat goed voor hem is, ook indien dit volgens u niet altijd het geval is. Maar echter het geloof in de mens is gebaseerd op het geloof, dat elke mens datgene moet hebben wat men voor hem nodig vindt, gelooft men niet in de mens, maar slechts in een structuur waarin de mens zelf verder geen rol speelt.

Samenwerking onder mensen. Samenwerking onder mensen is gebaseerd op het erkennen van de noodzaak tot samenwerking. Kortom, men moet van elkanders onmisbaarheid overtuigd zijn. Zodra dit niet het geval is, is er geen sprake van een samenwerking maar van een samengaan waarbij een ieder probeert een ander het werk te laten doen. Dit is overigens een methode, die de laatste tijd meer in aanzien is gekomen.

Geestelijk bewust worden is iets wat elke mens schijnt te willen. Maar hij schijnt zijn geestelijke bewustwording vooral te baseren op aantallen van regels, die absoluut niet geestelijk zijn ofwel fantasieën, die mogelijk geestelijk zouden kunnen zijn, indien zij meer geestrijk waren opgesteld. Zij zijn echter over het algemeen van een dermate laag peil' dat de mens niet komt tot een werkelijk begrip van zijn innerlijke wereld; en dat is toch het voornaamste.

Veelzijdigheid is voor de mens een mogelijkheid en een noodzaak. Als de mens echter veelzijdig is, dan probeert hij dit te doen door oppervlakkig vele dingen af te doen zonder zich bezig te houden met de werkelijke structuur. Werkelijke veelzijdigheid betekent het willen beschouwen en aanvaarden van alle waarden die op je weg komen, daaruit kiezende volgens eigen begrip en vermogen en werkende volgens eigen inzicht in een voortdurend intenser wordende synthese van het totaal van je ervaringen.

De geest is voor vele mensen een doodoener, voor anderen een duivelsvermomming en voor nog anderen een "niets" dat de emotionele pretenties van bepaalde mensen bevredigt. De werkelijkheid van de geest op uw wereld is echter een kracht, die nog zo dicht bij de begripswereld ligt waarin u bestaat, dat zij vandaaruit mede betrokken blijft in datgene wat u bent".

De geestelijkheid op deze wereld bestaat uit mensen, die pretenderen dat zij ondanks hun eigen onwaardigheid die zij nederig plegen toe te geven, zoveel méér waard zijn dan alle anderen, dat zij al die anderen op hun onwaardigheid en onwaarheden mogen wijzen, waarbij zijzelf echter de waarheid en de wijsheid in pacht hebben: . Daar er echter geen verpachting van waarheid en wijsheid heeft plaatsgevonden, kunnen wij over het algemeen zeggen, dat de geestelijkheid; ofschoon zij soms tot een zeer behoorlijk geestelijk leven komt, de werkelijke mogelijkheid van geestelijke ontplooiing voor velen pleegt te beperken.

Sociale verplichting.

Onder sociale verplichtingen verstaat men over het algemeen het anderen laten betalen voor de tekorten, die je zelf hebt. Dit heeft echter niets met sociale samenleving te maken. Een sociale samenleving is gebaseerd op onderling begrip, onderlinge waardering en respect voor de rechten van anderen.

Het is mij opgevallen dat naarmate de termen, die men gebruikt om uw maatschappelijke vormen aan te duiden meer met sociaal en socialistisch te maken hebben, er minder overblijft van het respect voor anderen. In feite wordt een dergelijke samenleving dus minder sociaal. Ik vind ook dat zeer veel mensen zouden moeten begrijpen, dat in hen een waarheid berust, die - ook als zij deze niet volledig kunnen openbaren of overdragen aan anderen - voor hen zelf de enig juiste basis is voor hun leven. De mens, die een innerlijke waarheid bezit, dient deze te leven. Op het ogenblik, dat hij zijn beleving van die waarheid - ook in de praktijk om welke reden dan ook beperkt, geeft hij daarmee toe geen innerlijke waarheid te bezitten, doch alleen een lichtreclame die niet goed functioneert, maar die hij voor zichzelf tracht te gebruiken om zijn zelfverheffing te rechtvaardigen.

Dan wil ik u nog op het volgende wijzen:

In uw wereld heeft men het tegenwoordig over de derde wereld. Zolang er wordt gesproken over de derde wereld, spreekt men over iets dat niet werkelijk bestaat. Er is namelijk maar één wereld. Zodra je een bepaalde macht ervan als een afzonderlijke wereld gaat beschouwen, geef je toe dat er geen eenheid bestaat en geen eenheid denkbaar is. Door het maken van dit onderscheid bereik je dus een steeds grotere antithese tussen datgene wat je wilt begrijpen en wat je waar maakt.

Er zijn derde wereld winkels. Daar proberen zij de derde wereld te verkopen als een recht-hebbende. Ik geloof, dat men de derde wereld niet zou moeten verkopen als een recht-hebbende, maar dat men de derde wereld eenvoudig haar rechten zou moeten geven. Over het algemeen geven de mensen echter alleen rechten aan diegenen die ze kunnen opeisen. Degenen, die ze niet kunnen opeisen, krijgen geen rechten, maar een kleine toelage, die hun niet rechtens toekomt en die ze dus met zeer veel dankbaarheid dienen te ontvangen, zodat zij door deze dankbaarheid hun eigen onrechtvaardigheid verder doen voortbestaan.

Nu wij het toch hebben over derde wereld en andere zaken, is het ook opvallend, dat men spreekt over afzonderlijke machtsblokken. Ik geloof niet, dat je mensen als blokken kunt beschouwen. Op het ogenblik, dat je dit toch doet, kun je dit alleen waar maken door de mensen geheel van elkaar te vervreemden door hen in plaats van de waarheid een voortdurend grotere hoeveelheid leugens voor te houden. Indien dit echter geschiedt, zal er een zodanige misinterpretatie van wereld en wereldtoestand ontstaan, dat daardoor de mensen geestelijk, moreel, mentaal en zuiver stoffelijk die situaties scheppen waaraan zijzelf te gronde gaan.

Wat misschien ook de moeite van het vermelden waard is, is de orde en het militaire gezag. Deze zijn n.l. in uw wereld meer en meer identiek aan het worden. Daar waar orde is, zien wij doorgaans een aantal generaals, soms zelfs een sergeant, op de achtergrond. Deze mensen - uitgaande van datgene wat zij juist achten - scheppen orde door al diegenen te doden, die het niet met hen eens zijn, zonder te begrijpen dat zij daardoor een enorme geestelijke tegenstand te overwinnen krijgen. Misschien is het maar goed dat zij dat niet begrijpen, want daardoor zou een wereldrevolutie dichterbij komen dan door een meer rechtvaardige behandeling van de mensheid.

Net zo min, dat hij niet meer kan optellen en hij zichzelf door zijn rekenfouten als aprioriteit tot minoriteit veroordeelt. Deze minderjarigheid in politiek en ander opzicht zal zich ongetwijfeld wreken op zijn te grote lichamelijke structuur:

Nixon is iemand, die zijn tong over het algemeen achter zijn kiezen schijnt te houden, maar die door zijn kiezers gekozen is op een punt, dat hij onmiddellijk heeft verloochend. Daardoor heeft hij voor zichzelf een zodanige situatie geschapen, dat hij datgene wat hij wil niet meer kan waar maken. Dit brengt hem ertoe winst te nemen op elk terrein om zichzelf en de zijnen te bevorderen, hetwelk zal resulteren in een schandaal, dat voor hem zowel als voor vele anderen wel eens het einde van de huidige Amerikaanse staatsvorm zou kunnen betekenen.

Het is goed te zien hoe degenen, die bouwen aan het onrecht daarmee het recht aan de kans helpen zich eindelijk te doen kennen en te manifesteren.

Nu hebben wij in Nederland wel een heel stel namen, maar je weet nog niet wie je daaruit moet halen.

Nederland is een dermate perfectionistisch land, dat men in de poging een goed Kabinet in elkaar te timmeren zoveel spaanders laat vallen, dat men geen hout over heeft om wat goeds in elkaar te zetten. Nu weet ik wel dat Nederland op dit moment nog een zeer belangrijk land is - in eigen ogen wel te verstaan. Dit zeer belangrijke land zal zeer belangrijke nadelen ondergaan in de zeer nabije toekomst, waardoor het wordt geconfronteerd met zijn eigen onmacht om datgene waar te maken wat men wil waar maken. Men zal dan tot de conclusie komen, dat de meeste bedrijven in Amerikaanse handen zijn, de meeste kantoren aan Engelse maatschappijen behoren en dat de meeste Nederlanders alleen dan kunnen werken, indien er gastarbeiders zijn om eerst het werk voor hen voor te bereiden. De overbodigheid van de Nederlanders zal daardoor dermate sterk tot uitdrukking komen, dat men zich zal afvragen, of het nog nodig is om Nederlander te zijn. Op dat ogenblik is het ontstaan van een werkelijk Nederlandse staat weer mogelijk.

Het is jammer, dat Den Haag geen Athene is. Er zijn een hoop mensen vandaag aan de dag die graag uilen naar Athene zouden willen dragen in dat geval. Heeft men in Den Haag dan geen Athene, lange tenen heeft men er wel. En deze lange tenen zullen via het CBS ongetwijfeld binnenkort op zeer duidelijke wijze manifesteren dat een regeringscentrum, zoals dat in uw stad is gevestigd, niet waarlijk regeert, naar wordt geregeerd door zijn behoefte 'zichzelf in de bestaande vorm te continueren.

Zaten wij één ding niet vergeten Wij zijn voortdurend bezig met geestelijke waarheid en wij moeten ons bezighouden met de geest en de mens. Maar ik vraag mij af, of de mens zich wel realiseert dat de geest zich met dergelijke dingen soms bezighoudt. Misschien zou de mens zich dan ook bezighouden met die aspecten van het geestelijke werken, die op aarde voortdurend duidelijk tot uiting komen, maar waar de mensen met een bochtje omheen lopen, opdat ze bang zijn dat het onnet, revolutionair, althans niet christelijk genoeg is: Waarbij ik met vreugde overigens mag constateren, dat Nederland als eerste land door middel van een christelijke omroep de naaktheid heeft gepropageerd: Men heeft er wel een servet voor gehangen, maar dat was geen voldoende bedekking. Ook dit lijkt mij een teken te zijn van wat er bij u tegenwoordig plaatsvindt.

De mensen willen geestelijk en stoffelijk in de eerste plaats anders zijn. Als zij nu eerst eens probeerden om beter te zijn, zou het waarschijnlijk anders worden. Maar zolang zij alleen maar proberen om anders te zijn wordt het nooit beter. Wie dat begrijpt, zal ook begrijpen waarom het noodzakelijk is dat men zijn eigen harmonieën en zijn eigen geestelijke krachten in toenemende mate leert inzetten voos het geheel der ontwikkelingen, niet alleen in uw eigen land, maar in de gehele wereld. Want daar waar stof en geest op harmonische wijze kunnen samenwerken, daar is, het mogelijk om tegen alle schijnbaar onveranderlijke situaties in een nieuw besef, een nieuw bewustzijn, maar ook een nieuwe praktijk van leven te doen ontstaan. En waar deze praktijk zich eenmaal vestigt, zullen de uiterlijke vormen zich vanzelf daaraan conformeren.

Ik wil hiermede besluiten. Men heeft mij nl. gezegd dat ik kort en krachtig moest zijn en dat ik gezien de situatie het niet al te zwaar moest maken. Ik heb daarom geprobeerd een lichtere toets te handhaven, zonder daar ook maar de lichte cavalerie bij te halen. Ik geloof trouwens dat de lichte cavalerie het erg zwaar krijgt in deze tijd, al is het maar dat zoveel mensen zo verlicht zijn dat zij lichter leven dan voor de lichte cavalerie goed is.

Onthoudt u één ding: de waarheid vindt u in uzelve. De juiste houding en de juiste actie vindt u uit uzelf en als u deze weet samen te vlechten tot een aanvaarding van uzelf en het gehele leven, zult u daardoor de aanvaardbaarheid van het leven en de mensheid aanmerkelijk vergroten.

OVERWEGING

Als je iets overweegt, dan is dat een soort samentrekking van een overzien (een beschouwen) en een afwegen; een waarden tegenover elkaar a.h.w. beschouwen. Een overweging is altijd weer een poging om een geheel te overzien en de relaties daarin te constateren.

Als wij een overweging hebben t.a.v. recht en rechtvaardigheid, dan moeten wij ons afvragen: Wat is recht? Wat is rechtvaardigheid? Wat is de werkelijkheid? In hoeverre is die werkelijkheid recht en wat is rechtvaardigheid in wezen? Dan komen wij er achter en dan weten wij ongeveer waar wij aan toe zijn. Zelfs als wij spreken over goddelijke liefde, dan moeten wij ons eerst proberen voor te stellen: wat zien wij dan als goddelijke liefde? Dan blijkt, dat het instandhoudend karakter te zijn, de voortdurende goddelijke aanvaarding van alle dingen. En als wij dan zien hoeveel er kapot gaat, hoe wreed de natuur is, hoe wreed de mens zelf is wat dat betreft, dan vragen wij ons meteen weer af; waar blijft dan hier die goddelijke liefde? Dan kunnen wij ons daaraan onttrekken door te zeggen; Die liefde laat ons vrij. Maar ik geloof niet, dat werkelijke liefde je helemaal zal vrijlaten. Dus moet je gaan afwegen wat die goddelijke liefde is en blijkt dat het een aanvaarding van je bestaan inhoudt. Niet echter een goedkeuren en bevorderen van dat wat je bent of wilt zijn. En zo kom je als vanzelf weer verder.

De overweging is dus a.h.w. geschapen voor de mens om zich een weg te banen door de chaos, de wildernis van onbegrepen gezegden en denkwijzen en daarvoor in de plaats terug te keren tot een overzien van hetgeen hij bedoelt met een bepaald begrip. Een afwegen van wat in zijn wereld wezenlijk is of kan zijn. En een op grond daarvan het trekken van een conclusie, die hij dan in zijn gedrag verwerkt.

Ik hoop, dat deze overweging voor u als voorbeeld kan dienen voor de verdere overwegingen, die u ongetwijfeld op velerlei terrein nog zult willen stellen.

LES 5 - STRUCTUREN

De mens, gezien vanuit de stof, is een bouwwerk waarin verschillende strata van bestaan op een bepaalde wijze zijn samengevoegd. Anders gezegd; de mens op aarde is een structuur, waarin kosmische krachten en mogelijkheden van verschillende aard en origine samenvloeien en tezamen het menselijk leven uitmaken. Als men dat zo zegt' dan klinkt dat erg gewichtig, maar in de praktijk is het wat eenvoudiger.

Een mens is een biologisch organisme. Daarin leeft een kracht (levensenergie), die grotendeels mede wordt bepaald door een levenslichaam waarvan de lading een pseudo-magnetisch veld kan worden genoemd dat zich openbaart in lijnen en waarvan de organen worden gevormd door versterkte knooppunten. Stel u maar gewoon voor, dat er in de buurt van uw zenuwstelsel allerlei lichtende lijntjes lopen en dat daar op bepaalde punten lichtvlekken zitten; dit is dan uw levenslichaam.

Dat levenslichaam blijkt op een aantal plaatsen gebonden te zijn aan het stoflichaam. Er zijn dus vele verbindingen. De belangrijkste verbinding vinden we ongeveer ter hoogte van het kruin-chakra, dan vinden we er één in de buurt van het stuit-chakra en nog een in de buurt van het middenrif. Daarnaast zijn er z.g. secundaire of dunne lijnen, die vanuit het levenslichaam naar bepaalde organen in het menselijk lichaam gaan.

Deze levensenergie zouden we kunnen omschrijven te zijn van een orde van grootte als de straling in de kosmos. Dit is niet helemaal juist, omdat we daarin verschillende soorten straling kennen en van verschillende hardheid maar vergelijkbaar is het toch wel. Er is hier nl. sprake van een soort stralingsenergie, die wordt omgezet in een vorm van kosmisch licht of als u het anders wilt zeggen: een vorm van lichtende electriciteit; een soort statisch effect. Als u ooit een levenslichaam zoudt zien functioneren, dan doet dat een beetje denken aan een mengeling tussen St. Elmsvuur en een computer.

Een computer, omdat er verschillende lichtjes afwisselend gaan branden, St. Elmsvuur, omdat het doet denken aan een blauwachtig, soms ook wit, in een enkel geval ook geel vlammetje, dat heen en weer loopt langs lijnen die je dan net niet helemaal kunt zien. Dit levenslichaam bevat een energie, die ook bruikbaar is op astraal niveau.

Het astrale vlak waarop de mens leeft, brengt de mogelijkheid mee om vorm te dupliceren; en dat gebeurt dan ook. De vorm is eigenlijk incidenteel. Ze is niet een werkelijke voorwaarde voor het astraal aanwezig zijn. De astrale aanwezigheid kunnen we het best uitdrukken als een bewustzijnstrilling, die in staat is in de omringende omgeving losse materiedeeltjes samen te voegen in een instabiel spanningsveld. Het komt er op neer, dat de vorm of zelfs de begrenzing, die astraal wordt opgebouwd geen permanente is. Ze is niet blijvend. Ze kan op elk ogenblik veranderen of in elkaar storten en elders misschien weer verrijzen. Vandaar dat instabiel.

Deze drie factoren samen bepalen voor de mens een groot gedeelte van zijn bestaan. De geestelijke voertuigen en de geestelijke krachten die er zijn, worden samengebondeld als een soort bewustzijn. Het is een drangverschijnsel dat in de mens leeft. De mens zelf is zich echter van de oorzaken en de inhoud ervan maar zelden geheel bewust. Dit bewustzijn is echter wel bepalend - en zelfs voor een groot gedeelte - , voor hetgeen er op astraal vlak mogelijk is. Het astraal niveau wordt daardoor dus mede bepaald.

De geest is verbonden met het astrale vlak en daardoor ook met het levensvlak en via deze beide uit de aard der zaak natuurlijk met de mens, met zijn zenuwstelsel en de rest.

Als je dat zo beziet, komt je tot de conclusie dat er eigenlijk een soort kosmische opbouw moet zijn, waarin die mens als een brandpunt functioneert. Nu klinkt dat erg verwaand "als brandpunt functioneren van de verschillende kosmische ruimten". Maar in de praktijk lijkt het mij toch wel de meest juiste uitdrukking. Je kunt wel zeggen: de mens is het hoogste levende wezen in de scheppingen dan spreek je over veel dingen die je niet weet. Maar als je zegt, dat de mens een ontmoetingspunt, een brandpunt is waarin verschillende kosmische krachten,

ruimten en sferen samentreffen,, dan heb je volgens mij alleen maar iets gezegd dat in de praktijk voortdurend weer blijkt.

Wij weten, dat de mens onder omstandigheden helderziend is in ruimte en tijd. Dat wil dus zeggen, dat hij niet gebonden is aan zijn eigen milieu, maar daarvan op een geheel andere wijze kennis kan neen. En dat kan alleen, indien kosmische krachten, die niet gebonden zijn aan stoffelijke verschijnselen, in die mens tot uiting komen.

We weten, dat de mens - althans voor een deel - wordt gedomineerd en gestimuleerd door krachten, die wij inde astrologie omschrijven als de waarde van planeten b.v, ofschoon het hier gaat om stralingslichamen en niet om de planeet zelf.

Als ik een horoscoop kan maken, die eigenschappen en gebeurtenissen weergeeft (wat in een progressieve horoscoop die goed berekend is inderdaad het geval is), dan duid ik daarmee aan dat er kosmische invloeden zijn, die in dat menselijk voertuig tot uiting komen, die daarop invloed hebben, die daarvoor zelfs beslissend kunnen zijn. Toch zijn dat invloeden, die helemaal niet op zuiver stoffelijk niveau liggen, die zelfs zuiver materialistisch gezien niet bestaan, die we alleen proefondervindelijk kunnen aanwijzen.

Dan weten we verder dat mensen uittredingen doen. Ze komen dus in andere sferen. Die mensen hebben allerlei belevingen. Waar komt dat allemaal vandaan? Dat kan alleen maar, indien er in die mens op de een of andere manier iets verankerd kan worden dat eigenlijk tot een andere wereld behoort. Het is dus helemaal niet zo dwaas te zeggen, dat de mens het brandpunt is van verschillende kosmische krachten. En daarin verschilt hij niet zo erg veel van de geest, zij het dan dat de nadruk bij de mens op een andere uiting valt dan bij de geest. Het is interessant om dat eens te beschouwen.

Wanneer ik in de geest leef en werk, dan vloeien bij mij ook invloeden uit hogere sferen samen met invloeden uit lagere sferen al onder de lagere sferen behoren o.m. de astrale wereld en de stoffelijke wereld. Ergens kunnen ze mij beïnvloeden. Ze kunnen bij mij impulsen wakker maken. Ze kunnen mij een zeker bewustzijn bijbrengen. Als ik nog een stapje verder ga:

De loop der sterren, die zuiver stoffelijk natuurlijk van zeer grote invloed is, heeft toch ook wel enige invloed op de geest. Ze bepaalt o.m. de mogelijkheden waaronder je je op aarde kunt manifesteren. Ze bepaalt de energie waarover je kunt beschikken op astraal vlak. Ook daar zijn we dus niet zo ongevoelig voor. Ons besef ligt anders, dat is een feit. Maar ik geloof, dat ook wij als geest ergens een brandpunt van verschillende kosmische krachten en invloeden zijn.

En als wij dat stellen, dan lijkt het mij ook logisch te zeggen: Wat doen die kosmische krachten en invloeden? Welke belangrijkheid moeten wij ze toekennen? Dan kun je daarover ontzettend vervelend gaan discussiëren. Maar laten we de dingen gewoon zeggen zoals ik ze zie in de hoop, dat u daarin vergelijkingsmateriaal vindt voor uw eigen voorstelling, uw eigen denkwijze.

Het levenslichaam

Voor mij is het levenslichaam te vergelijken met een netwerk van krachtlijnen, waarbij echter sommige lijnen onderbroken kunnen zijn of onevenwichtigheden in de spanningen op de verschillende lijnen kunnen voorkomen. Als wij tot geestelijke genezing komen, dan zal in heel veel gevallen de eerste activiteit zijn het weer in orde brengen van de normale krachtverhouding, dus voorkomen dat er ergens kortsluiting is, dat ergens een verbinding helemaal wordt verbroken. Deze kwestie blijkt dus door allerhande vormen van energie te regelen te zijn. De mens kan dat. Hij heeft een zeker fluïde, een uitstraling en die karn hij aan anderen overdragen. Indien hij dat op de juiste manier doet, dan herstelt hij in de eerste plaats de normale relaties in dat levenslichaam. Hierdoor ontstaat de beïnvloeding van het menselijk zenuwstelsel en worden er verder genezingsprocessen gestimuleerd (dat doet het zenuwstelsel) en mogelijk gemaakt (dat doet het levenslichaam).

Aan de ander kant kan de geest datzelfde doen. Zij kan ook haar energie daarheen projecteren. Het is mogelijk een mengeling daarvan te gebruiken. Wij hebben zelfs ervaring opgedaan dat het levenslichaam van de mens en de activiteiten ervan beperkt verandert of tijdelijk zelfs onderbroken kan worden door bepaalde astrale invloeden. Hier is dus sprake van iets wat vanuit de kosmos wordt beïnvloed.

Vraag ik mij af wat die levenskracht is, dan kan ik alleen zeggen Het is op zich geen agens, geen werkzame stof of invloed, die wordt geprojecteerd. Het is eerder iets wat een werkzaamheid mogelijk maakt. Je zou kunnen zeggen, dat de geleidbaarheid kan worden bepaald door vele kosmische invloeden.

Ga ik nu zien wat de sterren daarbij doen, dan kom ik tot de conclusie dat ook de maan daarbij een rol speelt.

De maan-invloed is niet voor iedereen even sterk, maar bij heel veel mensen wordt door de omloop van de maan een pulsatie in het levenslichaam veroorzaakt en daardoor ontstaan er perioden van grote lichamelijke energie en perioden van verminderde lichamelijke energie. Ik zou dit verder kunnen uitwerken, want er zijn astrologisch veel meer invloeden te noemen, die op dat levenslichaam betrekking hebben, maar ik noem hier maar de meest kentekenende.

Dan ga ik verder eens na: Wat doet het astraal eigenlijk?

Een astrale wereld is een fijn-stoffelijke wereld. Ze kan energie opslaan. Dat is een belangrijk punt: Ze kan energie vanuit zich ontladen. Ook een belangrijk punt: Ze draagt in zich geen energie met een zodanig groot potentiaal, dat daardoor ziens of geest direct kan worden beroerd. Dit kan alleen, indien in een begrenzing binnen de astrale sfeer een dergelijke energie tot stand is gebracht.

Dat doe je nu hiermee? Wel, vanuit de mens gezien is het tamelijk eenvoudig. Een astraal wezen kan alleen van belang zijn;

- a. indien het over energie beschikt;
- b. indien die energie harmonisch is met de persoon waarop ze is gericht.

Daaruit blijkt reeds dat hier geen sprake is van gewone energie. Het is eerder iets wat je kunt vergelijken met b.v., radio. Er moet een zekere afstemming zijn tussen zender en ontvanger, anders is er geen effect.

In de astrale wereld zelf blijkt dit in veel mindere mate te bestaan. Alleen kunnen we hier zeggen, dat een absolute ontkenning van harmonie betekent: een weerkaatsing van energie naar haar oorsprong. Dus als u ooit in een astrale wereld bent en daar komt een duivel met een hels cocktailvorkje staartzwiepend op u af, dan moet u niet zeggen: 0, mijn God, wat gebeurt er en wegvluchten als de maagd voor de sater (er wordt tenminste verteld dat ze is weggevlucht) en in angst er tussenuit trekken. U moet gewoon zeggen: Dit past mij niet, dit is helemaal niets voor mij. Ik heb niets wat voor die duivel te vatten is. Als hij dan naar u prikt, dan prikt hij zichzelf. Dit is misschien een heel eenvoudig voorbeeld, maar daar komt het toch op neer. Zelfs een kracht, vanuit het astrale gebied gelanceerd, die een mens zou kunnen doden, kan astraal worden weerkaatst en treft dan via het eigen astrale voertuig de persoon, die haar heeft uitgezonden. Dat kan een geest zijn, dat kan een mens zijn.

In de magie kennen we het uitzenden van dodende krachten via het astrale vlak. Wanneer dat gebeurt en de ontvanger zegt; "Neen, dank u," dan is het "retour aan afzender". En dat betekent dan dat in het astrale voertuig van degene, die de kracht uitzendt een dermate grote spanning ontstaat, dat deze zich ontladst naar zijn levensenergie. Die levensenergie kan op een gegeven ogenblik dan niet meer het eigen netwerk instand houden en dan krijgen we de hartcollaps, daar lijkt het nog het meest op, soms gepaard gaande met enige verbrandingsverschijnselen, als namelijk de magiër in kwestie bovendien nog van de lading van de luchtelectriciteit heeft gebruik gemaakt.

Die astrale energieën zijn voor de geest ook bruikbaar, indien zij bereid is ze er zelf in te leggen. Maar elke ontmoeting op astraal niveau is afhankelijk van harmonie, van afgestemd

zijn. En dat betekent eenvoudig, dat we met een eigen energie-niveau op dit terrein geen rekening behoeven te houden, maar dat we alleen rekening behoeven te houden met de daarin gevormde energieopslag hetzij uit de sferen, hetzij uit de wereld.

Dan komen we vanzelf tot de geestelijke werelden. Nu kunnen we daar een mooie naam aan geven. We kunnen zeggen "bewustzijnsniveau" wat dan gewoonlijk als mentaal-niveau wordt vertaald, ofschoon de menselijke mentaliteit vaak door het gebruik van de mentale vermogens aanduidt dat van bewustzijn in feite geen sprake is, alleen van denkvermogen.

Deze sfeer, die bewustzijn draagt, zou men weer kunnen ontleden in vele verschillende sferen en invloeden. Ze is echter voor ons belangrijk, omdat hier alle kosmische invloeden a.h.w. samenkomen, die door ons met kleur worden aangeduid. Als wij spreken over het optreden van de stralen, van de kleuren, dan bedoelen we daarmee iets wat op bewustzijnsniveau, dus op een geestelijk niveau gebeurt. Als u wilt weten welk niveau dat ongeveer is, dan kan ik het best zeggen: Het is dat geestelijk niveau dat het dichtst bij het menselijk bestaan ligt; en dat zou voor een bewust mens gewoonlijk zijn de grens tussen schaduw en licht, dus grensgebied Zomerland. Iemand, die enorme uitschieters van bewustzijn heeft, komt wel eens verder, maar dat bewustzijn blijft daar toch wel ongeveer bestaan.

Wat zijn die kosmische energieën? Dan blijkt dat er gedachten zijn, die ergens in de gehele kosmos werken: een denkbeeld, een voorstelling. Iets wat abstract is, maar dat de mogelijkheid inhoudt om tot werkelijkheid te worden gemaakt. Dit is de beste omschrijving, die ik kan geven van zo'n straal. Er zijn eigenschappen en mogelijkheden in, zeker, maar die straal op zichzelf doet niets. Ze is zelfs praktisch onzichtbaar, totdat ze iets ontmoet; en dán is er in die ontmoeting een botsing van trillingen. Misschien spreekt u liever van botsing van harmonieën, dat is ook mogelijk, maar trillingen van verschillende gaardheid ontmoeten elkaar. Door deze ontmoeting ontstaat de resultante. Die resultante is dan het "licht" dat we zien.

Als wij zeggen; het rode licht werkt (wat op het ogenblik voor heel veel mensen het geval is; de emotionaliteit e.d. zijn al wat gestimuleerd), dan, kunnen we niet zeggen dat de uitgestraalde gedachte op zich emotie is. Integendeel, ze is een besef van b.v. de noodzaak om vorm te geven. Rood is vaak een vormende factor. Wanneer de mens dat ontmoet op zijn eigen niveau, dan gaat hij dat vertalen volgens de termen van zijn geestelijke inhoudt. Later volgt de interpretatie, die hij er stoffelijk aan kan geven en daaruit resulteert dan het rode licht, dat in bepaalde districten een heel andere, maar toch ook wel recreatieve betekenis heeft gekregen.

Recreatief betekent in feite herscheppen. Het betekent niet alleen maar spel en ontspanning. Het betekent het hernieuwd tot stand brengen van iets. En ofschoon de mensen recreatie in mijn ogen vaak tot een aanfluiting maken, geloof ik toch, dat we de termen "creatief" en "recreatief" mogen gebruiken in verband met deze straal.

Er is een vooropgezet denkbeeld. Wanneer deze een andere invloed ontmoet, brengt ze daarin een verandering teweeg. Deze verandering resulteert bij de mens dan vaak in een afwijkende bezinning of een afwijkende daadstelling. Bij de geest is dat precies hetzelfde. Ze betekent een verandering van harmonische mogelijkheden wat voor de geest contact, harmonie is.

Er zijn meer van deze kosmische mogelijkheden dan ik u in een kort bestek kan opsommen. Het merendeel daarvan kan worden beschouwd als van nietstoffelijke aard te zijn, terwijl een zeer groot gedeelte bovendien - vanuit ons standpunt - van zeer hoog-geestelijke aard is. Het betreft hier geen personen in de zin waarin wij het woord meestal gebruiken. Het gaat hier om kracht, meestal op een trillingsniveau dat heel ver verwijderd is van dat wat de mens en ook de lagere geest normaal betreden.

Op dit trillingsniveau is er een bewustzijn, hoe dan ook. Dat bewustzijn beschikt over energie en zoekt regelmatig een resonantie te vinden met andere werelden. Dit zoeken naar resonantie, dat bij de originerende kracht misschien heel anders is dan wij het ervaren,

ontmoet onze eigen trilling en brengt daarin een variatie aan; die variatie is datgene wat wij ondergaan. Daarmede hebben wij deze kosmische krachten enigszins omschreven.

Maar als wij dat nu als een structuur willen beschouwen, dan moeten we zeggen: Het is dus niet alleen maar een kwestie van invloeden die optreden, dan moet er ook een relatie zijn. Het is een soort bouwwerk. Dat bouwwerk benader je voor de mens dus het best vanuit de stof. Je kunt het dan als volgt formuleren:

De belichaming is het basismateriaal. Want in de stof bezit je je eigen harmonische trillingen, een eigen uitstraling waarop kan worden gereageerd, terwijl je daarnaast een beperkt besef bezit, dat zich niet alleen hoeft te beperken tot de feitelijkheden van je wereld. Dit basismateriaal heeft dus de mogelijkheid tot reageren op verschillende trillingen, terwijl het andere ongevoelig zal blijven, omdat daarvoor eenvoudig geen responsmogelijkheid is.

Nu stellen we, dat de responsverhouding tussen het basismateriaal (het stoflichaam) en de werkenergie (het levenslichaam altijd gelijk is. Er is tussen deze beide geen afwijking te constateren. Er is wel een verschuiving in trilling, maar de reactie-waarde is gelijk. Het astraal voertuig daarentegen blijkt te kunnen reageren op het totaal van de bewustzijnsinhoud. Het wordt dus niet door de feitelijke structuur van de stof bepaald. Het wordt bepaald door de bewustzijnsinhoud, die in de stof en voor een deel laag-geestelijk bestaat.

Deze bewustzijnseenheid betekent, dat je astraal dus veel meer kunt ontvangen, maar ook veel meer zult ondergaan dan je normalerwijs in de stof doet. Het betekent ook, ;lat het energieverbruik door het astraal voertuig kan veranderen aan de hand van invloeden, waarvoor het levenslichaam en het stoflichaam beide in wezen ongevoelig zijn. Dit dient u wel even te beseffen. Het krachtverbruik gebeurt dus niet alleen door het stoflichaam, maar ook wel degelijk door het astraal voertuig. Het krachtverbruik van het levenslichaam vindt niet plaats door de hogere geestelijke voertuigen. Wel kan daar een stimulans worden gegeven.

Als ik dit zo heb opgebouwd, dan zeg ik: Waar rechtlijnigheid en reactie is tussen stoflichaam en levenslichaam met als een soort zijtak een abstract deel dat astraal uitsteekt, dan moeten er nog andere relaties te vinden zijn.

Nu blijkt het bestaan op Zomerland-niveau (mentaal bestaan weer praktisch rechtlijnig te reageren op stoflichaam en levenslichaam, omdat het gebaseerd is op de ervaringen daarvan. Hier is een rechtlijnigheid met één uitspringer. Daarboven blijkt er een sfeer te zijn (die je harmonisch-emotioneel kunt noemen), waarin vormen minder bepalend zijn, waarin ook een van uw voertuigen altijd wel bestaat - hetzij rudimentair hetzij ontplooid. En daar nu blijkt een volledige reactie mogelijk te zijn op alles wat zowel voor het astraal als voor de rechtlijnige sequentie mogelijk is. We hebben hier dus dat uitsteeksel en daarboven weer een soort platform. Gaan we dat platform verder ontleden, dan blijkt dat verschillende van onze geestelijke voertuigen, maar ook verschillende van onze eigenschappen, zoals wij die afwisselend in één geestelijk voertuig kunnen manifesteren, afzonderlijk nog een grote gevoeligheid te bezitten voor kosmische invloeden.

Weet u wat we nu eigenlijk hebben getekend? We hebben een structuur gevormd, die een beetje doet denken aan een gestyleerde bloem. De rechtlijnigheid van voertuigen met de afwijkende maar in zichzelf geen vruchtbaarheid dragende astrale sfeer (die dus afhankelijk is van de activiteit levende in de rechtlijnigheid) met daarboven het geestelijk niveau dat afzonderlijk kan bestaan, waarop zich a.h.w. bloembladen (afzonderlijke toppen van bewustzijn) zouden kunnen vormen. Wij hebben hier een roos of als u dat liever heeft een lotus.

Het is misschien wel interessant er eens over na te denken waarom de mens de bloem (de roos, de lotus en ook andere planten) vaak gebruikt als symbool voor het totaal van de mens. Ik meen, dat we hier een benadering daarvan hebben gevonden. Een benadering, die niet alleen gebaseerd is op het mooie van een voorstelling, maar ook op de concrete reactie-mogelijkheden, die in het ego bestaan zoals die in verschillende sferen actief kunnen zijn.

Dan vragen we ons af; Wat is de feitelijke stimulans? We kunnen wel zeggen; er is levensenergie of noem het mijnentwege sapdrift. Als we zeggen: de stengel is de stof met wat hogerop een stuk geest en opzij de bladvorming van een astrale wereld, dan zouden we toch moeten zeggen: Die wordt ergens veroorzaakt. En dan komen we tot de conclusie, dat er iets moet zijn wat vergelijkbaar is met het zonlicht. Zonlicht is datgene wat in de plant de processen stimuleert. Voor ons is dit een algemene straling, die ook wel eens wordt weergegeven als "het gouden licht" of "het levende licht". Het klinkt fantastisch mooi.

Gaan we na waar dit licht vandaan komt, dan komen we terecht bij de Heren van de Stralen. Dezelfde invloeden, die op harmonisch niveau zo sterk kunnen inwerken en via verschillende effecten de stof ook kunnen bereiken. Eén van deze stralen is dus voortdurend actief. Alle leven, dat niet in verband staat met de gouden straal, loopt ten einde; het heeft geen energie en kan op het niveau waarop het niet behoort ook niet verder bestaan.

Wat is dat dan wat het gouden licht veroorzaakt? Ja, de combinatie van alle kleuren is wit.

Daarom spreekt men over de daarboven liggende factor als van het verblindende licht. En dan beginnen we meestal heel filosofisch over God te spreken. Maar als we het nu eens anders zeggen.

Er is een oer-energie waaruit alle verschijnselen zijn afgeleid, zodat elk verschijnsel slechts een deel-verschijnsel is van deze oerkracht of deze oer-energie. Dan behoeft dit dus geen God te zijn zonder meer. Die kan nog veel verder weg of veel dichter bij zijn. Maar dan hebben we hier te maken met een kracht, die alles omvat. Wat blijkt nu? En dat is voor de geest gemakkelijker te constateren dan voor de mens.

Het verblindend witte licht is iets waarin je niet verder kunt doordringen zonder gelijktijdig je gehele aard te veranderen. Dat wil zeggen de energie die je had, heb je niet meer. Er blijft een bewustzijn bestaan en dat krijgt een nieuwe vorm. Daarom zeggen wij: Het witte licht is datgene wat alle harmonische mogelijkheden in zich bevat, maar dat geheel als eenheid ervaren bepaalt, dat de harmonische selectie-mogelijkheden, die in de mens en in de daaruit voortgekomen geest bestaan, teniet worden gedaan en vervangen door een alomvattende harmonie, welke het totaal van de levensuiting verandert.

Hiermede heb ik dan weer een stukje toegevoegd aan mijn poging om iets van de structuur van het leven kenbaar te maken. Ik ben hier bij een kracht gekomen waarin het leven, zoals wij het kennen, niet meer mogelijk is. Het is een kracht, die gelijktijdig vanuit zich juist alle leven mogelijk maakt, zoals wij het kennen. Dat schijnt misschien een paradox te zijn. Maar ik geloof, dat het gemakkelijker wordt, als wij onszelf en daarmee de krachten, die ons beheersen weer tot de essentie gaan herleiden.

We komen dan tot de conclusie dat de levende energieën, die zelfs voor het stoffelijk bestaan noodzakelijk zijn, niets anders zijn dan refracties (gebroken weerkaatsingen) van dit witte licht. 'Het witte licht uit zich, maar het wordt gebroken.

En dan vragen wij ons af. Waar ligt hier de brekingsformule, waar is dat prisma waardoor deze lichtende al-harmonische werkelijkheid in diverse harmonische mogelijkheden wordt ontleed? Als ik dit probeer na te gaan, dan kom ik tot de conclusie, dat dat ongeveer gebeurt bij de Heer der Wijsheid. De Heer der Wijsheid waarvan de aarde en ook de geest eigenlijk maar een betrekkelijk klein deel kan verwezenlijken en verwerken. Hier ontstaat in de eerste plaats een splitsing van de energie van het witte licht in twee richtingen. De ene noemen wij geestelijk; de andere noemen wij materie.

Deze eerste verdeling gaat gepaard met een tweede, welke wij plegen onder te brengen bij de Heren der Stralen, ofschoon dit niet helemaal juist is, ik zeg het maar meteen erbij. Wat blijkt nu? Beide delen vallen uiteen in een spectrum, waarin we een aantal hoofdkleuren kennen, zoals u dat kent van het zonlicht. Dat spectrum is bovendien nog zeer interessant, omdat in het spectrum van de materie zwarte lijnen voorkomen, die in het spectrum van de geestelijke ontwikkeling op een andere plaats voorkomen. Er zijn dus in beide spectra a.h.w. blinde plekken. Brengen we die twee weer bij elkaar, dan zien we punten van grootste helderheid op

het ene terrein samen vallen met de punten van duister op het andere terrein. En dan krijgen we toch weer een evenwichtigheid. Stof en geest vormen op dit terrein een balans.

Gaan we verder denken en zoeken we na hoe deze kleuren uiteen vallen, dan moeten we wel naar de Galaxis (Melkweg) gaan. In die sterrennevels zijn er een aantal punten, die elk op zich een maximum energie ontwikkelen; en dat valt dan weer uiteen in o.m. materie en antimaterie, daarnaast in zeer hoog-frequente en zeer laagfrequente energiegolven in de verhouding waarin wij b.v. licht- en radiogolven e.d. waarderen. De energie, die van hier uitgaat, bereikt soms de aarde. Ze blijkt de materie te beïnvloeden; d.w.z. de zon, de aarde, de dode materie, de plantengroei en de lichamelijke mens.

Als we verder nagaan wat er gebeurt, dan blijkt dat verschuiving van massa rond de bron betekent een afdemping of eventueel een versterking van een bepaalde kracht. Voor de aarde is dat volkomen waar. Op andere punten in dezelfde sterrennevel zal er eerder moeten worden gesproken van door massa veroorzaakte snelle fluctuaties. Voor de aarde zijn dat meestal langzame veranderingen. Deze stoffelijke energieën blijken dus in staat te zijn om het menselijk lichaam wat anders te doen reageren.

Kijken we naar de geestelijke krachten, die volgens mij wel regelrecht moeten worden gesteld onder de Heren der Stralen, dan blijkt dat de geest niet behoort tot een gebied waar al die krachten werken. Je hebt één hoofdkleur. Er is dus één trillingswereld waarop je geestelijk in het bijzonder reageert. Je maximale harmonieën liggen binnen dat bereik. Daarnaast zijn secundaire harmonische mogelijk, die dus veel zwakker zijn, met één of meer kleuren.

Misschien mag ik dat primair en secundair wat eenvoudiger uitdrukken. Als u een piano heeft en u slaat een snaar direct aan, dan heeft u een primaire toon; de andere snaren kunnen dan meetrillen, indien ze toon-harmonisch zijn. Als u echter een andere toon aanslaat en de eerst gekozen snaar begint mee te trillen, dan hebben we een secundair effect. De trilling van die snaar is dan veel minder sterk en is niet oorzakelijk voor de reacties in de omgeving, maar ze is er de oorzaak van.

Op deze manier moeten we die effecten zien. Daar ze voornamelijk van de geest uitgaan, zijn het altijd beïnvloedingen, die in de eerste plaats te maken hebben met het levenslichaam en met het stoflichaam. Daarnaast blijkt ook het astraal lichaam sterk gevoelig hiervoor te zijn, omdat het zijn energie aan het levenslichaam ontleent en omdat het mede wordt gevormd door de totale gedachtenwereld, waarin ook het geestelijk denken uit de aard der zaak enige rol speelt. De astrale verschijnselen geven nu in sterkere mate dan de stoffelijke verschijnselen die harmonieën aan wanneer ze optreden. Maar dat komt alleen, omdat ze volkomen veranderen, terwijl het stoflichaam aan een vorm is gebonden en dus alleen de reactie van die vorm kan veranderen; wat minder opvallend is.

Als ik die invloed zo zie, dan ontstaat er voor mij iets wat niet alleen een soort modern kunstwerk is, maar mij ook weer doet denken aan vlechtwerk. Ergens heb ik dat centrum (het witte licht) en dan heb ik de stralen (noem dat ook maar werkelijk stralen), die uiteen lopende tenen en daar doorheen zit dat allemaal gevlochten. Als we aan de rand komen, dan zien we welke relatie tot het middelpunt ontstaat. Welke straal ik ook volg, aan de rand is de vervlechting verder normaal. Het is dus niet " ik behoor tot een straal en ik ben méér dan jij".

Het is alleen; ik ontvang mijn energie, mijn impulsen en bepaalde mogelijkheden tot denken en tot het scheppen van harmonie op een andere wijze dan jij. Maar het is niets ik ben meer of ik minder dan jij. Misschien is dat wel goed om dat te begrijpen.

Nu heb ik voor u een denkbeeld opgebouwd, waarbij ik alleen maar lichte werelden heb betrokken. Er zullen veel mensen zijn, die zeggen; Maar hoort in die structuur ook niet de duisternis, de kwade wereld thuis? Vanuit het menselijk denken wel, want het menselijk denken is dualistisch. De duistere wereld is de verwerping van een harmonie, die op zichzelf bestaat. Het is dus de ontkenning van een invloed, die in je aanwezig is. We noemen duistere sferen in dit verband een negatie-verschijnsel. Maar aangezien elke negatie gebaseerd is op de positieve opbouw die ik u hier heb voorgesteld, mag zij niet als zelfstandig worden beschouwd.

Daarom is het het eenvoudigst, als u alle duistere sferen en werelden ziet als een spiegelbeeld van de lichtende werelden waarbij echter de ontkenning van de invloed plaatsvindt, die gelijktijdig voor het wezen vormend is.

Het is duidelijk, dat duistere werelden niet erg prettig zijn. Bijvoorbeeld; Er gaan twee mensen wandelen. De een kijkt naar de hemel en zegt: Zie je die schapenwolkjes daar? Een mooie heldere lucht. Het vriest wel een beetje, maar je voelt; de betere tijden komen dichterbij. De ander loopt naar beneden te kijken en zegt Zie je die rotzooi allemaal op straat? Wat is het hier een rommel: Dan loopt de een in de lichte wereld en de ander in de duistere wereld. Ze lopen dezelfde weg, ze hebben dezelfde mogelijkheden. Op deze manier maak je misschien kinderlijk eenvoudig duidelijk waar het om gaat.

Nu hebben we nog te maken met de astrologische invloeden. Er zijn mensen, die heel erg lopen te pronken met wat ze zijn. Ze zeggen; Nu ja, houd jij je maar koest. Jij bent een Vis. Je praat wel mooi. Ik ben een Maagd. Er zijn een aantal typen op aarde. Nu is dat onderscheid van die typen dat moet u goed begrijpen - iets kunstmatigs. We hebben een kunstmatige indeling geschapen op grond van invloeden, die op aarde een lange tijd regelmatig kenbaar waren. Daar hebben we een naam aan gegeven en nu zeggen we: Dat is een Schutter, dat is een Leeuw, een Vis, een Waterman enz. Dan bedoelen we daarmee een bepaalde karakteristiek van die mens te geven, van zijn mogelijkheden en ook van zijn innerlijke processen, dus ook zijn reactie op harmonische waarden van hogere origine. Maar als wij op deze wijze een indeling maken - hoe kunstmatig ook - dan geven we daarmee aan dat er een aantal basisinvloeden te herkennen zijn. En aan de hand daarvan kunnen we zelfs voor mensen een type-indeling maken.

Hiermede hebben we zuiver stoffelijk geprobeerd iets kenbaar te maken van de kosmische structuur. We hebben dat gedaan aan de hand van het hemelschrift (de tekens aan de hemel), maar wat we in wezen hebben gedaan, is het constateren van harmonischen.

Hoe is het nu mogelijk, dat zuiver geestelijke en kosmische harmonische waarden kunnen worden geconstateerd aan de hand van de sterrenbeelden? Nu weet u, dat er voor een horoscoop veel meer bij komt. Er zijn zelfs mensen, bij wie - althans uiterlijk - de ascendant meer domineert dan het eigen teken, het zoneteken. Dat is allemaal waar. Hoe komt dat? Heel eenvoudig kosmische harmonieën bepalen de geest ook (dat heb ik zo even duidelijk gemaakt) en in vele gevallen dus ook de incarnatie-voorkeur van die geest. Aangezien een geest met een bepaald bewustzijn en behorend tot een bepaalde straal een bepaalde incarnatiebehoefte kent, zal zij een voertuig zoeken dat daaraan beantwoordt. En dat zal in zekere perioden het gemakkelijkst geboren worden, het meest voorkomen; dus dat voertuig wordt gekozen. Er is een samenwerking tussen de geest, die de kosmische regeling kiest en het lichaam dat de maximum mogelijkheden geeft voor de harmonieën, welke die geest belangrijk vindt.

Nu kunnen we dat aflezen aan deze kunstmatige verdeling van de hemel in een aantal tekens. En omdat de harmonischen die optreden dat vaak met een regelmaat doen, hebben we ook geprobeerd die te koppelen aan de looptijd, aan de plaatsing van de verschillende planeten in het zonnestelsel.

De planeten zelf doen niet veel, maar ze hebben wel een geestelijk voertuig. Dat geestelijk voertuig kan worden uitgedrukt als een energielichaam met een veel grotere capaciteit dan het menselijke natuurlijk, maar ook met een veel hoger eigen trillingsgetal; een heel ander tijdsbesef. En dat is nu juist dat geestelijke "ik^o" dat zo belangrijk is, want het vertoont verschijnselen met een regelmaat.

Het is een soort polsslag van de geestelijke harmonie van een planeet. Deze polsslag ondergaat de mens, maar dan gefractureerd. Terwijl de planeet telt in minuten, telt de mens in duizendste seconden bij wijze van spreken. En daardoor gaat men zeggen: Als die planeet zó staat, dan zijn dit de mogelijkheden. Maar omdat deze invloed altijd een zodanige algemene harmonie betekent dat we niet precies de gevolgen kunnen berekenen, moeten we dat doen via de verschillende pulsaties, want niet elke planeet is harmonisch met dezelfde kracht. We

kennen zelfs de toekenning van bepaalde kleuren, bepaalde structuurtekens aan planeten. Ook die zijn verschillend in harmonie.

Het samenwerken van de verschillende harmonieën betekent voor iemand, die geïncarneerd is onder een eigen-geestelijke tendens van b.v. Waterman, Schutter, Steenbok etc. een beïnvloeding. Dan moet deze beïnvloeding innerlijk een groot aantal processen veroorzaken. Maar gelijktijdig zal de stoffelijke beïnvloeding (en daarmee ook de evenwichtsverstoringen en veranderingen in het zonnestelsel materiële gevolgen hebben, die bovendien nog eens worden versterkt door de stoffelijk kosmische straling, die in bepaalde pulsaties ook het zonnestelsel bereikt. En dat gebruiken we dan voor de stoffelijke zaken.

En zo zie je het eigenaardige, dat als je de mens probeert te benaderen vanuit de astrologie, je rekening moet houden met verschillende dingen.

Je moet rekening houden met;

- a. het geestelijke proces dat in feite een voortzetting is van incarnatie en geestelijk bestaan en dus in een harmoniemogelijkheid zou moeten worden uitgedrukt;
- b. met de stoffelijke impulsen, die eerder als een dwangverschijnsel moeten worden uitgedrukt.

Er is dus een dwingen - althans het lichaam en de emoties forcerende - invloed aanwezig op stoffelijk niveau en .gelijktijdig een geestelijke impuls, welke alleen op zuiver harmonisch vlak bestaat, die tot het levenslichaam doordringt. En deze twee impulsen samen geven natuurlijk naar gelang het bewustzijn verschuift een groot verschil in waarde. Als de geest heel sterk is, dan kan ze middels dat levenslichaam, waarop ze nog een greep heeft, emoties beteugelen, lichamelijke beïnvloedingen ongedaan maken. Terwijl omgekeerd, als het lichaam domineert dat ook doorwerkt in het levenslichaam. Daardoor wordt de harmonische impuls van de geest tijdelijk verstoord en ook haar vermogen om in te grijpen en toch nog via het onderbewustzijn in het bewustzijn van die mens dirigerend op te treden.

Het is een wonderlijk netwerk van krachten, lijnen en waarden, waarbij de mens, schouwende vanuit zichzelf en zijn wereld, een soort brandpunt is geworden, waarin al die dingen samentreffen. De gehele kosmos ontmoet zichzelf ook in de mens. En de geest, die deel is geweest van de mens, kent dit proces. Maar zelfs als ze geen deel is geweest van het stoffelijk menselijk bestaan, dan nog ondergaat zij op haar manier een groot gedeelte van dezelfde impulsen, die de mens ondergaat. En dit is, geloof ik, bepalend voor de noodzaak tot samengaan en samenwerking, die tussen mens en geest altijd weer aanwezig zijn en ook voor de wonderlijke invloed, die de menselijke geest soms heeft op eigen stof, maar ook op de materie daar omheen.

Hier ligt ergens de verklaring van al die z.g. occulte en paranormale verschijnselen. Het is de tweeledigheid van beïnvloeding, zoals ze door ons wordt ervaren, ofschoon ze uit een eenheid voortkomt. Het is de balans tussen deze beïnvloedingen waardoor onze vrije wil wordt bepaald, onze mogelijkheid om a.h.w. de omstandigheden toch weer te bedwingen en meester te blijven van onszelf of slaaf te worden van de omstandigheden. Hier ligt de bepalende factor. Er is een kosmische structuur. Mens en geest zijn beiden deel ervan; elk op een eigen wijze. Maar omdat de geest in de stof leeft, wanneer je mens bent op aarde, is de mens ergens bevoorrecht. Want de mens is het brandpunt van meer krachten dan de geest, ofschoon ze deze minder zuiver beseft en naar ik meen ook harmonisch minder goed zal kunnen beheersen.

DE MENS EN ZIJN BRONNEN

Als ik zeg "mens", dan bedoel ik daarmee in feite de mensheid, maar niet gezien als een anoniem geheel; doch gerepresenteerd in elke mens, die op aarde leeft. En als ik spreek over

zijn bronnen, dan denk ik daarbij aan al datgene wat hij buiten zijn eigen lichaam en mogelijkheden gebruikt om zijn milieu te beheersen.

We weten allen, dat de mens de laatste tijd een enorm gebruik heeft gemaakt van de grondstoffen, die de aarde hem ter beschikking stelt. Wij weten, dat die mens veel meer energie verbruikt dan hij kan produceren. Wij weten daarnaast, dat de mens in zijn behoefte om zijn eigen belangen onaangetaast te behouden zeer veel evenwichtverstorende factoren in de ecologie heeft geïntroduceerd, waardoor het evenwicht van het leven op aarde sterk wordt bedreigd.

Het is duidelijk, dat wij niet kunnen stilstaan, zeker niet in de korte tijd die ons ter beschikking staat, bij de vervuiling van het milieu of dat we ons kunnen bezighouden met de toename van het bevolkingsaantal; iets wat op zichzelf ook een milieuverslechtering betekent. Zaten we ons eenvoudig eens afvragen: Wat doet de mens met datgene wat hem ter beschikking staat? En dan komen wij tot de conclusie, dat de mens in zijn maatschappij een winstprincipe heeft geïntroduceerd, dat - hoewel op zichzelf misschien niet onaanvaardbaar - heeft geleid tot het bewust produceren, met gebruik van vaak kostbare grondstoffen, van voorwerpen, producten of machines, waarvan de bruikbaarheid in tijd kunstmatig is beperkt. Ik wil u hier een vergelijking geven t.a.v. de automobiel.

De T-Ford, een van de eerste voertuigen die in massaproductie werd gemaakt, had een gemiddelde levensduur van 25 tot 30 jaar. Maar met goede verzorging blijkt die levensduur reeds nu veel hoger te kunnen zijn, aangezien enige van deze voertuigen in enkele onderontwikkelde gebieden van deze wereld nog steeds functioneren en goed bruikbaar blijken te zijn. Daar staat tegenover de productie van de moderne doorsnee-automobiel, welke een veel hogere kostprijs heeft uit de aard der zaak. In Nederlands geld uitgedrukt zal dit tegen de f 10.000.- liggen. Deze wagen heeft een feitelijke gebruiksduur van 5 tot 7 jaar. In de T-Ford zat in verhouding minder materiaal verwerkt, er zaten in verhouding minder man- en machine-uren in. Het product was beter. In de moderne wagen zit enorm veel aan luxe, aan materiaal verspilling. Ook de hoeveelheid afval dat daarbij ontstaat is aanmerkelijk groter. De levensduur is echter aanmerkelijk korter.

Als wij dit verschijnsel op andere gebieden nagaan, dan blijkt dat b.v. de eerste spiraalgloeilamp die werd geïntroduceerd een gemiddelde brandduur had van ongeveer 5000 uren. De moderne, ongetwijfeld meer rendement gevende gloeilamp van hetzelfde principe heeft een levensduur die ligt tussen de 1000 en de 1200 uur.

Hier zien we dus een verschijnsel, waarbij met gebruik van dezelfde middelen één product wordt gemaakt van kortere levensduur. Anders gezegd er zijn dus meer producten en daarbij meer materialen nodig om hetzelfde tot stand te brengen. Ik zou dit een vorm van kwalitatieve ontbinding willen noemen.

De maatschappij is kwalitatief achteruit gegaan naarmate zij zich normatief en kwantitatief meende te verbeteren. Er is dus een verschuiving. Door deze verschuiving tast de mens de bronnen, waarvan hij voor het beheersen van zijn milieu afhankelijk is, in steeds sterkere mate aan. Ik wil mij dan afvragen, of hier in de eerste plaats dan geen sprake is van een totaal verkeerd inzicht t.a.v. de plaats van de mens op deze wereld.

De mens beschouwt zichzelf vaak als de spil waar alles omheen draait. Hij realiseert zich niet dat hij zelfs voor zijn spijsvertering mede afhankelijk is van een darmflora, van micro-organismen en dat hij zonder deze niet eens in staat zou zijn tot een normaal stofwisselingsproces. Hij realiseert zich waarschijnlijk ook niet, dat zijn gezondheid voor een groot deel mede afhankelijk is van het afwezig of aanwezig zijn van bepaalde bacteriën in zijn lichaam. Indien hij alle bacteriën doodt, dan doodt hij ook deze organismen, die hij voor zichzelf nodig heeft. Hij maakt daarmee dus zijn eigen levensmogelijkheid aanmerkelijk geringer.

Op dezelfde manier zien wij dat in de natuur. Wij kunnen natuurlijk stellen, dat wij meer producten krijgen in de landbouw, indien wij gebruik maken van allerhande stimulerende methoden. Dat is volkomen waar, maar als wij daarbij gebruikmaken van stoffen, die voor het menselijk lichaam - op welke wijze dan ook - schadelijk kunnen zijn, dan zullen deze door de .plant voor een deel aan de :hens worden overgedragen. Er ontstaat mogelijk een resistentie daarvoor. Maar indien deze resistentie voor de mens bestaat, dan is het de vraag, of ook dezelfde organismen, die hem als gastheer gebruiken en mede zijn leven mogelijk maken daar ook niet tegen bestand zijn. En zo zij daartegen bestand worden, of ze daarbij hun normale eigenschappen blijven behouden; de eigenschappen, die noodzakelijk zijn voor het leven van de mens. Laten wij dat niet vergeten:

De praktijk wijst uit dat de mens in toenemende mate - zeker in de hoogbeschaafde landen - behoefte heeft aan kunstmatige toevoeging van stoffen die eens voor het merendeel natuurlijk in zijn lichaam ontstonden ofwel op natuurlijke wijze via de voeding hem werden toegediend. De mens heeft dus kennelijk een deel van de slag hier verloren.

Een tweede punt, waarover wij ons zouden kunnen druk maken, is de vraag of de mens wel voldoende beseft wat de atmosfeer voor hem betekent? Als hij uitgaat van het standpunt dat een enkele boom nu heus wel niet zoveel zuurstof produceert, dan heeft hij feitelijk gelijk.

Maar hij realiseert zich niet dat het circulatieproces, het omzettingsproces dat door de plantengroei mede wordt bepaald, niet alleen maar zuurstof produceert, maar gelijktijdig een evenwicht bepaalt in de atmosfeer; althans in de samenstelling van de daarin aanwezige gassen. En het is dit evenwicht dat voor zijn welzijn belangrijk is.

Als hij dan vreemde bestanddelen aan de atmosfeer gaat toevoegen, zoals de vele vluchtige stoffen die in de laatste eeuw in de atmosfeer zijn uitgebraakt, dan bestaat de mogelijkheid dat niet slechts de lucht vuil' wordt, maar dat het evenwicht in die atmosfeer verandert. En dat veranderde evenwicht betekent dat zijn organisme niet meer zo goed kan functioneren. Het zou b.v. kunnen inhouden dat hierdoor een andere toevoer van o.m. zuurstof en stikstof naar de hersenen zou plaatsvinden. Dit zou weer betekenen, dat zijn denk- en reactieprocessen daaronder gaan lijden: En dat betekent dan weer, dat zijn benadering van de wereld nog minder rationeel wordt. Zuivere lucht is één van de grote bronnen van welzijn voor de mens.

De mens bestaat vooreen goot gedeelte uit water. Dat wil zeggen, dat hij dus voortdurend een belangrijke hoeveelheid water tot zich moet nemen in zo zuiver mogelijke vorm, eventueel verrijkt met enkele metaalsporen en wat zouten om op deze wijze zijn lichaam in stand te houden. Maar stel nu eens, dat dat water niet meer zuiver is. Dat wij het kunstmatig gaan zuiveren en dat wij niet in staat zijn om daaraan precies die samenstelling van zouten en metaalsporen toe te voegen, die in de natuur vroeger gebruikelijk was. Dan betekent dit, dat belangrijke bouwstenen voor de opbouw van het lichaam gaan ontbreken. Sporen kan men eventueel aanvullen. Maar ik geloof, dat het beter is om natuurlijk water met wat ijzeroxyde te drinken dan staalpillen te gebruiken, als u begrijpt wat ik bedoel.

De mens zal echter, indien hij water kunstmatig gaat zuiveren, als hij dat gaat ontsmetten door b. v. toevoeging van bepaalde chloriden, in zichzelf bepaalde giften opnemen. Zaken die niet giftig zijn in die zin. dat ze het leven beëindigen, maar die wel giftig zijn in die zin, dat ze een verandering van intern evenwicht tot stand brengen. Dan heeft de mens door de vervuiling van zijn bronnen niet alleen zijn eigen levensmogelijkheid geschaad, maar hij heeft daarnaast ook de vitaliteit en de rationaliteit van zijn bestaan in gevaar gebracht. Ik meen, dat dit in toenemende mate het geval wordt, als wij ons gaan bezighouden met wat er gebeurt in de beschaafde wereld.

In de beschaafde wereld beschermt men zich tegen allerhande kwalen en tekorten. Het is wel verwonderlijk, dat deze geciviliseerde wereld lichamelijk zoveel zwakkere mensen voortbrengt; in wezen zwakker dan degenen die onder minimale levensomstandigheden moeten bestaan in de verschillende ontwikkelingsgebieden. Indien wij namelijk deze mensen op tamelijk jeugdige leeftijd natuurlijk, voordat blijvend verval zal zijn ontstaan, alleen maar voldoende voeding geven, blijken ze tegen vele ziekten meer resistent te zijn. Wat spierkracht en

aanpassingsvermogen betreft, zullen zij zich de meerderen tonen van de beschaafde mens. Dit is iets waarover men toch wel dient na te denken.

Als ik u vertel, dat vele geslachten met grote namen lange tijd geleefd hebben van het beste van het land, maar dat ze daarbij voor zichzelf niet voortdurend de proeve van bekwaamheid behoeften te leveren die anderen wel moesten doen, dan zult u zeggen: Ja, dat is waar. We weten ook wel, dat er een zeker verval is in vele oude geslachten; dat nakomelingen daarvan op de een of andere manier onevenwichtiger zijn, lichamelijk en soms ook geestelijk minder capabel dan gezien de voorvaders zou kunnen worden verwacht.

En kijkt u nu eens naar het nieuwe talent: de werkelijk grote ontdekkers, de werkelijk grote staatslieden, de grote zakenlieden, dan zult u tot de conclusie komen dat het merendeel van hen niet stamt uit die oude geslachten, die toch qua relaties, qua bezit e.d. alle kansen hadden. Al vele eeuwen lang komen deze talenten hoofdzakelijk van het platteland of uit milieu's, waarin het bestaan een zekere mate van spanning kent. In de neiging om alle strijd en tegenstelling uit het leven te bannen heeft de mens ook zijn eigen weerstand, zijn aanpassingsvermogen in gevaar gebracht en daardoor dus één van de bronnen vervuild, die moeten voeren tot zijn vermogen de meerdere te blijven van zijn milieu.

Zaten wij dan niet verder ingaan op de grote dwaasheden van het rationalisme. Want ook het rationeel denken is een vervuiling van het menselijk leefmilieu. Velen van u zullen mij deze uitspraak wel kwalijk nemen. Maar realiseer u wel;

De mens heeft altijd bestaan in een al of niet bewust beleefde balans tussen de ongeziene wereld en de werkelijkheid én de geziene wereld en de werkelijkheid. Hij heeft de verschijnselen aanvaard, zoals ze waren. En hij heeft daarmee geleefd, hij heeft ermede leren werken. Nu komt men op een punt, waarop die mens alles wil verklaren. Hij beperkt dus de wereld tot het voor hem redelijk mogelijke. Gelijktijdig ontkent hij daarbij vele invloeden en werkingen in zijn persoonlijkheid. Hij verwerpt vaak zelfs het onderzoek van bepaalde feiten, die door anderen dan toch kunnen worden aangetoond. Hij wil eenvoudig dit andere deel van zijn wezen, het meer geestelijke element, niet toelaten in zijn denkwereld. Wanneer hij al gelooft, dan beschouwt hij dit geloof als een soort mystieke ervaring, volkomen separaat van zijn normaal denken en leven. Een vervuiling, een aantasting van de mensheid: Want de mensheid heeft juist haar grootste krachten altijd ontleend aan haar verwantschap met de ongeziene wereld om naar vermogen daarin de krachten te vinden, die ze nodig had om op verstandelijk niveau (dus lichamelijk terrein de oplossing, de aanpassing te vinden.

Een mens probeert strijd uit te roeien. Voor zover het hier gaat om de industriële moordpartijen, die men tegenwoordig oorlog noemt, ben ik het daarmee wel eens. maar strijd is datgene waarin de mens leert zichzelf te kennen, zichzelf te beproeven. Strijd, dus de onzekerheid en de noodzaak zichzelf aan zichzelf en de wereld te bewijzen, is datgene waardoor de mens wordt gebracht om het beste dat er in hem schuilt reëel in de wereld te manifesteren. Op het ogenblik, dat wij in plaats daarvan een zekerheid stellen, ontnemen wij de mens de mogelijkheid en de drang om het uiterste van zijn kunnen te bereiken, om zelf betekenis te gewinnen. En daarmee ontnemen wij aan de mensheid ook de mogelijkheid tot reële vooruitgang.

Er zijn heel veel van die dingen aan te geven. En elk daarvan maakt duidelijk de wereld van vandaag gebruikt haar bronnen niet goed.

De mensheid van reden heeft zinloze dingen gesteld boven het natuurlijk evenwicht in het bestaan, de natuurlijke ontplooiing en groei van het menselijk zijn. En als wij dit constateren, dan moeten wij nog een laatste punt eveneens noemen.

Juist in een wereld, waarin de mens niet wordt gebracht tot het experiment met zichzelf (het zoeken naar de uiterste mogelijkheid en bereiking), waarin de mens de mogelijkheid niet meer heeft om zich te ontworstelen aan datgene wat hij maatschappelijk gezien misschien zou moeten zijn, ontnemen men hem ook de mogelijkheid om zichzelf geestelijk te ontwikkelen. Men ontnemen hem de ervaringen, die aan het menselijk leven - vanuit geestelijk standpunt

gezien - de grootste betekenis geven. Men ontnemt hem misschien veel zorg en smart, dat is waar. Maar gelijktijdig ontnemt men hem groei, initiatief, de vreugde van het zelf bereiken. Men ontnemt hem kort en goed een deel van de mogelijkheden, die hij in elke incarnatie geestelijk zozeer van node heeft. En dat betekent voor velen de noodzaak tot een snellere hernieuwde incarnatie in de stof. Het betekent voor velen een veel moeilijker vinden van het juiste bestaan na de overgang. Ook hier heeft de mens de bronnen van zijn bestaan, het element van zelfbeproeving, van strijd teniet gedaan en daarmee de geestelijke betekenis van het menselijk leven reeds nu in waarde aangetast.

Zou de bestaande ontwikkeling voortgaan, dan rijst de vraag, of het bestaan als mens voor iemand, die een redelijk peil heeft bereikt, nog wel aanvaardbaar is als incarnatiemogelijkheid. Nu ik u al deze punten heb opgenoemd, zo zult u kunnen begrijpen waarom ik zeg, dat de mens de bronnen van zijn bestaan, de werkelijke mogelijkheden en redenen van bestaan, in geestelijk opzicht zowel als zijn stoffelijke mogelijkheden op een verkeerde wijze exploiteert. Dat hij veel van hetgeen zuiver en goed zou leven zijn langzaam maar zeker heeft gemaakt tot goedkope imitaties van de werkelijkheid.

Als ik dit aan u voorleg als mijn conclusie, zo mag ik van u niet eisen dat u het met mij eens bent. Maar ik mag wel stellen, dat de wereld zoals ze nu is, met al haar schermutselingen om onbelangrijke dingen en gelijktijdig verwaarlozing van al datgene wat voor menselijk leven en geluk en bewustwording essentieel is, zeker aan een revisie toe is.

Er is een herziening nodig van de menselijke mentaliteit. Er is een herziening nodig van de menselijke wijze van leven. Er is een herziening nodig van de wijze waarop de mens datgene wat de wereld hem ten gebuike geeft, gebruikt. Met deze conclusie wil ik mijn onderwerp beëindigen.

LES 6 - DE MASSA

Een bekend schrijver heeft eens gezegd; "Als je de massa zegt; vier een feest, zo vieren zij een feest. Als je zegt: maak je buurman af, dan maken zij die buurman af. En. als je zegt: wees stil, dan zijn zij stil." Dat was natuurlijk iemand uit de vorige eeuw, dat is begrijpelijk. Maar hij heeft daarmee toch wel een aspect van de mensheid aangesneden, dat bepalend kan zijn voor de relatie tussen geest en mens.

De mens heeft de neiging om in groepen samen te komen. In die groepen ontstaat er dan een z.g. eenzijdigheid. In wezen is het eerder een verblindheid, omdat men slechts de argumenten en standpunten van de eigen groep waardeert en al het andere als een soort ketterij terzijde werpt.

Als wij met de massaliteit te maken krijgen, dan blijkt de eenling zich in die massa zeer sterk in te ordenen. En het is juist dit optreden van massale psychosen, waardoor de geest niet - zoals zij misschien liever zou willen - alles in pais en vree voor de mensen kan regelen.

Het is mij bekend, dat iemand eens met groot vertoon heeft geprotesteerd, omdat wij - althans onze groep - de brutaliteit hadden om duidelijk te maken dat de Witte Broederschap niet een groep entiteiten is, die alleen maar liefdevol zelf uitstrijkt over de wonden, die de mensen elkaar slaan.

De Witte Broederschap grijpt in het leven van de mensen in. Zij kan ervoor kiezen een oorlog te stimuleren in plaats van die af te remmen. Zij kan bepaalde geschillen, die voor de mens toch minder prettig zijn naar een hoogtepunt voeren in plaats van die - wat ook mogelijk zou kunnen zijn - af te remmen. Dit alles zou niet nodig zijn, indien wij niet te maken hadden met de massa met de massaliteit van de mens in zijn gemeenschap, waarbij hij zijn eigen denken ondergeschikt maakt aan stellingen, die hij veelal zelf niet begrijpt, dan wel zelf niet wenst te controleren.

De geest, die tegenover een dergelijke massa komt te staan, weet dat zolang. er ook maar enige gelijkmatigheid van ontwikkeling is de mens deze massa blijft aanhangen. Om u een voorbeeld te geven; Het Duitse rijk.

In het jaar 1942 mocht worden gesteld dat ongeveer 90 % van de Duitsers achter Hitler stonden en daarmee ook een deel van zijn systeem aanhingen. In het jaar 1943 was dat aantal wat geslonken; het waren er toen nog ongeveer 64 á 65 %, Maar zelfs na de nederlaag, toen het Duitse rijk op een enkel deel na, waar nog werd gevochten, uiteen was gerukt en bezet, was er nog 40 % die desondanks dachten dat de woorden van de Führer waarheid zouden blijken te zijn en dat Duitsland ten slotte een glorieuze overwinning zou behalen. Hier heeft men dus te maken met een verdwazing, die de feiten niet beoordeelt, ja de feiten in wezen verwerpt of verdraait;

Als men met mensen te maken krijgt, die in hun concept van de werkelijkheid zover zijn afgeweken van de mogelijkheden van hun milieu en beschaving, dan heeft men ook een vervalsing van geestelijke waarden. Een ervaring, die een mens opdoet, zal althans enigszins in zijn besef in verband moeten staan met het werkelijke gebeuren. Zodra dit niet het geval is, ontstaat er een illusie, die niet past bij al het andere. Ze kan dus niet harmonisch worden ingepast in een geestelijk bestaan. Is de illusie van weinig belang, dan verdwijnt ze zonder meer in onze .sferen. Is de illusie echter voor die mensen een sóort levensbehoefte geworden, dan zien wij dat deze mentaliteit een zeer lange tijd zelfs de beste mensen (dus geesten, die voor een hoge bewustwording in aanmerking komen gekluisterd houdt in het schaduwgebied, dat tussen duister en licht is gelegen. Wij krijgen dan b.v. te maken met soldaten, die nog steeds bezig zijn aan een bestemming, die hun in een ver verleden eens werd opgedragen; met politici, die voortdurend niet bestaande menigten om zich heen trachten te verzamelen om hun te vertellen wat de waarheid is. Een waarheid die niet eens bestaat.

Om dit nu te voorkomen, om dus een gelijkmatige ontwikkeling mogelijk te maken, vooral voor de geest; het belangrijkste deel van de mens volgens ons, zal dus een gemeenschap zoals de Witte Broederschap kunnen ingrijpen en zeggen; Het is beter dat er een oorlog komt; het is beter dat er een crisis komt; het is beter dat er opstanden en burgeroorlogen zijn dan dat de mensen vastgeroest blijven in concepten, waarmee ze in wezen geestelijk niet kunnen leven.

De situatie is natuurlijk voor een Witte Broederschap een beetje anders dan voor een eenvoudige geest. Een eenvoudige geest zal zich sneller tot het individu wenden en denkt er niet aan om het lot van volkeren ten goede te leiden. Zij is al blij, als zij één of twee mensen kan helpen. Voor een gewone geest is dat dus niet zo belangrijk, tot het ogenblik dat zij ontdekt. hier heb ik te maken met een mens, die de feiten niet meer kan zien, die niet meer regel wil denken, die zijn persoonlijke ervaringen verwerpt. Zij vraagt zich dan af: Hoe komt dat? En dan wordt ze weer geconfronteerd met deze massa-binding, deze voortdurende, wederkerige suggestie waardoor de mens het geheel van zijn werkelijkheid uit het oog dreigt te verliezen.

Er zijn natuurlijk allerlei dingen waarover je als mens moet nadenken. Ik kan mij voorstellen, dat iemand in Nederland zich afvraagt hoe het nu moet, als op een gegeven ogenblik de grote woudgebieden, die deze aarde nog bezit, alle worden veranderd in industriegebieden; iets wat overigens in de bedoeling ligt van bepaalde ondernemers. Dat kan ik u wel zeggen. Maar de vraag is dan; in hoeverre is dit een reële schade? In hoeverre is dit een suggestie? In hoeverre vooral kunnen wij werkelijk iets doen behalve mopperen?

Als ik kijk naar uw land, dan valt mij op dat men nu bezig is met een feitelijke krachtmeting waarbij georganiseerde arbeiders, die in vele gevallen eigenlijk een minderheid vormen, proberen hun inzichten en wil aan het geheel op te leggen. Dat is op zichzelf aanvaardbaar, want de maatschappij moet veranderen. Maar het is niet meer aanvaardbaar, indien de arbeiders of de anderen tot een mentaliteit komen, waardoor zij de feiten eenvoudig niet meer willen of niet meer kunnen zien. Op dat ogenblik is een shockbehandeling noodzakelijk; en dat kan alleen, indien men de gevolgen van een dergelijke mentaliteit dermate verscherpt, dat de mens persoonlijk onmiddellijk de gevolgen van een dergelijke denkwijze ondergaat. Een situatie die, zoals u zult begrijpen, in Nederland niet zo heel ver weg meer ligt.

In Nederland is de mogelijkheid zeer groot, dat bij een verdergaan van de eisen - zowel de loon als ook de sociale eisen van de werknemersbonden - de werkelijke werkgelegenheid binnen twee jaren met meer dan 150.000 wordt verminderd. Dat betekent, dat de werkloosheid oploopt. Het klinkt krankzinnig als je zegt, dat de geest deze feiten probeert te bevorderen, -wat men zal uitroepen. Maar de ellende van die mensen dan, die werkloos worden en die dan toch maar een plaats moeten zoeken ergens in de samenleving: Het antwoord is eenvoudig genoeg: Deze mensen zijn gevangen in een massa-psychose. Zij zijn niet meer in staat de feiten reëel te zien. Zij gaan niet meer uit van hun werkelijke behoeften, begeerten en mogelijkheden, maar van theorieën die met de feitelijke mogelijkheden heel weinig te maken hebben. Zij laten zich verwickelen in een machtsstrijd, die alleen door de werkelijke strijders wordt begrepen en waarbij zij zelfs als wapen worden gehanteerd.

Om deze mensen nu weer wakker te schudden. en duidelijk te maken wat hun eigen behoeften en eigen noodzaken in het leven zijn, moet een conflict dus dermate scherp tot uiting komen dat zij zich gaan afvragen: Hoe lang zal ik nog werk hebben? Dan pas zullen zij zich gaan realiseren wij moeten de zaak anders aanpakken.

Datzelfde geldt ook voor de ondernemers. Als wij de ondernemers in Nederland zien, wan valt in de eerst plaats op: steeds meer bedrijven worden in feite kleine kartels: samenvoegingen van bedrijven al dan niet in één maatschappij verenigd. Al deze groeperingen van ondernemers proberen hun risico te verminderen door kapitaal van buitenaf aan te trekken. In Nederland is een groot gedeelte van de bouwsector - vooral voor utiliteitsgebouwen - op het

ogenblik reeds in Engelse handen. Meer dan de helft van de zware industrie is direct of indirect in Amerikaanse handen en zo kan ik doorgaan.

Dan wil ik nog erop wijzen, dat de levensmiddelenindustrie in steeds sterkere mate o.m. door Zwitsers en Duits kapitaal wordt beïnvloed. Dit is een situatie, die voor de ondernemers op dit moment gunstig lijkt, maar die hen gelijktijdig in een dermate grote afhankelijkheid van anderen brengt, dat zij zelf in moeilijkheden kunnen komen.

Nu is de enige methode om duidelijk te maken dat je niet alleen aan jezelf mag denken het scheppen ook voor hen van een dermate grote crisis, dat ook zij hun positie en hun voordelen dreigen te verliezen, zodat zij met zeer veel moeite zich kunnen redden. Is dat onrechtvaardig? Het zou onrechtvaardig zijn, indien het hier ging om één enkele mens, die vanuit zichzelf geen kwade invloed voor anderen betekent. Maar zodra wij te maken krijgen met de massa, dan blijken deze maatregelen niet alleen gerechtvaardigd, maar zelfs onontbeerlijk te zijn, indien een continuïteit van de mensheid en van de geestelijke ontwikkeling in het menselijk lichaam mogelijk moet worden gemaakt. En daar vallen dan juist de grote klappen.

De situatie is voor de mens vaak moeilijk te overzien. Ik herinner mij dat een van mijn collega's - ik weet niet, of dat hier ter plaatse is gebeurd - omstreeks 1971 heeft gezegd dat de strijd in Vietnam niet eerder 1976 een mogelijkheid tot vrede in zich kon bergen. De mensen hebben toen gezegd; Maar dat is onzinnig. En toen, daarna de vredesconferenties begonnen, zei iedereen: Nu zal het toch gauw afgelopen zijn. Zij (de geesten) zullen geen gelijk hebben. Maar men had niet gerekend met de werkelijkheid.

De werkelijkheid van Vietnam is niet alleen maar de zaak van Noord en Zuid. Het is de zaak van een volksbeweging - hoe wij die verder ook willen omschrijven - die een eenheid wenst van het vroegere Indo-China.

Op dit ogenblik wordt er gevochten in Vietnam. Op dit ogenblik vallen er wederom bommen, zij het in Cambodja. Op dit ogenblik worden acties van velerlei aard voorbereid, die onschuldigen het leven zullen kosten.

Nu zou het mogelijk zijn om aan een dergelijke strijd op betrekkelijk korte termijn - zeg ongeveer 7 á 8 maanden - een einde te maken. Maar indien wij dat deden, dan zou men toch van zijn gelijk overtuigd blijven. En dat wil zeggen dat daarmee de werkelijkheid niet is teruggevonden. Dat wil verder zeggen, dat de mensen blijven streven naar illusies en dat de agressie die daarmee gepaard gaat op een ander vlak toch tot uiting zal komen. Je kunt dus het kwade niet voorkomen. Je kunt hoogstens de aard ervan veranderen op een wijze, die voor de mens aanvaardbaarder is.

Nu zal de Witte Broederschap zeggen; Wij hebben deze strijd nodig, omdat hij in zijn geheel nu een stabilisatie in de wereld tot stand brengt.

Dan zeggen de eenlingen onder de geesten: Ja, maar die mensen lijden; kunnen wij die helpen? Wij proberen dat. Als u wist hoeveel zorg er wordt besteed aan degenen die overgaan juist in die gebieden, dan zou u werkelijk verbaasd zijn. De zorg, die aan deze mensen wordt besteed, is te vergelijken met die welke werd besteed aan hen, die overgingen in de concentratiekampen.

Wij weten, dat deze strijd nu eenmaal onvermijdelijk is. Laten wij hem dan zo fel mogelijk maken, opdat de strijd dan snel ten einde is en dan bestaat er in ieder geval nog een kans, dat het maanlandschap van bomkraters binnen afzienbare tijd toch weer vruchtbaar land wordt. Bovendien zit daar veel ijzer in de grond en dat is bevorderlijk voor de vruchtbaarheid.

Dit klinkt cynisch. Vele mensen, die worden geconfronteerd met deze wijze van optreden uit de geest, zeggen: Maar dat kan niet goed zijn. Zij komen dan met het argument: als je iets ten goede doet, dan moet het voor ons (mensen) aanvaardbaar zijn. Zij denken niet aan het tegenargument. God is goed, nietwaar. Maar God laat de oorlog toe. God is goed, maar God heeft de strijd de basis gemaakt van het bestaan op aarde. De gehele ecologie van deze aarde

is van het begin af aan een kwestie geweest van "eet en wordt gegeten". Als God zo redeneert, omdat daardoor de bewustwording mogelijk wordt, zouden wij in de geest dan beter moeten zijn?. Het klinkt we een beetje dwaas, vindt u niet?

Ik wil u herinneren aan de zondvloed, die volgens het bijbelse verhaal werd gebruikt om de mensheid eenvoudig uit te roeien, behalve enkelen die vroom waren in de ogen van de Heer. Wij kunnen zeggen, dat dat een verhaal is, een legende. Maar het feit blijft bestaan dat degenen, die verwerpen dat de Witte Broederschap en andere geestelijke groeperingen de wereld proberen te zuiveren, wel zonder meer aannemen dat God dit eens heeft gedaan en daarop geen kritiek hebben.

De geest probeert het werk te doen, dat de waarheid uit de hoogste sfeer en van de hoogste kracht manifest maakt in alle sferen, ook op aarde. Daarbij gaat ze uit van het standpunt: wij moeten de mens eerst losweken uit de massa, de massaliteit. Hij moet eerst terugkeren tot zijn persoonlijke erkenningen, zijn persoonlijk leven, zijn persoonlijke werkwijze, voordat er sprake kan zijn van een voortdurend steunen en helpen van de mensheid.

De vijand van de geest is zeker niet de eenling. Het klinkt krankzinnig als je hoort dat aan de ene kant een zekere strijd wordt bevorderd en aan de andere kant zeer veel geesten plotseling a.h.w. worden gedetacheerd om degenen, die sterven of gewond zijn te helpen; om genezing, rust te brengen. Dit lijkt tegenstrijdig. Maar de hulp wordt verleend aan de eenling. De strijd gaat tegen de massa; dit koploos wezen dat de mens ertoe brengt om zich als een wezen zonder kop te gedragen.

Nu wil ik zeker niet alleen hierbij blijven stilstaan, want de massa heeft zeker ook goede kanten en goede mogelijkheden. Wanneer de massa uit het bewustzijn der eenlingen ontstaat om een bepaalde taakte vervullen, die door elk van hen wordt beseft, dan is zij iets dat bevorderd moet worden. Maar dan is zij niet meer een gedachtenloze groep die eenvoudig acuter het een of ander boekwerk aan loopt (het Rode Boekje van Mao b.v) of zich laat leiden door de leuzen van enkele, misschien door macht bezeten voorgangers, die uitroepen dat deze staat de grootste en de machtigste in de wereld moet blijven, of dat deze klasse moet bewijzen dat zij meester is over alles. Indien de mensen tot samenwerking komen, kunnen zij, veel meer doen. Dit geldt niet alleen stoffelijk. Materieel is het zo; een last, die één man niet kan torsen, kan door twee, drie of vier man gemakkelijk worden getorst.

Ook geestelijk is het: waar één bewustzijn heeft en een bewuste keuze doet in zijn streven en denken, daar zal hij misschien veel kunnen bereiken, maar als hij - hoe dan ook - harmonieën vindt met de geest, met de mensen, medestanders a.h.w. en er wordt samengewerkt niet in een disciplinair verband, maar eenvoudig voor de vervulling van een enkele taak, dan zien wij de grootste mogelijkheden en resultaten ontstaan zowel voor de bewustwording als voor de mensheid. Het zal u duidelijk zijn dat zeer velen in de geest juist daarop mikken.

Wij willen de mens niet maken tot een geïsoleerd wezen temidden van een veelheid van mensen. Wij willen de mens brengen tot een zelfstandig denken en beslissen, waardoor hij in zijn samenwerking met anderen bewust een taak op zich neemt en na het volbrengen van die taak zich eerst zal beraden over hetgeen hij verder noodzakelijk acht. Wij treffen soms dergelijke mensen aan.

Er zijn op het ogenblik weer een aantal van die inwijdingstendensen aan de gang. Nu wil ik u daar niet al teveel over vertellen. Ik heb zelfs gehoord dat sommigen onder u doorgezaagd zijn over inwijding en een dergelijk doorgezaagd geestelijk weesmeisje lijkt mij in deze bijdrage overbodig.

Als mensen tot het besef komen; wij moeten zelfstandig reageren, zelfstandig beslissen van geval tot geval, dan worden zij geestelijk gesteund. Dan maakt het voor ons weinig uit, of zij behoren tot een uiterst rechtse groepering, tot een middenstandsgroep of misschien een bijna anarchistische groep, zelfs een Baader-Meinhoff-groep. Als die mens bewust kiest van geval tot geval en zich niet laat meeslepen, dan is de geest onmiddellijk klaar om te helpen, maar

ook om hem dan te helpen de consequenties te zien. Want inwijding is: het vinden van een grotere wereld. Het is het zien op grotere schaal. Daar de mens zelf vaak niet onmiddellijk over de associatieve mogelijkheden beschikt om zich die grotere wereld reëel voor te stellen, kan de geest vaak door inspiratie en beïnvloeding die mens bijstaan.

De geest van de mens kent wel de grotere mogelijkheden, maar ziet geen kans om die over te brengen naar het stoffelijk besef. Dan zal de geest helpen om dit mogelijk te maken. Zij kan door allerhande inspiraties veranderingen tot stand brengen in het menselijk denken, die voor de eigen geest veel moeilijker te bewerkstelligen zijn, omdat de eigen geest zo sterk is vergroeid met het lichaam en zijn denkwijzen. In deze gevallen werkt de geest dus wel degelijk mee aan de bewustwording. De geest draagt bij tot de oplossing van conflicten, als dit mogelijk is. Maar u zult begrijpen, dat onze vijand is en blijft de massa.

Er zijn heel veel punten, die voor de mens wat onbegrijpelijk lijken, als wij daarover spreken. De massa bijvoorbeeld wordt een redeloos wezen, indien de bevolkingsdichtheid toeneemt met meer dan een zeker tempo (ik zal deze niet voor u preciseren). Als wij nu proberen een afremming tot stand te brengen van de voortplantingsdrang der mensen - hetzij door verlies van interesse (wat heel moeilijk te bereiken is), hetzij door het stimuleren van het gebruik van middelen die de gevolgen voorkomen, wat gemakkelijker is - dan gaan wij niet in tegen de belangen van de geest of van de mens, maar dan proberen wij eenvoudig de mens een zekere bewustwordingsmogelijkheid tijdens het leven te geven waarin hij nog zichzelf kan zijn. Want hoe meer mensen er komen, hoe gedisciplineerder men zal moeten leven, hoe sterker dus het denken en het handelen van buitenaf worden bepaald. Dat betekent, dat zelfstandig besef en "ik"-besef langzaam maar zeker vervagen. Men komt dan tot een soort mierenmaatschappij.

De stadsmens is voor deze dingen trouwens gevoeliger dan de mens die wat meer ruimte heeft. Dat betekent ook dat wij boven een stad heel andere taken plegen te volbrengen dan b.v. ergens op de Pampas of op het grote vlakke land. Denkt u eens aan de vlakten van Rusland waar de mensen met hun kolchozen nog werkelijk ruimte hebben om te leven, waar hun gemeenschap nog een verbondenheid kan kennen, die gebaseerd is op natuur en zelfstandig leven ondanks partijdiscipline, doctrinaire regels etc.

Boven een stad hangt - geestelijk gezien - een soort vervuiling. Dat is begrijpelijk. Een stad is namelijk een verzameling van mensen, die dermate dicht opeen leven dat zij voortdurend storend in elkanders bestaan ingrijpen of zij het willen of niet. Dit impliceert dan, dat een ieder die gestoord wordt daardoor agressief wordt. De gemiddelde agressiviteit zonder gerichtheid is in een stad ongeveer 50 tot 60 maal groter dan in een plattelandsgemeenschap van ongeveer 200 tot 500 leden. Een plattelandsgemeenschap zal echter sterker agressief zijn tegenover de buitenwereld; d.w.z. vreemde elementen worden veel kritischer ontvangen. Maar in de stad vinden wij de onverschilligheid voor het wezen van de ander en de agressie tegen de storing, die de ander veroorzaakt plus een aantal eisen aan de gemeenschap, die bijna niet te verwezenlijken zijn.

Om een dergelijke vervuiling aan te tasten moet je dus proberen de zaak weer op de spits te drijven. Je kunt wel zeggen tegen de mensen, Hoor eens, de stadssamenleving is niets, trekt u maar naar buiten. Maar dat geloven zij niet. Je kunt echter wel ertoe bijdragen dat een stadssamenleving steeds ondraaglijkere elementen gaat bevatten. Die elementen zullen dan gelijktijdig uitbarstingen van geweld impliceren, uitbarstingen van allerhande bezitsvergripen, minachting voor de ander en voor de regels volgens welke men pretendeert te leven. Inderdaad. Maar is dat op zichzelf nu zo belangrijk? Indien wij daarmee kunnen bereiken dat er een langzame ontvolking van de grote steden tot stand komt, dat gelijktijdig een beperking van bevolkingsaanwas juist in die stadsgebieden eveneens wordt bereikt, dan hebben wij iets tot stand gebracht, waardoor de eenling positief kan leven.

Er zijn heel wat methoden geprobeerd om de samenleving een beetje beter te maken; vooral voor de massa-mens, die daar in zeer grote getale in een kleine ruimte bijeen leeft. Men heeft

gebruik gemaakt van b.v. bepaalde natuurgeesten (vooral luchtgeesten), die in staat zijn een groot gedeelte van de uitgestraalde onzuiverheid van denken en agressie te absorberen. Zij kunnen deze omzetten in een andere vorm van energie. Maar het blijkt, dat dit niet voldoende is, want als je weggaat, dan blijken weer andere agressies weliger op te schieten. Dat is niet de bedoeling. Dan zal de geest dus een keuze moeten maken. Die keuze is weer tweeledig:

In de eerste plaats: ten aanzien van de massa bevorder je wanorde en overlast. Alleen op deze wijze wordt het conflict zo sterk geuit, dat men zich daartegen zal gaan verzetten. En dat is heel erg belangrijk.

In de tweede plaats moet je ervoor zorgen, dat in de steden de mensen, die in zich goede mogelijkheden hebben, worden geholpen en gestimuleerd.

Nu is het eenvoudig genoeg om de massa te beïnvloeden en de agressies dan maar een beetje verder te laten uitgroeien, maar om de eenling te helpen is moeilijker. Wij doen dit nu door de eenling - vooral in stadsgemeenschappen - te helpen bij de ontwikkeling van bepaalde paranormale vermogens. Wij proberen die mens vrij te maken van een aantal bijgelovigheden, maar ook om hem gelijktijdig los te maken van zijn bijgeloof aan alles wat bewijsbaar is; en dat is zeker niet alles wat er bestaat.

Wij proberen enerzijds de mens wat lossier te maken van geloofsorganisaties en anderzijds een grotere geloofshonger te geven. En als dat gaat bij het individu, dan is het mogelijk om zo'n mens in zijn leven die ervaringen te laten opdoen, welke voor hem of haar noodzakelijk zijn. Dan is het mogelijk de bewustwording van een dergelijke geest te versnellen. Zo krijgen wij dan uit die massa toch weer een aantal individuen, die een zeer goede bewustwording op aarde doormaken en die na de overgang ook bijna onmiddellijk in staat zijn om daar waar nodig is hulp te verlenen aan anderen. Dit laatste is ook belangrijk.

Als ik u dit vertel over grote steden, dan denkt u waarschijnlijk aan Amsterdam, Rotterdam, Den Haag. Maar dan moet u ook eens denken aan nog veel grotere bevolkingsagglomeraties zoals b.v. New York, San Francisco, Los Angeles. Denk eens aan Berlijn of wat dat betreft aan Moskou. Ook bevolkingsagglomeraties die een te grote bevolkingsdichtheid bezitten. En dan behoef ik niet eens te spreken over landen als India waar deze bevolkingsdichtheid in sommige steden zo groot is, dat wij eigenlijk alleen nog maar aandacht kunnen besteden aan degenen die heengaan en die dan helpen, terwijl daarnaast slechts hulp kan worden bevorderd, indien men een beetje afstand van het leven weet te nemen. Dat zijn heel moeilijke problemen. De vijand is altijd weer de te grote massa.

Kijk b.v. eens in de steden van India. Daar sterven de mensen van armoede vaak op straat. En wat dat betreft kunnen we ook kijken in Brazilië waar datzelfde voorkomt. Hier zijn de mensen naar de bevolkingscentra getrokken, omdat zij meenden daar beter van te worden. Maar er is eenvoudig geen ruimte. En het ergste is; er is geen menselijke relatie te vinden. De mensen zijn vreemdelingen voor elkaar geworden. Een vreemdeling, die sterft op de stoep, zoals zovelen sterven; niet een buur die in nood is, zoals het in een dorp zou zijn. Ook hier weer dus dezelfde vijand: de onverschilligheid voor de medemens, die juist voortkomt uit te grote groepen die samenleven; de onverschilligheid voor menselijke waarden zoals wij die zien, als iemand probeert zijn zin en regels door te zetten zonder meer.

Het zal u waarschijnlijk niet bekend zijn, dat in deze wereld op het ogenblik in tenminste 60 naties marteling als een normaal middel wordt toegepast om gevangenen etc. te onderwerpen aan de regel of te doen bekennen wat men wenst dat zij bekennen. U vindt dat waarschijnlijk krankzinnig.

Er is in - voor zover ik weet - 54 naties een dermate grote onbetrouwbaarheid van alle gezagsorganen, inclusief de kerkelijke, dat kan worden gesproken van een staat, die alleen krachtens omkoperij in stand wordt gehouden. En vergeet u niet, dat geldt ook voor steden als

New York waarvan kan worden gezegd dat 60 % van het ordehoudend personeel door omkoperij of anderszins zichzelf verrijkt ten koste van de gewone burger.

Dit zijn gewoon problemen, waarmee je als geest wordt geconfronteerd en niet alleen als mens.

Een mens ziet deze dingen. Hij kan ze betreuren. Hij kan zeggen: ik wil daartegen ingrijpen. Maar de geest moet verdergaan; zij moet zich afvragen: waar komt dat vandaan? Hoe kunnen wij deze tendens veranderen? En dan is het vaak het best om de beulen te laten martelen, om plotselinge gezagswisselingen of terreur te bevorderen, ook als wij de gevolgen daarvan op zichzelf ten zeerste betreuren. Want de mensen moeten terugkeren tot een persoonlijk besef.

Zij moeten komen in een situatie, waarin zij elke hulp, ook die van de geest willen aanvaarden en waarin zij niet proberen hun eigen wereldbeeld ten koste van alles te handhaven, maar voor hen de vreugde van een inzicht, een reactie herontstaat.

De mens moet weer in verbinding komen met de geestelijke waarden, die zijn wereld omringen. Maar juist de massa, die grote samenbundeling van individuen die hun eigen individualiteit deels verloren hebben, maakt dit onmogelijk. Dan moet de geest wel ingrijpen tegen die massa.

Ik heb hiermede - naar ik meen - een duidelijk beeld gegeven van datgene wat de geest beweegt, wanneer zij zich bemoeit met menselijk leven op een wijze, die de mens niet erg aanvaardbaar vindt. Zaten wij daar nu ook iets tegenover stellen.

Als wonden worden geslagen, proberen wij te genezen en te troosten. Daar waar mensen psychisch gebroken dreigen te worden, proberen wij hen te helpen om in zich een gebied van integriteit te behouden. Daar waar geweld kan worden voorkomen zonder schade voor het geheel, daar proberen wij dat te voorkomen. Daar waar bepaalde agressies nu eenmaal noodzakelijk zijn, proberen wij ze te kanaliseren. Dat geldt niet alleen voor de Witte Broederschap, maar voor zeer veel geestelijke groepen, die zich al dan niet onder het gezag van of samenwerkend met de Witte Broederschap richten tot de mensheid.

Als u hulp nodig heeft en u roept om hulp, dan wordt zij u gegeven. Niet omdat de geest het zo prettig vindt u te helpen, maar omdat u daarop recht heeft volgens onze opvatting. Als u als mens onzeker bent, dan trachten wij u te helpen om zekerheid en evenwicht te herwinnen. Als u teveel zekerheden bezit, die uw bewustwording dreigen te doen falen, zo trachten wij uw onzekerheid te geven waardoor u iets flexibeler kunt worden en uw bestaan en dat van anderen misschien wat meer reëel kunt aanvaarden en bezien. Dat ik hier vanavond als invaller voor u zit, is te danken juist aan de behoefte, die er in de geest bestaat om voor de mens het beste tot stand te brengen.

Wij zijn op dit ogenblik in grote massa bezig conflicten te voorkomen in drie delen van de wereld tegelijk. Wij zijn bezig een groot bloedbad te voorkomen in Zuid-Amerika. Wij zijn bezig wat wederzijds begrip te bevorderen en gelijktijdig overbodig geweld af te remmen in Zuid-Azië. Wij zijn daarnaast bezig in Europa bepaalde ontwikkelingen mogelijk te maken, die misschien voor een deel als economische en politieke zullen worden omschreven, maar die in wezen toch neerkomen op een beter handhaven van persoonlijke vrijheden voor de eenling. Dat wij met dit enorme aantal activiteiten zo nu en dan overstelpt raken met werk, behoeft u niet te verwonderen. Wij zijn in de geest met zeer velen. Maar ook wij hebben specialisten. Die specialisten in menselijke benadering zult u heel vaak aantreffen in de groepen die zich - op welke wijze dan ook - met de mens bezighouden. U een voorbeeld gevend;

Er zijn bepaalde geestelijke groepen, die zich in een deel van Engeland bezighouden met geestelijke genezing. Ook van hen is het grootste gedeelte nu ingezet, de meesten overigens in Azië. Van onze groep zijn de meesten nu ingezet in verschillende delen van Zuid-Amerika. Al deze groepen hebben hun specialisten, die met de mensen werken, die gewend zijn even in te grijpen in het menselijk zenuwstelsel; die gewend zijn een bepaalde inspiratie of bepaalde gedachten over te brengen; die - niet zoals een geest die hoofdzakelijk in de eigen sferen

werkt - begrip hebben voor de menselijke denkwijzen en de menselijke reacties. Want ook dat is sterk verschillend in de sferen en op aarde. Wij zijn juist bezig om te voorkomen dat er teveel ellende ontstaat. Z1 lij zijn bezig om conflicten een juistere gang te geven, omdat wij niet zoeken naar vernietiging of geweld, maar waar dit toch onvermijdelijk is de voorkeur plagen te geven aan een snelle afwikkeling van de problemen met veel geweld boven een strijd zonder einde, die onder het mom van vrede wordt gevoerd.

Zeker, in deze dagen worden wij geconfronteerd met de conflicten van de massa van de niet-hebbers tegenover de massa van de bezitters. Dat is het grote conflict, dat eigenlijk overall een rol speelt. Maar of het nu dit conflict is of een ander, altijd weer staat de geest klaar en altijd weer tracht men met de beste entiteiten en de grootste geestelijke krachten de beste geestelijke resultaten te behalen: de bewustwording van de mensheid.

Uw wereld hoeft nog lang niet te vergaan - ook al denkt men er hier en daar op uw wereld anders over. Deze aarde kan zelfs nog terugkeren tot een paradijslijke toestand, hoe vreemd het u ook moge klinken.

Dat zijn geen problemen, die voor ons erg belangrijk zijn. En zou uw wereld uitsterven, dan zijn er andere werelden, waarop de geest die moet incarneren haar leven in de stof kan volbrengen. Wat echter belangrijker is, dat is de bewustwording, want de stoffelijke zaken vergaan, zij vervallen. Wat dat betreft, wensen wij u altijd zoveel mogelijk plezier, zoveel mogelijk geluk, als u daarnaast maar komt tot een juiste innerlijke geestelijke ontwikkeling. Maar als het gaat om een verblinding, een verschuiving van geestelijke waarden, dan moeten wij ingrijpen. Dan zal de geest haar grote vijand de massa aantasten, totdat ze verbreekt en uiteenvalt in kleine groepen waarin weer een gedifferentieerd denken en een persoonlijke bewustwording, een persoonlijk reageren op innerlijke en hogere krachten mogelijk en zelfs als noodzakelijk wordt ervaren.

Als dit is bereikt, dan heeft de geest haar taak op aarde goed volbracht. De middelen, die zij daartoe gebruikt - al zult u die vaak verwerpelijk vinden - zijn alle de beste middelen. Misschien mag ik dit laatste nog even toelichten, voordat ik mijn toespraak beëindig:

Indien wij t.a.v. de spanningen in Vietnam en de rond dit gehele complex ontstane reacties van Amerikanen, Russen en Chinezen daar nu eens vrede zou hebben gegeven (een vrede die overigens in de mensen zelf ook niet leefde), dan waren deze spanningen op een ander terrein tot uiting gekomen en waren er zeer waarschijnlijk oorlogshandelingen geweest tussen een deel van Nationalistisch China en Rood-China waarbij de Ver. Staten en Rusland betrokken zouden zijn geworden. Er zou een wereldoorlog met atoomwapens zijn uitgevochten. Vietnam is daarvan een afleiding.

Indien er geen conflict zou zijn in het Midden-Oosten, waarin de intriganten hun poging tot het gewinnen van invloedssfeer zouden kunnen uitleven, inclusief alle terreur en alle ellende die daaruit voortkomen, dan zou men moeten proberen om dat op een ander niveau uit te werken. Een zeer grote economische crisis voor Europa, de Ver. Staten en Canada zou den onvermijdelijk zijn geweest en dit zou ongetwijfeld wederom tot geweld van allerlei aard hebben geleid.

Men denkt vaak: die geest doet maar en die Witte Broederschap schijnt te denken dat alle middelen goed zijn, als het doel maar goed is. Maar het doel heiligt bij ons de middelen niet. Wij moeten kiezen uit de middelen die we hebben. Daarbij moeten wij kiezen uit de middelen die zo snel mogelijk resultaat geven en waarbij gelijktijdig voor zoveel mogelijk mensen de mogelijkheid tot een vredige geestelijke ontwikkeling gehandhaafd blijft en de massaliteit, die in vele groepen leeft kan worden gebroken zodat de individuele ontwikkelingsmogelijkheden hernieuwd ontstaan. Daarom worden deze wegen gekozen. Daarom worden deze middelen aangewend.

Ik hoop u hiermede duidelijk te hebben gemaakt, waarom de geest de massa beschouwt als haar vijand, waarom de geest middelen gebruikt die menselijk gezien minder aanvaardbaar

zijn en dat de geest in haar bestreven voor de mensheid inderdaad het beste doet wat onder de omstandigheden mogelijk is.

VREEMDE DENKWIJZEN

Als je de mensen hoort spreken over degenen die zijn overgegaan, dan hoor je de gekste dingen.

Wij hebben in de eerste plaats - laten wij dat vooral niet vergeten - de vampiers. Nu weten wij wat een vampier is, nietwaar? Dat is iemand die bloed drinkt; bij voorkeur van een ander natuurlijk. Zo'n vampier is eigenlijk het resultaat van een heel oude denkwijze. Die mensen dachten toen: doodgaan is niet leuk, dus je wilt leven. Maar als je doodgaat, kun je je bloed kwijtraken, want als je je bloed niet meer hebt, ben je dood. Dus als je dood bent, heb je geen bloed meer. Als je dan bloed van een ander pikt, dan leef je weer. Op die manier hebben zij dat bekeken.

Op gelijke wijze hebben zij het bekeken met de weerwolven. Een weerwolf is iemand, die in een wolf verandert. Nu ja, veranderingen van menselijke in dierlijke vorm worden aan de goden toegeschreven. Als u het niet gelooft, moet u maar eens praten met Leda. Zij heeft daar ervaring van.

Op den duur heeft men gedacht: dan zal een mens dus ook die verandering kunnen doormaken. Maar er moet wel iets vreemds zijn. Dat vreemde is dan vaak erfelijk; het zit in een geslacht of je krijgt het van iemand, je kunt het misschien ook nog krijgen van de duivel zelf. Hij geeft je dan die speciale eigenschap. En nu kun je voortaan veranderen, je kunt macht hebben over anderen.

Daarbij komt nog dat er vele dingen zitten in het bijgeloof, die ook nog echt zijn. Neem nu b.v. de lijkeneters. Dat is niet alleen maar een sprookje. Wij weten dat er kannibalen zijn die de lijken van mensen opeten, vooral bepaalde delen daarvan, om eigenschappen over te nemen. Zij redeneren: Als er nu iemand is die bovennatuurlijke macht wil hebben en hij eet genoeg van verschillende mensen, dan zal hij door zo'n hartig hapje op den duur wel een meerwaardig wezen worden en dan zijn wij de minderen. Op die manier heeft de mens zelfs zijn eigen doden een beetje verdacht gemaakt. Want de dood is een probleem, waarmee de mens niet gemakkelijk klaar komt.

De mens heeft altijd weer geprobeerd op de een of andere manier de dood weg te schuiven. Soms doet hij dat met denkbeelden omtrent het eeuwige leven. Het eeuwige leven is voor die mens dan zoiets waar je binnenstapt, als je doodgaat. Je lichaam is je entree-kaartje voor de eeuwige zaligheid. Maar die voorstellingen waren ook weer niet voldoende; daarmee kon je niets doen, want de mensen gingen wel weg, maar ze kwamen niet terug. Dus moest er iets gevonden worden, waardoor geesten zich weer konden manifesteren.

Wij zien al heel vroeg in de geschiedenis, dat men mensen gewoon opriep. Denk maar eens aan het verhaal van de heks van Endor. Zij riep ook even de koning (Saul) op. Toevallig had zij de goede te pakken, maar ze schrok zich dood.

Die dodenbezwinging was erg in zwang. Dat vinden wij ook terug bij de Maori's, die deden aan de bezwinging van bepaalde voorouders. Voorouders waren gewone mensen, die je niet in een systeem kon inpassen, dus hebben ze er later heiligen van gemaakt. U weet wat een heilige is? Een heilige is iemand wiens zonden tijdens zijn leven niet zijn uitgekomen en die na zijn dood bedekt kunnen blijven.

Zo heeft men langzaam maar zeker een soort klasse van supergeesten geschapen, behorende tot verschillende systemen, waarop de mens een beroep kan doen.

Nu vindt u het waarschijnlijk heel eigenaardig, als ik daarmee een beetje de draak steek. Maar denk nu eens aan Christophorus. De goede man heeft - volgens de Paus - niet eens bestaan: Maar als je op reis gaat en je wilt zeker zijn dat je geen ongelukken overkomen, dan ontvangt de arme Christophorus de opdracht. Je neemt een penning plus zegen en dan zorgt Christophorus voor de rest. Dat is een heel goedkope reisverzekering. Alleen, de vraag of Christophorus nu wel of niet bestaat, is pas in deze tijd opgelost. En dat juist in een tijd, waarin je niet meer kunt nagaan, of de goede man kan ingrijpen om de doodeenvoudige reden, dat er zoveel verkeer is, dat één geest het niet meer kan bijhouden.

Ook Bartholomeus wordt aangeropen en Petrus natuurlijk. Men heeft een heel stel heiligen. En wil men muziek gaan maken, dan heeft men Sinte Cecilia daar bij nodig, omdat ze ooit eens orgel heeft gespeeld. Dat is natuurlijk wel aardig, maar op die manier heb je eigenlijk van mensen een soort goden gemaakt. Als je je dan beroept op die mensen en op de eigenschappen, die je hun toedicht, pleeg je - volgens mij - toch een soort ketterij, een bijgeloof.

Het is niet zo dat men zegt: Petrus is een god, of Sint Nicolaas is een god. Trouwens Sint Nicolaas is meer een zot tegenwoordig; hij is ook niet kerkelijk meer. Al die dingen zijn gesteld tussen de mens en zijn God, tussen de mens en de oneindigheid. Dat komt, omdat de mens van God geen direct ingrijpen op een speciale manier verwacht. Hij heeft dus een soort Gele Gids uitgedacht, waarin alle beroepen van heiligen staan opgetekend, zodat je weet wie je voor het klusje kan opbellen.

Deze vreemde instelling, die we nu nog in het katholicisme vinden, wordt weer vervangen door andere vormen van menselijk bijgeloof, waarbij de geest een rol speelt.

Neem nu eens de Protestanten. Die zijn niet zo bijgelovig, zegt men, maar die laten wel het Boek spreken. Dat wil zeggen, dat zij de bijbel als een soort prikplank openen en met een speld steken en zeggen: dat is de juiste spreuk. En wat staat daar nu? "Balaam zat op een ezel." Dan zeggen zij; "Aha, dus mijn knecht is een ezel. Zo zijn de mensen: Het is geloof ik een poging om de grenzen van het mens-zijn te overschrijven en dat nog wel op een manier, die niet altijd aanvaardbaar is. De mens wordt daarbij bewogen door zijn angsten en begeerten.

Denk nu eens aan de vampier. Wat is dat geen wonderlijk wezen: Vroeger waren er levende doden. De levende doden waren helemaal niet de vampiers waarover u tegenwoordig leest, die zelfs klassiek zijn geworden. Dat waren eenvoudig de doden die rondgingen, die niet bevredigd taaien. Dat de doden voedsel krijgen toegediend - althans schalen met voedsel dat is nog niet zo lang uit de mode. En als wij denken aan de bloemetjes, die in de westerse landen op de graven worden gezet (uit genegenheid, ik geef het allemaal toe), dan zitten wij nog heel dicht bij dit offer aan de doden, waarmee men de dode probeert om te kopen om alsjeblijft dood te blijven en niet te gaan ronddolen.

Neem de Chinezen. Elke Chinese yamin had een ingangspoort waarachter een muur stond. Dus om binnen te gaan moest je een bocht om gaan. Volant, zei men, een geest kan alleen rechtuit gaan. Iets wat ik een compliment vind voor de geest, want als wij zien hoe de menselijke geest soms kronkelende wegen kiest, dan lijkt mij dat rechtuit gaan toch wel verkieslijker.

De geest van de dode kan de mens achtervolgen. Denk eens aan de begrafenissen, zoals u die vroeger in Nederlands-Indië kende, vooral op Bali: Daar moest elke keer, als men van de weg afboog, de dode worden rondgewenteld, voordat hij verbrand werd, want zo raakte hij de weg kwijt en kan later niet meer terugkomen. Hoe lang is het geleden dat er hier in Nederland nog huizen waren, waarin een speciaal dodenpoortje of dodendeurtje was aangebracht? De dode werd naar buiten gedragen niet door de gewone deur; dus zou hij dan niet door de gewone deur kunnen terugkomen. Dat kleine deurtje hield je aan op slot, totdat er weer een kist uit moest. Het is een vreemde vrees voor de dood.

Gelijktijdig begeert de mens echter bepaalde eigenschappen, die hij aan de dode toeschrijft. Als wij horen dat een vampier iedereen kan bekoren, dan zit daar iets achter van een sexuele overtuiging. Trouwens de vampier kust in de nek. Nu ja, in het nekje bijten is bij dieren en ook wel bij anderen een uiting van seksualiteit en dan behoeven wij niet te vragen, of het verdergaat of niet.

De vampier kan zich veranderen in een rookwolkje dat onder de deur door kan. Hij heeft dus de mogelijkheid om overal binnen te komen. Veel mensen zouden dat graag willen doen. De vampier kan zich veranderen in een vleermuis; hij kan wegvliegen. Veel mensen zouden dat erg prettig vinden, indien zij zich zo uit een akelige situatie zouden kunnen verlossen. En gaan wij nog iets verder: zelfs de wijze om een vampier te doden wekt zekere Freudiaanse associaties, want je moet door het hart steken een paal of een ijzeren staaf. Hier wordt kennelijk de vampier gemaakt tot een wezen, dat gelijktijdig tegemoet komt aan het verlangen van de mens en aan zijn vrees. En omdat hij in zijn onderbewustzijn vreest voor zijn verlangens, is het dus gemakkelijk een vampier te zien als een duivels wezen, waarvoor iedereen weglucht.

Natuurlijk zijn er van die dingen, die nu eenmaal bestaan. Er bestaan b.v. bepaalde vormen van lycanthropie (weerwolfziekte), die de mens tot een dierlijk gedrag kan leiden,. Dan hebben wij te maken met iemand, die zich als een weerwolf gedraagt. Het is zeker zo, dat er mensen zijn, die onder de invloed van de maan sterke afwijkingen gaan vertonen in gedrag. Dat is allemaal waar. Maar waarom wordt de geest daar bij gehaald? Omdat de mens zo de geest meer levend kan maken voor zichzelf.

Het bijgeloof van de mens t.a.v. de geest is gebaseerd op zijn behoefte om de dood op de een of andere manier in zijn gedachten te overwinnen; om niet te behoeven denken aan de mogelijkheid van een absoluut einde. Nu is het niet noodzakelijk om daaraan te denken. Want als u dood bent, dan leeft u heus wel verder. Maar al die vreemde denkwijzen over de geesten en de machten uit het duister en weet ik wat nog meer, moeten wij toch even herleiden tot een koppeling van de begeerte van de mens en zijn angst voor de dood.

Nu zijn er heel wat meer vreemde denkwijzen op de wereld dan alleen deze. Wat moeten wij nu denken van een mens die gelooft dat, als je op een bepaalde dag en bij een bepaalde maanstand gaat kijken bij een bepaald graf, je toekomst op de grafsteen geschreven ziet. Het is een geloof dat inderdaad bestaat. Er is ergens in Zuid-Afrika een kerkhof. De mensen, die daarheen gaan, verlangen de toekomst te zien. Maar zij geloven niet dat de toekomst te zien is. Nu moeten zij zich heel veel zorgen maken over het juiste ogenblik, de juiste tijd. Ze zijn dus enorm gespist op het zien van de toekomst. En dan is het helemaal niet de geest van degene die daar begraven is, die op de grafsteen even opschrijft wanneer die mensen doodgaan of wat er verder nog komt. Het zijn de mensen zelf. Zij schakelen even een deel van hun bewustzijn in dat zij normaal hebben uitgeschakeld. Is het dan redelijk om aan te nemen dat er geesten zijn, die op grafstenen schrijven? Toch vinden wij dat geloof niet alleen in Zuid-Afrika, maar ook op verscheidene andere plaatsen.

Een ander verhaal dat ook al zo eigenaardig is:

Er is een meer in Ecuador. Dit meer is onder bepaalde omstandigheden door nevel overdekt. Die nevel kan de vorm aannemen van allerhande gestalten. Je kunt hier iets zien van je toekomst, je kunt waarschuwingen krijgen_ en je kunt soms ook bedreigd worden. Hier probeert de mens in de nevel zijn gedachten te projecteren en zo verder te komen. Dacht u dat de geest niet kon werken in die omstandigheden? Natuurlijk kan zij dat. Maar waarom zou zij het doen? De geest heeft geen behoefte om voortdurend en aan iedereen bepaalde dingen te verschaffen.

Als wij nog een paar stappen verder gaan (we zitten nu toch de kant uit van Zuid- en Midden-Amerika, dan vinden wij daar ook een eigenaardige kruising van christendom en voodoo (een oud negergeloof) in verschillende vormen. Wat doet men? Men wekt bepaalde

ritmen, totdat een geest door een medium gaat spreken, iemand die kennelijk daarvoor geschikt is. De uitspraken van het medium zijn dan eigenlijk de kern. De geest kan allerlei goede en kwade dingen brengen. Zij kan gunsten beloven, kortom, de geest gaat zich gedragen als een soort heilige. En aangezien dat kerkelijk aanvaardbaar is in landen waar het katholicisme overheerst, is het wonderlijke dat men oude goden aanroept, maar wel onder de naam van katholieke heiligen. Ik meen zelfs dat in een bepaalde groep St. Bartholomeus gebruikt wordt als vervanger voor Exsu (?), een demonische god die veel kwaad doet, maar soms ook een beetje geluk kan brengen.

De mens heeft zich ook hier weer een beeld geschapen van het contact met de doden, dus de wereld van de geest. Hij heeft geprobeerd op de een of andere manier een relatie te vinden, waaruit hij zelf iets kan halen. Hij is doodgewoon uit op winst. Gelijktijdig bestrijdt hij daarbij zijn gevoel van onmacht, zijn angst en komt hij een beetje tegemoet aan zijn begeerte.

Nu zult u wel begrijpen, dat ik mij - sprekende over vampiers en dergelijke - nu niet direct heb gebaseerd op Dracula van Bram Stoker. Er bestaan trouwens heel wat meer goede romans over deze dingen. Ik heb mij ook helemaal niet willen bezighouden met de voorstellingen, die daarvan in verhalen worden gemaakt. Ik ben met mijn visie op de vampiers, de weerwolf, de lijketer enz. uitgegaan van de volksversies daarvan. Dan is het wonderlijke, dat wij de weerwolf en de vampier heus niet alleen aantreffen in Transsylvanië (Roemenië). We vinden ze net zo goed ook in andere landen. Zelfs in een deel van Frankrijk heeft men daaraan geloofd.

In Engeland zijn er doden die wandelen. In Ierland bestaat het "Kleine Volk", maar daar bestaan ook kleine Demonen, waarover overigens minder wordt gesproken. Ook in de Ver. Staten vinden wij bepaalde delen van het land waar men daarin gelooft. Om maar helemaal niet te spreken over Cuba, Haïti e.d. waar deze versies misschien niet zo gemakkelijk openbaar worden verteld, maar waar toch het vampierisme enz. mede in het volksgeloof een rol speelt.

Ik heb geprobeerd om al die vreemde denkwijzen niet alleen te citeren, maar ook om duidelijk te maken waar zij vandaan komen. Zij komen uit de relatie van de mens met de dood; zijn angst ervoor, zijn verwachtingen ervan; zijn begeerte naar iets wat hem zekerheden verschaft, die verder gaan dan normaal lijkt.

Wij zouden het misschien zo kunnen zeggen

Elke mens verlangt ergens naar het wonder. Indien hij dat niet direct zo in zijn eigen wereld kan vinden, is hij geneigd zich denkbeelden te vormen en deze te benoemen. Hij komt dan tot een personificatie van het verlangde 'en het gevreesde, meestal in één persoon vertegenwoordigd. En daarop doet hij een beroep, daarvoor vreest hij, daarvoor sluit hij zich af.

Het is een wonderlijke wereld waarin u leeft, indien u zich realiseert dat de geest zelf zich niet daarmee bezighoudt. En trouwens, waarom zouden wij? Wat voor aardigheid is er nu aan voor iemand, die al enige tijd is overleden, om nog elke woensdagavond met zijn hoofd onder zijn arm te sjokken door een verlaten gang van het een of andere bouwvallige kasteel? Daar is gewoon niets aan. Waarom zou hij het doen?

Als dergelijke dingen worden opgebouwd, dan zijn ze ofwel beelden uit het verleden, die door een mens tot werkelijkheid worden gewekt, dan wel heel vaak de overleveringen van mensen. De behoefte om op de een of andere manier gelijktijdig de toekomst wat meer in de greep te krijgen, de dood een beetje te overwinnen en in je leven het wonder mee te maken.

Denk nu eens b.v. aan de Banshee. Dat vreemde wezen komt zitten huilen, wanneer een echte Ier op het punt staat te sterven. Het is een geest. Maar wat is het wonderlijke van de Banshee? Het is iemand, die de dood voorvoelt: de voorspelling. Het is een kracht, die door de dood uit de andere wereld wordt geroepen en die dan door weklagen duidelijk maakt, dat er werkelijk een dode zal zijn. En dat is ook niet zo verwonderlijk. Dat de mensen verlangen naar het bewijs dat de dood dood zal zijn wordt duidelijk, als men zich realiseert hoeveel mensen vroeger in schijndood begraven zijn.

Indien men uitgaat van gegevens uit de omgeving van b.v. Dublin, dan kan men zeggen dat de vorige eeuw nog ongeveer 10 % van de doden, die begraven waren, bij het opgraven in ongewone houdingen lagen; de botten lagen dus niet zo, als ze zouden liggen, indien iemand rustig in zijn kist blijft liggen. Vroeger scheen het nog veel erger geweest te zijn. Dat is ook begrijpelijk. De mensen waren nog niet zo ver bij het vaststellen van de dood. Als de klinische dood intreedt, dan wil dat nog niet zeggen dat die niet na enkele ogenblikken kan worden onderbroken. Als alle functies tot een minimum terugvallen, dan is het in feite een diepe bewusteloosheid, maar het werd soms als dood geïnterpreteerd. Dat die mensen dus een bevestiging wilden hebben dat dood dood is, is dan ook heel begrijpelijk. Misschien dat de Banshee iets daarmee te maken heeft. Ook hier weer: de geest wordt gezien als iets wat je onttrekt aan bepaalde menselijke onzekerheden.

U zou de gehele wereld door kunnen gaan. U zou alle goden en alle voorvader-culten en geestenverering kunnen ontleden. U zou zich kunnen bezighouden met alle vreemde spoken, die er ooit volgens de mensen ergens op de wereld zijn geweest. U zult altijd worden geconfronteerd met de behoefte van de mens om ergens zijn vrees te personifiëren en gelijktijdig in die vrees nog iets van zijn verlangens en een bevestiging van zijn verlangens tot uiting te brengen.

De mens zal met zijn vreemde denkwijzen over de geest in vele gevallen alleen maar proberen zijn angst voor de dood te overwinnen, ofwel de zekerheid van een leven na de dood voor zichzelf aanvaardbaarder te maken.

RAAKVLAK

Een raakvlak betekent: een vlak dat een ander vlak beroert, zonder daarmee één te zijn. Je zou ook kunnen zeggen: raakvlak betekent de oneindigheid door een lijn verdeeld in twee delen.

Wij zijn allen deel van een en dezelfde kracht en van een en dezelfde waarde. Maar het besef heeft lijnen door die oneindigheid heen getrokken en haar in vele brokstukken verdeeld; daardoor zijn we begrensd. Wat ons het naast ligt en wat ons het gemakkelijkst beroert, is dan het raakvlak. Het vlak waarmee wij een lijn, een ervaring, een erkenning gemeen hebben.

Het doel van ons leven is om deze lijnen langzaam maar zeker weer weg te nemen, zodat er één geheel weer ontstaat, ook voor ons bewustzijn. Maar zolang wij dat niet kunnen doen, moeten wij begrijpen: zolang ik met een mens, een geest of een kracht ook maar één lijn van ervaring, beleving of erkenning gemeen heb, zo zijn wij daardoor met elkaar verwant en kunnen wij iets beseffen omtrent elkanders inhoud. Op het ogenblik, dat dit besef er is, kunnen wij de scheidslijn laten wegvallen - althans geestelijk en daardoor iets meer van de kosmische eenheid herstellen, die ons einddoel en onze feitelijke betekenis is.

WAARDE

Wat is waarde? Waarde is mijn waardering voor iets of iemand, want waarde kan niet absoluut worden bepaald. Goud is voor de mens vaak van grote waarde; een diamant eveneens. Maar wat zijn ze, als je in het leven hun werkelijk nut, hun functie beschouwt? Ze zijn alleen datgene wat de mensen eraan hebben toegekend.

Als wij spreken over waardevolle mensen en wij hun waarde gaan bezien, dan is het heel vaak onze waardering voor hetgeen zij hebben gepresteerd, onze visie van hetgeen zij betekenen. Niet hun werkelijke betekenis. Zaten wij ons door het begrip "waarde" niet teveel beïnvloeden. Laten wij vooral ook niet denken dat waarde en waardigheid een en hetzelfde zijn, want dat gebeurt ook vaak.

Neen. Als wij zoeken naar een innerlijk licht, een innerlijk beseffen, een innerlijke vrede, als wij al deze eigenschappen bezitten, dan hebben wij iets waaruit wij altijd kunnen putten; iets

wat voor ons altijd betekenis heeft. Dan hebben wij te maken met een waarde, een betekenis in onszelf, die niet kan worden uitgeblust door de dood of door een verandering van sferen.

De enige waarde, die er voor mij bestaat, is het licht dat ik in mij draag. Als ik dit besef en de betrekkelijkheid van alle andere waarderingen zie, dan geloof ik ook dat je kunt komen tot een aanvaarding van de innerlijke waarheid waaruit je kunt komen tot een besef van de totaliteit waarin je leeft.

Het omgekeerde bestaat ook. Indien een mens in zichzelf een harmonie van trilling bereikt, zodat zijn wezen één hoofdwaarde bezit, dan is hij daarmee eigenlijk automatisch harmonisch met de krachten in de geest. Want die trillingen verschillen nog wel in frequentie, maar de essentie ervan (de kracht waaruit ze bestaan is gelijk). Dan moet je in de geest dus aannemen; hier heb ik een harmonische. Ik kan ofwel mijn eigen trilling veranderen - wat lang niet altijd aanvaardbaar is - dan wel ik moet reageren. En dit is misschien voor u een interessant punt, want de dwang tot reageren bestaat voor een entiteit op het ogenblik, dat er een harmonie is ontstaan tussen de trilling op aarde en haar eigen trilling en daarin energie en wil worden uitgedrukt. Men kan het eventueel bestrijden, maar een dergelijke bestrijding is vaak moeilijker dan aanhoren wat nodig is en reageren.

Misschien heeft u wel eens wat gehoord over heiligen, goden en dergelijken. Stel nu, dat deze waarden (de voorstellingen ervan zijn natuurlijk niet reëel); het zijn astrale vormen overeenstemmen met een entiteit, die in een hogere sfeer zou leven. Er is dus een basis-harmonie te vinden tussen de eigen trilling van die hoge entiteit en de trillingen waartoe mensen komen, indien zij in die vorm geloven en zich daarop beroepen. Dan zal een dergelijke vorm of entiteit bijna genoopt zijn om tijdelijk de rol te spelen van die heilige of godheid. Dat is veel meer voorgekomen dan men zich realiseert; mogelijk is dit ook wel de verklaring voor de vreemde tweeslachtigheid in karakter en gedragingen, die aan de oude goden werden toegeschreven.

Hier heb ik trouwens nog een punt aangesneden dat interessant is.

Een projectie van een geest kan niet alleen naar een mens gaan, maar die kan ook naar een bepaalde plaats gaan. Nu zijn er voor geesten, behorend tot Hoog-Zomerland maximaal heel veel plaatsen op de wereld die eveneens een eigen harmonie, een eigen trilling hebben, die de basis van het eigen harmonisch getal van die entiteiten beroert. Er zullen plaatsen zijn op aarde waar de geest a.h.w. sterker bij betrokken is dan op andere plaatsen. Gebeurt er iets op die terreinen, dan zal de geest zich geneigd voelen iets van zichzelf daarheen te projecteren en daarmee die harmonie ofwel totaal te verbreken, dan wel te herstellen. Meestal gaat het hier om herstel. Er zijn zelfs enkele plaatsen (deze zijn echter kunstmatig geconstrueerd) waar trillingen van zeer hoge orde zijn. Deze zijn meestal door ingewijden ingestraald, zodat wij kunnen zeggen: Hier hebben mensen hun hoogste begrip, verdergaand dan dat van de normale mens, ingelegd. Een van die plaatsen is b.v. een deel van de pyramide van Kefren, bepaalde bergtoppen o.a. één in Montana (V.S.). Ook bepaalde grotten aan de Adriatische Zee hebben dergelijke contacten.

Bevindt een mens zich nu op een van deze plekken, dan wordt hij beïnvloed door de eigen trilling van de omgeving. Kan hij deze trilling niet verdragen, dan voelt hij zich angstig en wordt afgestoten. Het eindresultaat is meestal een enorme depressie. Maar stel, dat deze mens in staat is iets daarvan toch te aanvaarden, dan ontstaat voor hem tijdelijk een eenheid met een trilling, die veel hoger is dan zijn eigen trilling. Hij past zich daaraan op zijn eigen niveau aan.

Nu is een geest met die plaats verbonden; en dat kan dan een zeer hoge entiteit zijn. Die hoge geest reageert dan op deze extra factoren. Zo kunnen die plaatsen dus worden gebruikt voor bepaalde inwijdingen, voor overdracht van werkelijk hoge geestelijke kracht aan een mens - zij het dan dat bij de overdracht een bepaalde bestemming voor die krachten wordt gesteld -. Deze krachten kunnen dus alléén tot harmonische ontlading komen door bepaalde prikkels (genezing b.v.). Een interessant punt, als u dat zo allemaal nagaat.

Als u nu weet, dat wij begonnen zijn bij de zwarte magie, bij de Voodoo en de groene magie van Afrika. Wij zijn uitgegaan van deze vreemde natuurgodsdiensten waarin de god van de dood, de hoeder van het kerkhof vaak voor iedereen gelijk in toepassing. Toch zou ik willen stellen;

Degene, die zich bewust openstelt voor impulsen van anderen, zal op basis van zijn eigen harmonie - die aanwezig moet zijn - impulsen van met hem harmonische wezens kunnen ontvangen. Indien deze niet uit duidelijke gedachtenbeelden voortkomen (dat gebeurt vaak, als de resonantie niet groot genoeg is), dan kan men toch bepaalde stemmingen en associatieve impulsen in zichzelf aflezen. Begrip voor het ontstaan ervan betekent gelijktijdig grotere mogelijkheden om dit te hanteren.

Wilt u gedachten projecteren, dan is het over het algemeen het best om u gewoon een persoon voor te stellen. Desnoods neemt u er nog een foto bij. U kunt dat doen door u het gelaat van die persoon voor te stellen. U kunt zich ook zijn gehele persoon voorstellen of zelfs een functie ervan. Indien dit voldoende intens gebeurt, dan straalt u uit. Als de ander harmonisch is met het door u uitgestraalde, ontstaat er een contact. Denk echter nooit, dat een ander verstaat wat u tegen hem zegt. Dat zal doorgaans maar heel beperkt zijn. Maar de ander kan wel degelijk aanvoelen wat u hem wilt mededelen en hij zal zonder te weten waarom op deze mededelingen reageren. Hier krijgt de reactie - vooral als de opdracht tijdens de slaap plaatsvindt - iets van een post-hypnotisch bevel.

Ik meen, dat u zich altijd weer moet leren instellen. Instellen is eigenlijk niets anders dan je concentreren en daarbij ook proberen voor jezelf een bepaalde stemming, een sfeer tot stand te brengen. Een mens, die zich instelt, brengt daarmee automatisch voor zichzelf een ontvankelijkheid voor alle harmonische projecties tot stand, terwijl hij op basis van die harmonie en zijn wil tot projecteren zelfs tot betrekkelijk grote kracht- projecties in staat zal zijn.

U zult zeggen: Ik doe het anders. Dat is uw zaak. Er zijn mensen, die onbewust een bepaalde projectie of een bepaalde harmonie tot stand brengen en eveneens onbewust haast daarmee werken of daarop reageren. Zij vragen zich eenvoudig niet af, hoe dat gaat of wat dat is. Ik geloof, dat dit op zichzelf niet bezwaarlijk is. Want iemand, die werkelijk vergevorderd is in de occulte wetenschappen, die op aarde in een sterk contact met de geest staat b.v, zal dit automatisch doen. Het is net zo automatisch als spreken of ademen. Er zijn wel denkbeelden nodig om te spreken, maar de verklanking ervan behoeft niet verder te worden overdacht. Je weet, dat je ademhaalt, maar het is iets wat je zo automatisch doet dat je het bijna niet beseft. Op deze wijze projecteert menigeen van zich uit of stelt iemand voor zichzelf bepaalde harmonieën. Ik meen, dat het wel goed zou zijn, indien men zich realiseert dat men het doet. Want als er dan een keer iets aan mankeert, weet je tenminste waar je de fout moet zoeken.

Mensen, die op enigerlei wijze in een overgangsfase van ontwikkeling zijn, hebben vaak in zichzelf niet voldoende harmonie. Zij hangen aan uiterlijkheden, die tot het verleden behoren en verlangen gelijktijdig geestelijke inhouden, die voor hen nog in de toekomst liggen. Dan is voor zo iemand dat contact afgelopen. Realiseer je je dit, dan kun je proberen om tussen je verlangen naar vorm en inhoud toch nog een harmonisch geheel te scheppen en dan is het contact hersteld. U ziet, het is praktisch toch wel van betekenis.

Nu heb ik nog een paar laatste punten.

Alle projecties vanuit de geest zowel als vanuit de stof zijn gebaseerd op een zekere gelijkheid van trilling.

Een projectie behoeft niet een bewuste actie te zijn. Zij kan het nevenproduct zijn van een bestaande harmonie. Dit geldt voor de geest zowel als voor de stof,

LES 7 - PROJECTIES IN EN VAN DE GEEST

Als wij ons bezighouden met b.v. Voodoo en dergelijke vormen van magie, die ook nu nog bestaan, dan worden wij vaak geconfronteerd met de projectie van de geest door magiërs. Er zijn daarbij opvallende verschijnselen te constateren.

Iemand kan in een soort trance zijn persoonlijkheid zo ver verplaatsen met een dermate grote energie, dat het hierdoor mogelijk is anderen a.h.w. onder hypnose te brengen of zelfs te doden. Deze vorm van projectie die tot de duistere magie behoort, vinden wij in een ietwat andere zin terug in Australië.

In Australië kennen wij ook het zenden van de dood; dat wil zeggen; een projectie die een dodelijke bedoeling heeft. Daarbij is er ook - en dat is zeer opvallend - de z.g. helper. Als men weet (er zijn bepaalde personen, die dat over zeer grote afstanden kunnen aanvoelen dat iemand gedood is of zich in gevaar bevindt, dan is men in staat om een deel van zijn wezen te projecteren en op deze wijze hulp of raad te geven.

In al deze gevallen kan worden gezegd dat de mens eigenlijk een astraal voertuig uitzendt: waarbij echter door het achterblijven van de hersenen in het lichaam een geestelijke energie de bezielende kracht vormt, dus een geestelijk "ik", de werkelijkheid bepaalt.

Dit blijkt ook vanuit de geest in vele gevallen mogelijk te zijn. De geest kan onder omstandigheden een astraal voertuig bezielen en daarmee een zichtbare manifestatie veroorzaken. Ook hier kunnen de bedoelingen zowel goed als minder aanvaardbaar zijn. Ik zou u graag het een en ander over de techniek en de vorm van deze projecties vertellen.

Om als mens te projecteren is er nodig een punt, waarop men zich kan concentreren. Dat kan in ruimte onbeperkt ver weg liggen, maar er moet een zeker rapport aanwezig zijn. Hierop wordt de eigen bewustzijnsdrempel dermate verhoogd en de werking van het eigen metabolisme dermate vertraagd dat men in staat is het lichaam te verlaten. Dit lijkt - gezien vanuit de mens.- op een droombeleving, waarbij het typerende is dat je jezelf een ogenblik ziet liggen, maar dat je je daarna onmiddellijk in een andere omgeving bevindt.

Nu blijkt, dat slechts een deel van het beleefde wordt teruggebracht in de herinnering en dit zal dan een soort ;boom zijn. Opvallend is verder dat saillante punten van hetgeen men volbrengt vaak niet voldoende in de herinnering zijn vastgelegd. Het lijkt erop dat men voor zichzelf meer de landschappelijke omgeving beschrijft dan de personen die men ontmoet, zoals men ook meer de toestanden registreert die men waarneemt dan de eigen actie, die men in die toestanden onderneemt. De technieken, die worden. aangewend verschillen nogal wat.

Enkele van de eenvoudigste zijn:

- a. concentratie,
- b. innerlijke voorstelling op het brandpunt,
- c. een sterk prikkelend gevoel door de ledematen, dat door sommigen werd omschreven alsof men leegloopt, maar dan meestal bij de kruin of bij de nek-aanzet. Vervolgens een gevoel van enorm groot zijn.

Tijdens dit gevoel moet het doel opnieuw worden gerealiseerd.

De concentratie wordt a.h.w. in een nieuwe fase overgenomen door een ander deel van het ego. Vanaf dat ogenblik is de eerste beweging, die men wil maken gelijktijdig het transport van het "ik" en de ervaring naar de plaats of de persoon, die men als brandpunt heeft gekozen:

Op die plaats aangekomen dient men zich te realiseren dat men over energie beschikt (sommige ingewijden spreken ook van het zien van de levensenergieën van anderen; ik kan dit niet voor alle gevallen onder schrijven) en dan grijpt men in met kracht. Men gebruikt energie, die men vanuit de ogen richt. Vermoedelijk is dit een gebruik, dat ontstaan is door de neiging van de mens visueel waar te nemen en zo tot een omschrijving te komen. De ogen zijn

dan als "vlammende zwaarden", zegt een van de inwijdingsgroepen op dit terrein. Als de actie voltooid is, zal men automatisch teruggaan. Dat wil zeggen, dat men nooit méér kan doen dan men zich in de eerste concentratie-oefening heeft voorgenomen. De hoeveelheid energie, die daarvoor noodzakelijk is, is niet bepalend. De hoeveelheid handelingen, die moeten worden verricht evenmin, wel echter dat een beeld, dat men zich voor ogen heeft gesteld, bereikt is.

Op het ogenblik namelijk dat gelijkheid beeld en voorstelling is bereikt in de geest (dus in de projectie), keert het "ik" tot zichzelf terug. ..

Een andere methode baseert zich op het gebruik van bepaalde middelen o.a. het kauwen van zekere bladeren. Ook hier wordt gesteld: niet teveel eten. Soms wordt een vastenperiode van tenminste 12 uur voorgeschreven. Daarna wordt een beeld vervaardigd. In dit geval echter uit klei, was of andere kneedbare substanties. Hierbij stelt men bovendien in sommige gevallen - b.v. bij de Voodoo - dat het nodig is een voorwerp behorende tot de betreffende persoon of een deeltje van diens lichaam (een haar, een stukje nagel e.d.) in het beeldje te verwerken. Daarna richt men zich automatisch op die persoonlijkheid en zullen alle krach ten ook daarop gericht worden.

U ziet, de procedure op zichzelf is eerder moeilijk te aanvaarden of moeilijk te geloven dan moeilijk te volbrengen. In de geest zijn wij in een enigszins andere toestand dan de mens. Als de geest een projectie tot stand wil brengen, dan kan zij dit doen via de astrale wereld. Daarvoor zijn weer een paar dingen nodig.

Ik geef algemene regels;

- a. De geest dient zich te concentreren op eer. punt waarmee harmonie bestaat. We moeten dus eerst de harmonie tot stand brengen, voordat we kunnen beginnen aan een projectie.
- b. Er moet een voertuig worden uitgedacht dat beantwoordt aan de eisen van de projectie en aan de eigen persoonlijkheid. Vaak is dit gewoon het aannemen van een vorm, die men vroeger heeft gekend. Er ontstaat nu in de astrale wereld een verdichting: een vorm.

In deze vorm wordt energie overgenomen uit de sfeer waarin de geest vertoeft. Deze energie moet een zeker peil bereiken, voordat de projectie zich kan bewegen in de richting van de materie. Vanaf het ogenblik, dat de astrale vorm zich in de materie kan gaan bewegen en daarop kan reageren, zijn alle mogelijkheden verder gegeven.

Je zou kunnen komen tot een volkomen materialisatie, wat veel energie vergt en vaak nutteloos is, maar desalniettemin is dat mogelijk. Je kunt komen tot het projecteren van je krachten op de geestelijke en astrale voertuigen en personen. Je kunt een gedachtenbeeld opbouwen, dat dan vaak sterk wordt overgenomen door de personen op wie het gericht is. Dit heeft ook iets te maken met wat men wel beïnvloeding noemt het opbouwen van denkbeelden die soms zelfs zo krachtig zijn, dat de persoon tijdelijk van zijn eigen waarnemingen vervreemd raakt.

Waarom doet men die dingen? In de materie is dat nogal duidelijk. In de magie doet men dit om macht - hetzij ten goede of ten kwade - te manifesteren en te gebruiken. Daarnaast bestaat ook een behoefte om op deze wijze het eigen wezen vollediger te beleven en daarmee wat tot stand te brengen.

Voor de geest zijn de drijfveren vaak wat moeilijker te vinden. Het is mogelijk dat men door binding aan een persoon of aan een plaats wordt geleid. In dergelijke gevallen is het de behoefte om deze binding dermate sterk in het "ik" te fixeren, dat het niet meer noodzakelijk is op elke aantrekkingskracht van de aarde te reageren. De geest gebruikt dus een projectie om te ontkomen aan een soort overheersende, bijna tot monomanie wordende aantrekkingskracht van bepaalde punten op aarde. Het is evengoed mogelijk dat die geest een

projectie kiest - misschien zelfs gepaard gaande met gehele of gedeeltelijke materialisatie - om op deze wijze een einde te maken aan op aarde gefixeerde belevenissen van die entiteit. Dit is voer een deel aansprakelijk voor de spookverschijnselen. Een geest, die het zelf -hinder goed heeft, kan proberen zijn ongenoegen af te reageren op mensen. Ook daarvoor kiest zij meestal een plaats die ze kent of een persoon, die a.h.w. het brandpunt, het kernpunt van zijn acties is.

Ik weet dat er ook entiteiten zijn, die dergelijke projecties voornamelijk gebruiken om lering over te brengen; anderen doen dit om te genezen. De z.g. geestelijke operatie berust in feite op een projectie via het astrale, waardoor het mogelijk is door middel van geestelijke energieën met levensenergieën en indirect ook met weefsels allerlei prestaties te leveren. Al deze beweegredenen op zichzelf zijn echter nog niet genoeg om duidelijk te maken dat de projecties nu eenmaal voor iedereen een bijna onvermijdelijk verschijnsel is.

De doorsnee-mens projecteert wel, maar hij realiseert zich niet dat Yij dat doet. Hij brengt een deel ervan terug (zoals boven beschreven is), maar doet dat over het algemeen met een gevoel dat het een droombeleving was. In enkele gevallen valt het op, dat de droom overeenkomsten vertoont met de werkelijkheid en vindt men er ook allerlei verklaringen voor. De mens, die op aarde leeft, zal gedurende zijn leven, wanneer hij perioden van hevige verlangens of hevige angst doormaakt, bijna automatisch een astrale projectie tot stand brengen en die zal dan altijd gericht zijn op de bron van zijn geluk, zijn vrees, zijn verlangen. En wat nog wonderlijker is: deze projecties worden waargenomen.

De geest is het natuurlijk niet altijd eens met cue resultaten ervan. Hoe kun je als geest een dergelijke projectie onschadelijk maken? Ook dat is een moeilijk punt.

Indien door de projectie een nadelige invloed wordt uitgestraald naar een bepaalde persoon of bepaalde personen, dan bestaat de mogelijkheid om als geest aan die personen zoveel energie te geven, dat de projectievorm niet in staat is te domineren; dat zij dus niet over een kracht beschikt, groot genoeg om anderen aan zich te onderwerpen. Hierbij ontstaat meestal een soort pat-stelling waarbij de invloeden tijdelijk met elkaar geconfronteerd blijven, waarna bijna onwillekeurig en zonder dat iemand dat in het bijzonder wil, aan beide kanten de energie zich dissocieert, oplost.

Een andere methode, die je als geest kunt gebruiken als er een doder is (dit komt voor bij zwarte magie o:i daartegen een z.g. schild van licht te stellen. Nu klinkt dat erg dramatisch. Het is meer ontleend aan de menselijke mythologie dan aan de werkelijkheid. Voor de geest komt het hierop neer;

Wij hebben zuivere beginselen. De zuiverste beginselen in onze sfeer gebruiken wij als basis voor onze concentratie. Dus onze projectie is eigenlijk niets anders dan het zuiverste beginsel van hoge kracht, dat wij in onze wereld kennen. Deze kracht kan nooit disharmonische krachten accepteren; zij kaatst ze terug. Als een dergelijk scherm wordt geplaatst tussen een bedreigde persoon en de entiteit (de projectie) die aanvalt, dan is het duidelijk alle energie, die deze projectie ontlad, keert tot de aanvaller terug en wel met de intensiteit waarmee deze haar heeft uitgestraald. In dergelijke gevallen is het mogelijk, dat mensen en ook geesten zichzelf of een deel van zichzelf of een deel van hun projectie hiermede vernietigen.

De geest, die het wat langzamer aan doet (die zijn er bij ons ook dat wordt helemaal niet beperkt tot Kabinetsformatoren op aarde) zal meestal kijken wanneer de projectie ontstaat. Ben je namelijk in staat op het ogenblik van concentratie als stoorzender te fungeren, dan is er van projectie geen sprake; of indien er een projectie tot stand komt, beantwoordt deze niet meer aan de gerichtheid, die men erin wilde leggen. Hier is het dus eenvoudig een beïnvloeden van het gedachtenleven en daarvoor heb je geen projectie nodig. Je kunt een aardse projectie op die manier zonder meer onmogelijk maken of verstoren.

Nu denkt u waarschijnlijk, dat wij daarmee druk werk hebben, maar zo erg is het niet. Wanneer iemand onbewust projecteert, is er geen sprake van de voorafgaande periode van

intense concentratie, die voor de geest gemakkelijk is af te lezen. In dergelijke gevallen kun je alleen nog maar ingrijpen om de gevolgen te voorkomen; en dat geschiedt dan over het algemeen door degenen, die met het bedoelde brandpunt verwant of harmonisch zijn, op welke wijze dan ook. Er blijft dus over; de bewuste magische projectie. En daar blijkt, dat wij alleen blijvende resultaten kunnen behalen, indien de persoon, die wij willen beschermen of helpen, harmonisch is met ons en op geen enkel punt harmonisch is met degene, die hem (haar bedreigt.

Het is opvallend, dat harmonieën hier een zeer grote rol spelen. Deze harmonie is een voorstellingsharmonie. Daarnaast hebben we een geaardheidsharmonie en ten laatste en zeker niet ten leste een instellingsharmonie. Indien er op die punten voldoende overeenkomsten zijn, kun je iemand beschermen. Als er op deze punten voldoende overeenkomsten zijn, dan kun je ook niet iets goeds of iets lichtends dat wordt geprojecteerd teniet doen of aantasten; iets wat we overigens vanuit onze sfeer zeker niet zullen proberen te doen. Hiermede hebben wij het eerste deel van deze les beëindigd.

Wij hebben het gehad, over de projecties van de geest en van de mens. Een punt waarbij wij ook nog even moeten blijven stilstaan is; de resultaten van dergelijke projecties.

Een mens kan onbewust projecteren, b.v. in een andere sfeer of wereld. Er zijn mensen, die in Zomerland terechtkomen. Er zijn er ook, die een wat lagere sfeer moeten bezoeken. In vele gevallen is het de bedoeling, dat zij daar actief zijn, dat zij een oplossing van een probleem vinden, dat zij misschien voor zichzelf nieuwe intenties vinden. Dergelijke dingen behoren tot lering.

Het is bewustwording voor de geest en kan als zodanig dus niet ongedaan worden gemaakt. Hebben wij vlet dergelijke tendensen te maken in een sfeer, dan valt het volgende op:

Een mens, die op deze wijze als projectie optreedt in een lagere sfeer, is onaantastbaar in die sfeer, tot het ogenblik dat men contact opneemt met die sfeer; en dan is het contact nog mede bepalend, omdat iemand die vraagt gebonden is aan die sfeer en aan haar orde of wanorde. Degene die geen vragen stelt, geen gaven aanneemt, maar alleen probeert te antwoorden op vragen die men hem stelt of zelf iets schenkt, indien dit nodig is, kan aan die sfeer niet gebonden zijn. Het vreemde is dat dit in het droomleven wordt weerkaatst door een zekere emotionaliteit en vaak, ook door een uitputtingstoestand, vooral indien men harmonie met een bepaalde sfeer heeft bereikt.

De lagere sferen moeten ook door ons worden bezocht. Ook wij in de geest kunnen niet ons gehele wezen zonder meer in die lagere sfeer verplaatsen. Wij kunnen wel weer ons wezen daarin projecteren' maar dan blijft altijd een deel van het "ik" aanwezig in de hoogste sfeer waarin we bewust kunnen bestaan. Een dergelijke projectie heeft de neiging vormen aan te nemen, die mede door anderen worden bepaald. Ik zou u enkele voorbeelden daarvan willen geven.

Onze vriend Henri heeft meermalen als engel te kijk gestaan; iets wat hem amuseert en ook lichtelijk ergert. Mij persoonlijk is het overkomen, dat ik werd gezien als autobus en dat men wilde instappen. Ook hier weer: men verlangde een middel om aan de sfeer te kunnen ontsnappen. De vorm wordt echter door de entiteiten bepaald die daar waren. Had ik mijn eigen gestalte hier dominerend opgelegd - wat mij mogelijk zou zijn geweest - dan zou ik geen contact hebben gekregen. Maar hun verlangen maakte het mij mogelijk te zeggen-. Ik wil jullie meenemen. Zij konden volgens hun begrip "instappen". Daardoor was het mogelijk hen los te maken uit gedachtengangen, die hen in een soort duisternis gevangen hielden. Deze voorbeelden zijn slechts enkele uit zeer vele, zoals u zult begrijpen.

De geest zou het ook graag voor de mensen willen doen. Maar als ik bij de mensen als autobus zou verschijnen, dan zou men niet instappen zonder eerst te informeren krat een kaartje kost. En aangezien ik niets mag aannemen zonder mij daardoor gelijktijdig aan uw wereld te binden,

zou ik het dus eenvoudig niet kunnen doen. De mogelijkheid om iemand te helpen ligt dan ook vaak op het terrein van wat men vibratie noemt.

Elke mens heeft iets wat men wel eens omschrijft als een trillingsgetal, soms ook als een kleur. Dit trillingsgetal van de mens wordt bepaald door vele factoren; o.m. zijn lichamelijke gesteldheid, zijn wisselwerking met de omgeving, zijn "ik"-voorstelling en nog verschillende geestelijke elementen, 'die tijdens de incarnatie inwerken. Dit alles tezamen bepaalt het trillingsgetal van de mens.

Nu kan ik als geest meestal geen trillingsgetal vinden dat precies overeenstemt met dat van een mens. Daarvoor zou ik teveel stoffelijke factoren moeten gebruiken en dat gaat niet. Maar ik kan wel een harmonische van dat trillingsgetal tot stand brengen. Het is alsof je tegenover g - laag (ges) g - hoog (gis) stelt. Er is een overeenkomst en toch is er een aanmerkelijk verschil in trilling -Beide tonen beïnvloeden elkaar. Zo kali een geest, die zich afstemt op een harmonische van een mens, die mens benaderen en helpen. Maar hierbij is het belangrijk wat ik van mijzelf en van mijnwil projecteer in de trilling. De trilling is hier het contactmiddel en tevens betekent het dat disharmonieën, die er in de trilling van die mens zouden bestaan, door mij dus moeten worden gedomineerd, totdat die trillingen een zekere eenheid bezitten. Dit is maar een voorbeeld; er zijn vele mogelijkheden.

Je kunt nu b.v. stellen dat eer. bepaald deel van het menselijk organisme zijn functie moet wijzigen. Dan kun je dat waarmaken voor de tijd dat die harmonie er is. Maar je kunt ook een werking aan de gang brengen, die nog lange tijd voortduurt, nadat het contact is verbroken, omdat er in de mens zelf volvoerde factoren zijn, welke die werking aan de gang houden. Dat kan zijn b.v. bij het verbrijzelen van niersteen; dat kan zijn bij het activeren van. bepaald delen van het zenuwstelsel of van spieren' die op de een of andere manie _r niet juist reageren; het kan net zo goed zijn door het inschakelen van bepaalde associatiemogelijkheden, die in de mens wel bestaan, maar die normmalerwijze- niet tot hun recht komen. Op deze manier kun je dus inderdaad een mens helpen.

Het omgekeerde bestaat ook. Indien een mens in zichzelf een harmonie van trilling bereikt, zodat zijn wezen één hoofdwaarde bezit, dan is hij daarmee eigenlijk automatisch harmonisch met de krachten in de geest. Want die trillingen verschillen nog wel in frequentie, maar de essentie ervan (de kracht waaruit ze bestaan is gelijk. Dan moet je in de geest dus aannemen: hier heb ik een harmonische.

Ik kan ofwel mijn eigen trilling veranderen - wat lang niet altijd aanvaardbaar is - dan wel ik moet reageren. En dit is misschien voor u een interessant punt, want de dwang tot reageren bestaat voor een entiteit op het ogenblik, dat er een harmonie is ontstaan tussen de trilling op aarde en haar eigen trilling en daarin energie en wil worden uitgedrukt. Men kan het eventueel bestrijden, maar een dergelijke bestrijding is vaak moeilijker dan aanhoren wat nodig is en reageren.

Misschien heeft u wel eens wat gehoord over heiligen, goden en dergelijken. Stel nu, dat deze waarden (de voorstellingen ervan zijn natuurlijk niet reëel; het zijn astrale vormen overeenstemmen met een entiteit, die in een hogere sfeer zou leven. Er is dus een basis-harmonie te vinden tussen de eigen trilling van die hoge entiteit en de trillingen waartoe mensen komen, indien zij in die vorm geloven en zich daarop beroepen. Dan zal een dergelijke vorm of entiteit bijha genoopt zijn om tijdelijk de rol te spelen van die heilige of godheid. Dat is veel meer voorgekomen dan men zich realiseert; mogelijk is dit ook wel de verklaring voor de vreemde tweeslachtigheid in karakter en gedragingen, die aan de oude goden werden toegeschreven.

Hier heb ik trouwens nog een punt aangesneden dat interessant is.

Een projectie van een geest kan niet alleen naar een mens gaan, maar die kan ook naar een bepaalde plaats gaan. Nu zijn er voor geesten, behorend tot Hoog-Zomerland maximaal heel veel plaatsen op de wereld die eveneens een eigen harmonie, een eigen trilling hebben, die de

basis van het eigen harmonisch getal van die entiteiten beroert. Er zullen plaatsen zijn op aarde waar de geest a:h.w. sterker bij betrokken is dan op andere plaatsen. Gebeurt er iets op die terreinen, dan zal de geest zich geneigd voelen iets van zichzelf daarheen te projecteren en daarmee die harmonie ofwel totaal te verbreken, dan wel te herstellen. Meestal gaat het hier om herstel. Er zijn zelfs enkele plaatsen (deze zijn echter kunstmatig geconstrueerd) waar trillingen van zeer hoge orde zijn. Deze zijn meestal door ingewijden ingestraald, zodat wij kunnen zeggen: Hier hebben mensen hun hoogste begrip, verdergaand dan dat van de normale mens, ingelegd. Een van die plaatsen is b.v. een deel van de pyramide van Kefren, bepaalde bergtoppen o.a. één in Montana (V. S.). Ook bepaalde grotten aan de Adriatische Zee hebben dergelijke contacten.

Bevindt een mens zich nu op een van deze plekken, dan wordt hij beïnvloed door de eigen trilling van de omgeving. Kan hij deze trilling niet verdragen, dan voelt hij zich angstig en wordt afgestoten. Het eindresultaat is meestal een enorme depressie. Maar stel, dat deze mens in staat is iets daarvan toch te aanvaarden, dan ontstaat voor hem tijdelijk een eenheid met een trilling, die veel hoger is aan zijn eigen trilling. Hij past zich daaraan - op zijn eigen niveau aan.

Nu is een geest met die plaats verbonden; en dat kan dan een zeer hoge entiteit zijn. Die hoge geest reageert dan op deze extra factoren. Zo kunnen die plaatsen dus worden gebruikt voor bepaalde inwijdingen, voor overdracht van werkelijk hoge geestelijke kracht aan een mens - zij het dan dat bij de overdracht een bepaalde bestemming voor die krachten wordt gesteld. Deze krachten kunnen dus alleen tot harmonische ontlading komen door bepaalde prikkels (genezing b.v.). Een interessant punt, als u dat zo allemaal nagaat.

Als u nu weet, dat wij begonnen zijn bij de zwarte magie, bij de Voodoo en de groene magie van Afrika. Wij zijn uitgegaan van deze vreemde natuurgodsdiensten waarin de god van de dood, de hoeder van het kerkhof vaak het meest te zeggen heeft en zijn automatisch gekomen tot de inwijding van de mens, zelfs op hoger niveau. Want de projectie is in beide gevallen aanwezig en in beide gevallen bijna gelijkwaardig.

Nu zult u zeggen-. Dat is interessant; maar daaraan hebben wij niet veel. Ik betwijfel het, of u dat dan juist stelt. Alleen moet u natuurlijk de juiste conclusies trekken. Die conclusies zijn vele. Ik geef u een greep daaruit.

1. Elke mens projecteert een deel van zichzelf naar werelden, sferen of toestanden, die niet tot zijn normale wereld behoren en die niet noodzakelijkerwijs behoren tot werelden, die zijn geest reeds heeft betreden.
2. Dergelijke ervaringen komen over het algemeen over als landschapsdromen, in sommige gevallen als symbooldromen of een combinatie van beide. Indien dit het geval is, kan de mens zich aan dergelijke dromen ontworstelen of daaraan een grotere betekenis verlenen door rekening te houden met hetgeen ik heb gezegd omtrent het contact met lagere werelden: geven als u gevraagd wordt, niet ontvangen als u iets wordt aangeboden en u op generlei wijze - al is het maar door het vragen van advies - binden aan hetgeen in die wereld of sfeer voor u bestaat.
Het geeft u een veel grotere vrijheid van beweging en daarnaast de mogelijkheid om bewuster te begrijpen wat de wereld betekent, wat u daar zelf in doet.
Handelt u op deze wijze, dan kunt u ook met enige oefening zeker de belangrijkste factoren terugbrengen naar uw waakbewustzijn, zodat de geestelijke ervaringen zelfs voor uw stoffelijke besef een bepaalde hulp of richt snoer kunnen vormen.
3. Geesten kunnen zich in vele vormen projecteren; soms ook als gedachtenbeelden. Soms is een beroep dat u doet op een god, een heilige, zelfs op een geest een uitdrukking van een basisharmonie en een vraag, waarop een geest móét reageren. Als

u een bepaalde geest, god of heilige aanroept, is het niet zeker dat de hulp die u krijgt van die geest, die god, die heilige afkomstig is. Wel is zeker, dat zodra een juiste harmonie is bereikt, deze hulp u wordt gegeven en wel volledig in overeenstemming met de harmonie, die u in uzelf bezit. Ook dit helpt u om de dingen beter te zien, want anders gaat u denken dat hulp gebonden is aan de persoonlijke eigenschappen van een entiteit of van een bepaald godsbeeld. Ik geloof, dat door het begrip dat alle hulp mogelijk is, ook zonder deze beperkingen en als u zich baseert op uw persoonlijk harmonisch vermogen en uw persoonlijke trillingen, u dan veel gemakkelijker en beter kracht en hulp kunt ontvangen.

4. Als een geest projecteert en daarbij komt tot een oversluiting, dan verandert er iets aan uw instelling. Dan bent u dus niet meer volledig vrij om met eigen beste weten of bevinden te handelen. Als u ervan overtuigd bent dat het een hogere kracht is, dan is daar tegen geen bezwaar. Maar ik kan mij voorstellen dat u op een gegeven ogenblik iets liever zelf en bewust doet. Dan kunt u de basisharmonie gebruiken om vanuit uzelf te werken. Maar nu komt het vreemde; Daar u de hulp niet aanvaardt, maar wel de kracht nodig heeft, krijgt u de kracht terug. In dit geval betaalt u eerst zelf, later krijgt u een groot gedeelte van net betaalde teruggestort; een soort subsidiesysteem zou je kunnen zeggen. Hierdoor zoudt u bij een poging tot genezen, maar evengoed tot het doorzien van bepaalde geestelijke problemen, hulp kunnen verkrijgen zonder dat daarbij iets van uw eigen wil, uw eigen gerichtheid en inzicht teloor behoeven te gaan. Ik geloof, dat ook dit van belang is.

U kunt van de geest hulp krijgen door u aan die geest over te leveren, maar u kunt net zo goed een poging beginnen waarbij u de hulp van de geest wel vraagt, maar geen gehoorzaamheid aan de geest geeft. Dan ontvangt u toch de kracht die u nodig heeft, alleen is de primaire inspanning uit de aard der zaak groter.

Een ander praktisch punt is het volgende;

Uw gehele wereld is, gebaseerd op bepaalde evenwichten en harmonieën. Of u nu begint bij de sterren of bij de maatschappij of bij de samenhang der elementen of dat u het wilt zoeken in bepaalde kosmische stralingen, er is altijd een bepaald evenwicht, een soort harmonie noodzakelijk. Elke mens, die in zich een harmonie heeft, die hij enigszins leert richtten, zal zowel met de dode materie als met de stralingen uit de kosmos, met de werkelijke betekenis en waarde der sterren in harmonie kunnen komen. In een dergelijk geval ontstaat er een weten, dat de norm te boven gaat en waarbij de logische ontwikkelingsmogelijkheid voor de mens vaak ontbreekt.

De gedachte is sprongsgewijs. De afleiding moet later worden teruggezocht, maar daardoor kan met zeer grote juistheid op korte termijn toch waarnemingen worden gedaan en resultaten worden bereikt. Het is een methode, waarmee door de eigen harmonie en de projectie daarvan t.a.v. materie wichelroede lopen, astrologie, kosmische stralingen, perceptie en prognostische perceptie allemaal bereikbaar zijn. Zij kunnen worden verbeterd, zij kunnen worden gebruikt.

U heeft zich waarschijnlijk niet gerealiseerd, dat zoveel van hetgeen men "paranormaal"° noemt berust op een projectie. En toch is dat inderdaad waar.

Een telepaat kan alleen ontvangen, indien hij ook bereid is iets te projecteren (dus zijn eigen kracht te geven als medium, waarin de kracht van een ander tot uiting komt. Waar de mens zelf niet bereid is of niet in staat is een deel van zichzelf als een soort resonantievlak voor de gedachten van anderen ter beschikking te stellen, is geen telepatische ontvangst mogelijk. De telepaat die zendt, kan alleen dan zenden, indien hij zich concentreert op een bepaalde persoon of op een bepaalde voorstelling en daarbij zijn gedachtenimpulsen richt op iets wat volgens hem met hem harmonisch kan zijn.

Alleen dan kan hij doordringen.

Is er sprake van weinig weerklank, dan zouden wij een zeer grote kracht moeten hebben om door te komen. Is er sprake van een uitgebreide resonantie plus een projectiemogelijkheid, dan ontstaat er vaak een wederkerige projectie en hebben wij bewust telepatisch verkeer, waarbij de partners sprekend zowel als ontvangend en luisterend optreden. Misschien is het wel goed om dat ook eens te zeggen.

Als ik psychometrie zie, dan ontdek ik dat in zeer vele gevallen het voorwerp als brandpunt wordt gebruikt en het eigen besef nu wordt geprojecteerd als een soort aftastende pde naar de trillingen, die men van het voorwerp afleest. Hier is projectie noodzakelijk. Die projectie wordt bereikt door concentratie. Het idee dat je iets beter afleest, als je het vóór je hoofd houdt of misschien voor een ander chakra, is dus in zekere zin bijgeloof, want daardoor ontstaat er geen grotere afleesbaarheid van het voorwerp. Wel kan een dergelijk gebaar het geloof in de mogelijkheid tot ontvangen en de wil tot aflezen aanmerkelijk doen versterken en daardoor de projectiemogelijkheid vergroten.

Kijk ik naar mensen die slapen, dan zie ik dat een groot gedeelte van de beleving in de slaap direct of indirect met projectie te maken heeft. Zelfs de volgorde van associaties, waardoor een droom wordt bepaald, zal vaak mede het gevolg zijn van projectie van het eigen "ik" of van anderen. Hier hebben wij dus inderdaad te maken met een wereld, waarin de projectie van een persoonlijkheid of van een deel ervan een veel belangrijker en grotere rol speelt dan men zich kan voorstellen. Daarom meen ik, dat het voor u praktisch en goed zal zijn hierover het een en ander te vernemen. Het enige wat je in deze gevallen niet kunt geven is een voorschrift, dat voor iedereen even goed te volgen is en voor iedereen gelijk in toepassing. Toch zou ik willen stellen;

Degene, die zich bewust openstelt voor impulsen van anderen, zal op basis :van zijn eigen harmonie - die aanwezig moet zijn - impulsen van met hem harmonische wezens kunnen ontvangen. Indien deze niet uit duidelijke gedachtenbeelden voortkomen (dat gebeurt vaak, als de resonantie niet groot genoeg is), dan kan men toch bepaalde stemmingen en associatieve impulsen in zichzelf aflezen. Begrip voor het ontstaan ervan betekent gelijktijdig grotere mogelijkheden om dit te hanteren.

Wilt u gedachten projecteren, dan is het over het algemeen het best om u gewoon een persoon voor te stellen. Desnoods neemt u er nog een foto bij. U kunt dat doen door u het gelaat var, die persoon voor te stellen. U kunt zich ook zijn gehele persoon voorstellen of zelfs een functie ervan. Indien dit voldoende intens gebeurt, dan straalt u uit. Als de ander harmonisch is met het door u uitgestraalde, ontstaat er een contact. Denk echter nooit; dat een ander verstaat wat u tegen hem zegt. Dat zal doorgaans maar heel beperkt zijn. Maar de ander kan wel degelijk aanvoelen wat u hem wilt mededelen en hij zal zonder te weten waarom op deze mededelingen reageren.

Hier krijgt de reactie - vooral als de opdracht tijdens de slaap plaatsvindt - iets van een post-hypnotisch bevel. Ik meen, dat u zich altijd weer moet leren instellen. Instellen is eigenlijk niets anders dan je concentreren en daarbij ook proberen voor jezelf een bepaalde stemming, een sfeer tot stand te brengen. Een mens, die zich instelt, brengt daarmee automatisch voor zichzelf een ontvankelijkheid voos' alle harmonische projecties tot stand, terwijl hij op basis van die harmonie en zijn wil tol; projecteren zelfs tot betrekkelijk grote krachtprojecties in staat zal zijn.

U zult zeggen; Ik doe het anders. Dat is uw zaak. Er zijn mensen, die onbewust een bepaalde projectie of een bepaalde harmonie tot stand brengen en eveneens onbewust haast daarmee werken of daarop reageren. Zij vragen zich eenvoudig niet af, hoe dat gebeurt of wat dat is. Ik geloof, dat dit op zichzelf niet bezwaarlijk is. Want iemand, die werkelijk vergevorderd is in de occulte wetenschappen, die op aarde in een sterk contact met de geest staat b,v., zal dit automatisch doen. Het is net zo automatisch als spreken of ademthalen. Er zijn wel denkbeelden nodig om te spreken, maar de verklanking ervan behoeft niet verder te worden over dacht je weet, dat je ademhaalt, maar het is iets wat je zo automatisch doet dat je het bijna niet beseft. Op deze wijze projecteert menigeen van zich uit of stelt iemand voor zichzelf

bepaalde harmonieën. Ik meen; dat het wel goed zo zijn, indien men zich realiseert dat men het doet. Want als er dan een keer iets aan mankeert, weet je tenminste waar je de fout moet zoeken.

Mensen; die op enigerlei wijze in een overgangsfase van ontwikkeling zijn, hebben vaak. in zichzelf niet voldoende harmonie. Zij hangen aan uiterlijkheden, die tot het verleden behoren en verlangen gelijktijdig geestelijke inhouden, die voor ren nog in de toekomst liggen. Dan is voor zo iemand dat contact afgelopen. Realiseer je je dit, dan kun je proberen om tussen je verlangen naar vorm en inhoud toch nog eer. harmonisch geheel te scheppen en dan is het contact hersteld. U ziet, het is praktisch toch wel van betekenis.

Nu heb ik nog een paar laatste punten.

1. Alle projecties vanuit de geest zowel als vanuit de stof zijn gebaseerd op een zekere gelijkheid van trilling.
2. Een projectie behoeft niet eer. bewuste actie te zijn. Zij kan het nevenproduct zijn van een bestaande harmonie. Dit geldt voor de geest zowel als voor de stof.
3. Een projectie is niet gebonden aan bestaande vormen, maar zij zal wel over het algemeen worden beïnvloed door de zender en de ontvanger van een werking of projectie, indien deze op tweeledigheid berust. Dan is dus het product niet een beeld dat één van beiden tot stand brengt, maar het is altijd een compromis tussen de reacties van beiden op de overdracht van kracht binnen een bepaalde trilling.
4. Alle krachten, die in de geest bestaan, bezitten een vermogen tot projecteren, Voor de geest is deze mogelijkheid in wezen noodzakelijk, zodra ze buiten de eigen wereld in contact wil treden met anderen. Dit geldt dus ook voor sferen zo goed als voor stoffelijke werelden.
5. De mens bezit deze kwaliteiten meestal ten dele en wordt door de stof enigszins daarin belemmerd. Een mens projecteert wel, maar op een lagere harmonische basis dan de doorsnee-geest.

Met deze punten heb ik het geheel wat afgerond. Men dient zich verder te realiseren, dat alle projecties in zich de levenskracht dragen van degene die projecteert en dat zij altijd levenskracht kunnen overdragen aan anderen of nemen van anderen, zodra daar op welke basis dan ook - een harmonie met de projectie bestaat.

U heeft nu een beeld dat voor de meesten van u meer heeft van magie dan van geestelijke wetenschap. Toch zijn deze factoren mede van belang bij elk ingrijpen dat vanuit de geest geschiedt. Ze zijn van grote betekenis elke keer weer, als een mens zich op hulp uit "de geest" of uit "de andere wereld" beroept. Het is iets wat met het gehele samenspel tussen geest en stof onverbreeklijk verbonden blijft, Zeker, er zijn daarnaast enkele andere mogelijkheden van overdracht, maar daar deze veel sterker beperkt zijn door voorwaarden dan deze methode, zal de projectie-methode het meest worden gebruikt.

Projectie (zwart-magisch of wit-magisch vanuit de geest naar de stof, vanuit de stof naar de geest, van geest tot geest of van stof naar stof) is een voortdurend voorkomend verschijnsel. De harmonische bepaling, waarover u zoveel heeft gehoord, vormt mijns inziens tevens de verklaring voor de effecten die bereikbaar zijn. Je kunt een mens, die in oorlog is niet tot vrede brengen, omdat vrede voor hem op dat moment een disharmonische factor is. Je kunt hem wel beletten om geweld te plegen door een beroep te doen op b.v. angsten of begeerten, die er in hem bestaan. Deze vormen dan het harmonisch aanrakingspunt.

De geest zal vaak voor de mensheid veel méér willen doen dan zij kan doen. Maar de mens heeft een vrije wil. Hij heeft een eigen trillingsgetal, een eigen harmonie, een eigen instelling

en deze factoren zijn medebepalend voor wat de geest voor een kens kan betekenen. Omgekeerd zal ook de betekenis, die een mens vaal: voor de geest kan hebben (misschien door haar lering te geven - dat komt ook voor - door ervaringen met haar te delen - wat veel voorkomt - of wat bijna altijd voorkomt waar een harmonie is door aan de geest een gerichtheid te geven in haar bestrevingen. Dan is dat altijd toch weer terug te brengen tot de eigen harmonie en de gelijke factoren in mens en geest.

Ik denk, dat u daardoor een beter begrip zoudt kunnen krijgen voor het werk van groepen als de Witte Broederschap of desnoods ook de Orde der Verdraagzamen, dat u daarnaast ook beter zou begrijpen wat uw persoonlijke betekenis is in dergelijke werkzaamheden en contacten en hoe u die betekenis zelf duidelijker kunt stellen, beter kunt realiseren en misschien ook meer activeren.

DE GELOVIGEN

Gelovigen zijn een bijzonder soort mensen. Als je hoort wat ze allemaal zonder enig bewijs voor zeker aannemen, dan vraag je je wel eens af, of zij het redelijk denken niet hebben uitgeschakeld. Aan de andere kant, als dat geloof zich dan een keer feitelijk bewijst, dan krijgen zij het op hun. zenuwen en zijn ze vaak voor jaren lang het slachtoffer van psychiaters. Er zijn voorbeelden van.

Een nonnetje dat een feitelijke verschijning zag van een engel. Niet van de Heilige Maagd of iets dergelijks, niet zoetelijk, maar gewoon een engel. Het goede mens zit op het ogenblik in een inrichting, want zij gelooft nu dat haar geloof en de consequenties, die zij daaruit heeft getrokken, niet meer kloppen. En dat kan niet, als je een engel hebt gezien, dus moet zij gek zijn.

Een ander geval dat ik al even eigenaardig vind is; een spiritist die alles geloof!- maar als die een tafel ziet dansen, dan licht groen wordt en voorlopig geen séance meer bezoekt. Ook dit is letterlijk voorgekomen.

Kortom, ik vraag *mij* wel eens af, waarom geloven de mensen? En als ik kijk waarom de gelovigen geloven, dan schijnt het mij toe dat zij dit doen, omdat zij daardoor zichzelf willen losmaken van de eenvormigheid van de massa, waarin de mensen te verdrinken.

Iemand gelooft dat hij uitverkoren zal zijn en hij loopt met complete Vuurtorens of Wachtstorens inde -hand voortdurend anderen te verkondigen dat hij gelijk heeft. Daarin is hij zeer bekwaam, maar dan alleen daarin.

Leven is een kwestie waarbij het geloof een achtergrond kan zijn. Maar op het ogenblik, dat je het geloof op de voorgrond stelt en al het andere dan terzijde wilt schuiven, vraag ik mij af, of dat geloof nog wel reëel is. Vele gelovigen willen op aarde leven in de hoop dat zij zo snel mogelijk geest worden. En. vele geesten voelen zich, als zij zo hebben geleefd na korte tijd in de sferen reeds weer gedwongen om terug te keren naar de aarde.

Zeven is beleven. En beleven wil ook zeggen zoeken naar een werkelijkheid, niet met roze vergulde dromen van mystiek of romantiek, maar de feiten. De doodgewone feiten, die in vele gevallen - juist voor de gelovige niet aanvaardbaar zijn.

Als ik hoor, dat gelovigen anderen willen beschermen tegen bepaalde dingen, die zij zondig vinden, dan vraag ik mij af, of zij zich wel realiseren dat ook in hun bijbel staat, dat de mens een vrije wil heeft. Neen, zeggen ze, de vrije wil mag niet. Om recent te blijven:

Kansspelen b.v. mogen niet worden toegelaten, want de mensen zouden er misbruik van maken. Bovendien is er nog niemand, die eraan verdient. Als dat wel Set geval zou. zijn, dan-zou men het waarschijnlijk tolereren. Alcoholmisbruik lijkt mij toch ook niet een bijzonder prettige zaak, maar de gelovige zegt; Dat is nu. eenmaal zo.

God heeft ons de drank niet verboden. Jezus heeft wijn gemaakt in Kanaan, dus moeten wij eenvoudig maar de drankzuchtigen laten rondlopen en als dat misgaat is er misschien nog een A.A.A., die hen zal opvangen en genezen. Dat is dan zeer christelijk:

Hoe komt de mens er eigenlijk toe om niet zelf -te leven volgens een bepaalde regel, maar die wal aan anderen op te leggen? Ik kan mij voorstellen, dat een Paus zegt; Wij moeten het geloof op een bepaalde manier aanvaarden. Maar ik vraag mij af., hoe hij de brutaliteit kan vinden om te zeggen, dat dit de enige waarheid is, waaraan iedereen zich heeft te conformeren. En toch is dat wat, letterlijk gebeurt.

Er zijn mensen, die beweren dat een christen eigenlijk geen goed mens is, omdat hij niet spreekt over Allah maar over God. Vaak is een enkel woord voldoende reden om anderen te verwijzen naar de diepten van de hel. En naarmate de mensen geloviger worden. maken zij de hel dieper. Waarschijnlijk, omdat zij denken dat hun vijanden daarin kunnen vallen.

Men heeft mij eens verteld, dat de droom in het menselijk leven een rol speelt doordat ze bepaalde agressies tot uiting laat komen en bepaalde angst- en begeertegevoelens oplost. Ik zou zeggen; dan is geloof iets dergelijks: een droom, die men droomt om zo te ontkomen aan de werkelijkheid.

Werkelijk gelovigen zijn zelden mensen, die realisten zijn. En als zij het zijn, dan blijkt dat hun geloof alleen maar een formulering is van hun gevoel van verbondenheid met de wereld.

Er zijn natuurlijk ontzettend veel verhalen in omloop van mensen, die zo buitengewoon goed en toch gelovig waren. Maar als wij dan gaan kijken hoe dat in elkaar zit, dan blijkt vaak dat bij die goede mensen het geloof een heel andere functie heeft gehad. Albert Schweitzer was een zeer gelovig mens, maar hij was gelijktijdig krachtens dit geloof eigenlijk een soort pausje in alle goede werken, die hij ongetwijfeld heeft volbracht. Hij eiste een absolute gezagsaanvaarding en vond in zichzelf door zijn meerwaardigheidsgevoel op deze basis de kracht om het goede te volbrengen. Denk niet dat hij de enige is.

Op Molokai (een leprozeneiland van de Hawaï-eilanden heeft een pater geleefd, een zekere Damiaan, die heilig is verklaard. Deze man leefde daar met de leprozen. Maar zijn geloof was hier niet, zoals men wel eens stelt, de basis van waaruit hij dit werk deed. Neen, zijn geloof was eerder de rechtvaardiging van wat hij deed. Hij was nl. de "God der Leprozen" geworden. Hij was de "heilige" voor de buitenwereld. Zijn geloof gaf hem de mogelijkheid om dit alles aan God toe te schrijven en daardoor voor zichzelf nog het gevoel te krijgen van extra macht en extra verdienste.

Jezus heeft indertijd de mensen geleerd, dat je een wet moet breken op het ogenblik dat er een noodzaak toe is. Als hij op de sabbat iemand geneest, zo mag men hem dat verwijten. Maar dan zegt Jezus: Die mens moest genezen worden en dan komt de sabbat op de tweede plaats.

De gelovige doet vaak het tegenovergestelde. Hij doet hetzelfde als de wetkenners in de tijd van Jezus. Hij roept uit: Dit is de wet en daar mag men niet tegenin gaan. Dat komt, omdat de mensen de wet nodig hebben. Zonder die wet kunnen zij niet leven.

Gelovigen zijn vaak mensen, die alleen door het kunstwerk, het kunstgeraamte van hun geloof in de wereld overeind weten te blijven. Ik wil daarmee niet zeggen, dat elke gelovige zonder meer een krachteloze figuur is. Vele gelovigen zijn dat echter wel. Zij hebben hun angsten kunnen verdringen door hun geloof ervoor in de plaats te stellen. Zij hebben hun agressie kunnen onderdrukken door die a.h.w. te projecteren in een Godheid, die dan voor hen de agressie zal plegen, zodat zijzelf onschuldig, maar met veel genoegdoening zullen kunnen zien hoe al hun vijanden branden in het eeuwige helle vuur - als God tenminste vóór die tijd nog niet met een beetje donder en bliksem komt opdruven.

Ik geloof in een God. Ik geloof in een werkelijkheid, die verder gaat dan wat ik ken. Maar ik leef in mijn eigen wereld en ik moet daarin leven. Ik meen, dat een gelovige dat ook moet

doen. Maar als je het geloof uit het dagelijks leven verdrijft - wat menigeen doet - dan heb je ook geen werkelijkheidszin meer; dan is je geloof een soort poging tot zelfrechtvaardiging,-omdat je handelt volgens een logica, die in dat geloof niet helemaal aanvaardbaar is.

Als ik kijk naar de mensen, die geloven in de primitieve godsdiensten (u weet wel, de ar-ie heidenen die nog dansen rond houten beelden, dan heb ik ook het gevoel dat deze mensen met hun geloof dingen proberen te ontvluchten of te bereiken, die anders buiten hun vermogen liggen. Maar gaan wij bij die stammen verder kijken, dan blijkt dat menige godsdiensttoefening met alle intenties en met alle daarbij behorende eerbare bedoelingen eigenlijk vaak eerder de aanleiding tot een orgie is. Kijken wij naar de wijze waarop zij werken met de magische krachten, dan .komen wij tot de conclusie, dat zij hun zelfzucht via het bovennatuurlijke trachten te bevorderen. En vertelt u mij niet, dat dat in andere godsdiensten niet gebeurt.

Als u een moeder wierook ziet branden voor Kwan Yin in de hoop, dat haar kind gezond zal worden, dan is dat ook een beroep op het wonder; het is een erkenning van eigen onvermogen. Ik heb daartegen geen bezwaar, mits je alles hebt gedaan wat je doen kunt. Er komt voor ieder mens een ogenblik dat hij zegt: Meer kan ik niet doen. Hier heb .ik geloof nodig, hier heb ik een zekerheid nodig, omdat ik anders het .leven niet kan verdragen. Maar dan moet je het ook voor jezelf toegeven. Dan .moet je zeggen.- Dit geloof is voor mij een steun, omdat ik zelf op deze wijze niet verder kan gaan. Je racet niet zeggen: Het geloof geeft mij recht op hulp, zekerheid en verdienste, zodat ik uit dat geloof alle mogelijkheden kan putten. en zo mijzelf veel moeite kan besparen.

Een voorbeeld, dat u hopelijk niet oneerbiedig vindt: Er zijn katholieken, die maandenlang alles doen wat zij zondig achten. Zij plegen overspel, zij stelen, zij bedriegen, zij hebben kwade gedachten, zij roddelen ..... en dan op een gegeven ogenblik krijgen ze het gevoel: wij hebben eigenlijk zoveel gedaan wat niet voor ons past en gaan dan ter biecht. In de biecht sommen zij - overigens vol berouw -- al hun zonden op en zij volbrengen wat men noemt de poena (de penitentie). Zij prevelen hun gebedjes en gaan dan naar buiten waar hun overspel waarschijnlijk al op hen staat te wachten om daarmee heerlijk te roddelen over anderen en de middelen voor een verder samen-zijn te vinden door het lichten van de beurs van een medeburger. Is dat nog reëel? Ik vind dat geloof eigenlijk krankzinnig.

Zo zijn er mensen, die geloven eerlijk en oprecht in de economische wetten, die zij zelf hebben opgesteld. Maar laten wij hen niet: verwijten, want hoeveel. van het geloof heeft de mens ook niet zelf geproduceerd, al zegt hij later dat het God is en de econoom dat het wetenschap is. De economen jagen vaak een heel land in de vernieling, alleen maar omdat zij hun theorieën blijven volgen. En als het dan niet goed gaat,. dan zeggen ze niet; Ik heb het verkeerd gedaan. Dan zeggen ze doodgewoon; De theorie is goed, er is misschien een kleinigheid bij anderen misgegaan, maar aan ons kan het niet liggen.

Misschien krijgt u nu een beeld van, wat voor mij een gelovige is: Iemand, die zijn eigen verantwoordelijkheden voor een groot gedeelte afschuift op een wet, die hem door hogere. machten of iets soortgelijks zou zijn gegeven Iemand, die eigen schuld wel erkent,. maar aanneemt dat het niet zo erg is, omdat een ander het wel voor ham zal oplossen. Een gelovige is voor mij vaar iemand, die niet begrijpt dat leven een kwestie is van eerst zelf doen: zelf beleven, zelf nastreven en pas daarna, als je machteloos bent, een beroep te doen op de hogere krachten.

Zet wel, u zult mij niet horen ontkennen dat er hogere krachten zijn. Maar laten wij eerlijk zijn.Indien u God zou zijn en iemand zou zeggenl "O Heer, ik heb weer verkeerd gespeculeerd op de Beurs, geeft mij a.u.b. een goede tip, " Zoudt u dan ook niet zeggen; "Lummel, ga eerst eens werken.'. En indien iemand zich tot God zou richten en zeggen: "Heer, deze Kabinetsformatie is niet wat ik bedoel, dus kan het Uw wil niet zijn."

Zou u dan niet zeggen "Hé schlemiel zoek niet zozeer naar een verhoging van je eigen inkomen. Denk ook eens aan, een ander." Toch zijn de gelovigen mensen, die denken dat zij zich precies dat kunnen permitteren. Zij zijn degenen, die menen dat God alles wel in orde maakt. Zij geloven niet dat je zelf moet groeien en zelf een bewustzijn moet vinden. In je zelf, voor de wereld, voor de s_--eren, dat je harmonie moet weten te vinden en eenheid met al het zijnde. Zij geloven doodgewoon als ik mij maar aan een paar wetjes houd en ik ga, dood, dan staat God klaar met een toverstafje en zegt "hup naar de rechterzijden^o, waarop ze blij als een schaap in de eeuwige kudde kunnen blijven grazen zonder verder ooit een gedachte te gebruiken. Nu lijkt dat voor sommigen erg ideaal.

Het is opvallend, dat juist diezelfde gelovigen altijd zo ontzettend bang zijn voor Lucifer, de duivel. Lucifer, zoon des Lichts, viel omdat hij het niet eens was met God. Nu kunt u natuurlijk zeggen Je moet het altijd eens zijn met God. Maar een God, die alleen maar ja-broers nodig heeft, is dat nog een God? De mensen zijn bang voor Lucifer, niet omdat hij hen tot het kwade verleidt, maar omdat hij hun aansprakelijkheid geeft, omdat hij hen voor de keuze stelt. Als je geen keus hebt, dan is het Gods wil. En als je een keuze hebt en het valt verkeerd uit, dan is het de duivel. Wel een gemakkelijke oplossing, vindt u niet? Wat dat betreft, is het ook zo met de mensen die met ons contact hebben, zoals u, precies gelijk.

Er zijn mensen, die geloven dat de geest het wel zal opknappen. Natuurlijk, de geest wil heus wel een keer helpen. De geest is helemaal niet te beroerd om u te wijzen waar u een boek heeft neergelegd of u eraan te herinneren dat een bepaalde weg voor u op dat moment gevaarlijk is. Zij wil u wel helpen, maar dan moet u niet van haar verwachten dat zij als u niet zelf gaat zoeken - u het boek even komt brengen. Dat zou kunnen (teleportatie), maar waarom zou je het doen als geest? En als iemand met alle geweld precies midden in een verkeersongeluk wil wandelen, hoewel je hem gewaarschuwd hebt, dan laat je hem toch zijn gang gaan: Dan is het toch niet zo, dat je die mens ineens overneemt als een soort medium en naar de goede weg draagt.

De mensen denken vaak: Ach, die geest komt als een grote Meester en zal mij wel even alles leren wat ik nodig heb. De geest kan u alleen datgene leren beseffen wat er in u bestaat. Zij kan u niet iets anders geven dan wat er reeds in u aanwezig is. Zij kan u niet inwijden in geheimen, als u nog niet eens weet dat die geheimen bestaan. De geest - ook de grootste Meester, de meest persoonlijke geleidegeest - kan u alleen maar helpen om uzelf te zijn. Een gelovige, die deze werkelijkheid "Ik moet leven, ik ben het die wat moet volbrengen, het is mijn zaak" terzijde stelt, is in mijn ogen eelt dwaas. En toch vind ik aan de andere kant bij gelovigen mogelijkheden die zonder dit geloof niet bestaan.

Ik heb nu de negatieve kant genoemd. De gelovige is iemand, die niet zegt Mijn zintuigen zeggen: er is maar één wereld, maar die - als er een andere wereld komt - daarin zoekt naar licht, naar God en die zo tot enorme mystieke belevingen kan komen. Een gelovige is iemand, die zijn gevoel van beperking weet te vergeten, omdat hij gelooft dat er een God is die hem helpt en daardoor meer presteert dan hij zelf voor mogelijk achtte, maar niet méér dan hij zelf kon doen, en dat vergeet hij dan weer.

Gelovigen zijn wonderlijke wezens. Ik vraag mij wel eens af, of alle geloof van de wereld van begin tot einde niet iets is geworden, waardoor de mens probeert aan zijn eigen wereld te ontkomen. Hij heeft daartoe de mogelijkheid - dat is waar - maar je kunt niet enerzijds in een mystieke hoog" geestelijke wereld leven zonder anderzijds met twee voeten in je wereld -te staan. Je moet met twee voeten op de grond staan, ook al wordt er duizend keer gezegd dat het einde der tijden nabij is. Dat kan zijn, maar u heeft te leven in deze tijd. U moet zich niet bezighouden met wat er over honderd jaar kan gebeuren. U moet uw problemen van vandaag oplossen. U moet zich niet afvragen wat de deskundigen zeggen. U moet zich afvragen wat uw onmiddellijke mogelijkheden zijn. Alleen als de deskundigen u kunnen helpen om uw mogelijkheden beter te gebruiken, hebben zij voor u betekenis en zin. Als de medische

wetenschap zover komt dat zij maanziekte kan genezen en u zit op aarde, dan heeft u er niets aan, dan heeft u weer aan een middel tegen griep. Zo moet u het bekijken.

In het geloof heb je maai al te vaak de neiging om alles te transponeren naar een hogere bestemming, een hoger doel; en dat is fout. Een geloof is iets waardoor je op deze wereld leeft. Geloof, dat is niet een eenvoudig de wereld ontkennen. Neen, dat is zien wat er in de wereld is en de dingen, waaraan je geen deel wilt hebben, terzijde schuiven om wat voor jou belangrijk is te doen.

De Boeddha (toen nog prins Siddharta) ontmoette volgens de legende een arme, een zieke etc. Hij ging toen zijn eigen weg. Dat was zijn zaak. Als- hij - er geen probleem in had gevonden dat hij wilde oplossen, dan had hij kunnen weglopen zover hij maar wilde, hij zou nooit een "verlichte" zijn geworden.

Wat Jezus betreft is het precies hetzelfde. Jezus was een groot Meester en een groot Leraar. Voor mijn part was hij ook nog de zoon Gods. Maar als Jezus niet bewust was gaan leven, als hij uit wat de mensen waren en wat de mensen deden niet zijn conclusies had getrokken, dan zou hij heus niets hebben betekend, dan was hij ijl en leeg geweest.

De grote Meesters en Leraren op deze wereld bewijzen hun waarde niet door de hoog-geestelijke praatjes die zij houden, maar door datgene wat zij tot stand brengen. Jezus geneest, hij wekt de doden op, hij doet wonderen. Met die wonderen bewijst hij dat .hetgeen hij zegt een achtergrond heeft. Hij laat het feitelijke zien. Hij zegt niet dat het zo zal zijn in de toekomst, hij laat het vandaag zien. Hij spreekt niet over een eeuwige zaligheid later, hij spreekt over het Koninkrijk Gods dat er nu is. "Nog heden zult ge met mij zijn," zegt hij tegen één der moordenaars.

De gelovige doet precies het tegengestelde. Hij schuift alles naar een hiernamaals, naar een ander land, naar een verre sfeer of desnoods naar een leven na dit leven. Maar je leeft vandaag. De gelovige is geneigd dit te vergeten. De gelovige denkt dat een ander het wel in orde zal brengen.

Iemand, die gelooft in God, moet begrijpen dat het juist die God is, die hem hier heeft geplaatst met deze problemen en de mogelijkheid om ze op te lossen. Dat het niet je taak is om anderen te veroordelen of te leven volgens de regels die anderen goed vinden, maar dat het je taak is om net zo te leven dat je het kunt aanvaarden en dat je de problemen van je leven zo goed mogelijk zelf oplost. Dat is namelijk de ervaring die je nodig hebt, dat is de bewustwording..

Ach, het is misschien voor velen van u een beetje een praatje. U heeft het waarschijnlijk al zo vaak gehoord. Maar hoe dikwijls wijkt u zelf niet af van de werkelijkheid? Hoe vaak vergeet u zelf niet dat u met twee voetjes op de grond moet blijven staan? En hoe vaak denkt u niets nu ja, daar zal wel een ander zijn die het voor mij doet? Daarom is het misschien nodig, dat deze dingen worden herhaald, telkenmale weer.

Als u werkelijk zoudt geloven, dan zoudt u ook moeten geloven in de zinrijkheid van alles wat u bent en van alles wat er gebeurt. U zoudt dan moeten geloven in de middelen, die u ter beschikking staan om alle problemen, die werkelijk van belang zijn voor u op te lossen. Dan zoudt u moeten geloven in uw zuiver persoonlijke weg van bewustwording: Dan zoudt u moeten geloven dat God datgene wat aan u wordt gegeven aan anderen niet zal worden onthouden. Dan zoudt u geloven in die God als de hoogste Arbitr, die meer weet dan u. Dan zoudt u niet proberen om uzelf als arbitr over anderen aan te stellen. Dit is misschien de grootste geestelijke waarheid, die ik u vertellen kan. Want de mensen, die denken aan karma, aan veroordeling, aan hel, aan vagevuur, aan hemel, die maken zich er allemaal gemakkelijk van af.

U leeft en u zult blijven leven in deze vorm of in eer, andere. De problemen, die u vandaag oplost bepalen Welke problemen u morgen aankunt. De harmonieën, die u vandaag vindt,

bepalen welke harmonische mogelijkheden u morgen zult bezitten. Het is alles wat je vandaag doet wat morgen bepaalt. Je kunt anderen niet bestemmen of bepalen. Je kunt niet rekenen op een goddelijk ingrijpen dat wel eventjes ervoor zal zorgen dat het goed gaat. Je kunt alleen het beste doen wat je kunt. Je kunt het beste oplossen wat vandaag belangrijk is als probleem, ook als het .da.t gisteren niet was of morgen niet zal zijn. Je moet handelen op grond van de gegevens, die je vandaag kent, niet op grond van datgene wat je veronderstelt dat over 50 jaar waar zal zijn.

Je moet jezelf zijn met je eigen vermogens, met je eigen krachten, je eigen problemen. En dan kun je toch nog wel een gelovige zijn, maar dan een goede gelovige. Iemand, die gelooft, dat dit alles betekenis en zin heeft. Iemand, die gelooft dat niets om niets gebeurt. Iemand, die gelooft dat alle dingen tezamen tenslotte een oplossing zullen geven voor het probleem van het leven en voor de problemen, die wij nu nog dood noemen: de problemen van verandering. Dit wilde ik u op deze avond toch nog een keer zeggen.

GEDACHTENSTROOM

De gedachten van een mens zijn reeksen associaties, die van de ene associatie naar de andere overgaat. Een enkel ogenblik wordt de mens geconfronteerd met de werkelijkheid, maar dan ontstaat er kortsluiting in zijn gedachtenstroom en weigert hij te erkennen wat de feiten zijn. 'Dat is begrijpelijk, want voor de mens zijn gedachten de mogelijkheid om de werkelijkheid, waarin hij leeft en de feiten die hij ervaart zo te interpreteren, dat het net lijkt, of hij er beter aan toe is dan hij in wezen is, dan wel dat hij meer waard is dan hij ooit zal kunnen zijn. Op deze manier vervalst de mens de werkelijkheid voor zichzelf en hij gebruikt zijn gedachten over het algemeen om van de werkelijkheid weg te lopen.

Maar op het ogenblik, dat diezelfde mens besluit zijn gedachtenstroom op de werkelijkheid te richten, blijkt dat er geen stroom van gedachten meer is, maar dat er één gedachte is, die overall en voortdurend weer opkomt en daardoor steeds een en dezelfde werkelijkheid in alle belevingen en verschijnselen naar voren brengt. Daarom is het belangrijk, dat je leert om naast het gebruik van het associatief reageren dat voor een mens vaak erg belangrijk is, je ook dat ene denkbeeldje steeds voor ogen te stellen, zodat je begrijpt welke waarde er in alle dingen gelijk aanwezig zijnde voor jou de werkelijkheid van je bestaan omschrijft.

Daarmee heb je dan volgens mij de kans om iets meer van de kosmos, van je kosmisch bestaan te beseffen (zelfs als mens, krachten daaraan te ontleen en tenslotte misschien iets te beseffen van de ziel, die de kern is van je hele bestaan, maar die alleen, indien zo enigszins wordt beseft, je vrij kan maken uit de keten van oorzaak-en-gevolg, die alleen bestaat voor hen die in de waan van de tijd gevangen zitten.

LES 8 - DE MENSELIJKE GEEST

De geest van de mens kentekent zich vanuit ons standpunt vooral door het feit, dat zij zich zeer sterk met vormen identificeert. Zij is één met die vormen en houdt ze een lange tijd vast. Het is deze vormvoorstelling, die mijns inziens bepalend is voor de wijze waarop de menselijke geest in het duister vertoeft. Die voorstelling is ook mede bepalend voor de wijze waarop zij al dan niet in contact kan treden met andere geestelijke entiteiten. Er zijn namelijk in dit opzicht een aantal opvallende verschijnselen, waarvan ik u vanavond enkele wil voorleggen.

Als een mens denkt, dat hij niets meer heeft om voor te leven, dan is het heel vaak mogelijk, dat in een dergelijke toestand een zekere onverschilligheid ontstaat, ook voor het eigen "ik". Deze onverschilligheid blijkt bevorderlijke te zijn voor contact met de geest. De eigen geest blijkt gedurende een dergelijke periode (eveneens na een periode van afstomping) verscherpt waar te nemen, zodat ook het droomleven weer sterk wordt geëntameerd. Ik vraag mij af, waarom juist hier die onverschilligheid een zo grote rol speelt. Ik heb getracht dit na te gaan en ben tot de volgende conclusies gekomen

Zolang de mens intens in zijn wereld is geïnteresseerd, is hij eigenlijk voornamelijk geïnteresseerd in de rol, die hij zelf in de wereld speelt. Deze rol wordt niet gezien in overeenstemming met de werkelijkheid, maar als een soort droombeeld geprojecteerd op datgene wat men nog van deze werkelijkheid waarneemt. Men heeft dus allerhande verwachtingen omtrent zichzelf. Deze verwachtingen zijn verbonden met de vorm, die men heeft, met de plaats die men in het eigen denken inneemt. Het resultaat is dat alles, wat deze relatie met de wereld zou kunnen verstoren, wordt afgewezen, om niet te zeggen wordt afgestoten, omdat men hierin een gevaar voor eigen leven ziet.

Het leven is dan erg kostbaar, omdat de verhouding waarin het wordt uitgedrukt volgens het "ik" een volledige bevestiging is van al wat het "ik" pretendeert te zijn. Op het ogenblik echter, dat er een onverschilligheid ontstaat, valt deze hele motivering weg. Er is geen reden meer om jezelf belangrijker of minder belangrijk te maken. Er is geen groot belang meer bij om in de wereld op te gaan. Je bent misschien eerder geïnteresseerd in de wereld als een beschouwer van een afstand. De wereld kan je wel wat doen, maar eigenlijk is dat niet veel. Wat er gebeurt en wat de wereld denkt van je dat vind je misschien niet prettig als het ongunstig is, maar het zal weer voorbijgaan. Met andere woorden: het "ik"-beeld domineert het geheel niet meer. Nu kan de geest dus aanmerkelijk vrijer boodschappen opvangen en weergeven.

De boodschappen, die worden opgevangen, krijgen meestal de gestalte van droombeelden, fluisterende stemmen of half-besepte inspiraties.

De boodschappen, die worden uitgezonden zijn na enige tijd veel reëler voor het "ik", omdat men zich realiseert dat er ergens iets is – men weet meestal niet wat - waardoor bepaalde, voor het "ik" toch wel interessante reacties ontstaan. Juist het onbestemde, dat ook hier weer op de voorgrond pleegt te treden, is bepalend voor de mogelijkheid tot contact. Hoe scherper wij ons contact beschrijven, des te groter de moeilijkheid wordt om, met een meer, algemeen gebied in verbinding te komen. Wij weten dit uit onze geestelijke wereld en ik neem aan dat dit ook voor de menselijke geest zonder meer geldt. Een opvallend verschijnsel in dit verband is ook dat de mens enorm hangt aan zijn leven en dat hij daarbij op twee manieren schijnt te kunnen reageren.

Indien hij het stoffelijk leven zelf onaanvaardbaar vindt, kan hij trachten in zijn gedrag een rechtvaardiging voor het voortbestaan te vinden. In een dergelijk geval zal hij afzien van een nauwkeurige beschrijving van wat hij is en wat hij ondergaat. Hij neemt zelfs in steeds grotere mate afstand van wat men "zijn lijden" pleegt te noemen. Hierdoor krijgen wederom geestelijke krachten en invloeden gemakkelijker contact met het "ik".

Hier wordt de mens gedomineerd door zijn lichamelijke ervaringen. Deze ervaringen groeien uit tot obsessies. Men probeert de obsederende angsten en denkbeelden tot rust te brengen

door eveneens gedroomde of fantastische voorstellingen. In een dergelijk geval krijgt de geest veel minder kans contact op te nemen met het ego. Aan de andere kant - dat moeten wij erbij stellen - zal juist het geobsedeerd zijn van het ego in een bepaalde richting vaak contacten van meer geestelijke aard vanuit de mens mogelijk maken. Hij zal dan wel uitzenden, maar hij zal zelden antwoord krijgen.

Misschien kan ik hiervoor een verduidelijking geven. Wij hebben dit verschijnsel namelijk steeds weer gezien in gevangenissen en in concentratiekampen. De mensen leven daar buiten de werkelijkheid. Zij worden geregeerd door een kamp-regime, waardoor het verleden (de normale-menselijke wereld een droom lijkt: De regelmaat van de dag domineert hen. Dat is op zich reeds bepalend voor een werkelijkheidsvervreemding, die in het denken en ook in de gedragingen naar voren gaat komen. Nu zullen er mensen zijn, die onder deze condities sterk getroffen worden door hetgeen er zich in anderen afspeelt. Het resultaat is, dat zij minder met zichzelf bezig zijn. Het obsessie-beeld dat in vele kampen en gevangenissen een grote rol speelt, heeft te maken met het begeerteleven. Dat is meestal voedsel, soms ook sexualiteit. De droombeelden, die daar worden geproduceerd door deze mensen, de echte en z.g. herinneringen die men elkaar voortdurend op dat gebied voorlegt, hebben als doel de werkelijkheid aanvaardbaar te maken. Maar degene, die zich sterk op anderen concentreert, kan deze schijnvertoning niet als een soort werkelijkheid beleven. Hij kan niet opgaan in een verhaal over het idee van zoveel jaren geleden of andere al even aantrekkelijke bezigheden.

Daardoor wordt hij sterk geconfronteerd met de achtergrond (de nood) die de basis is. Hij zal de boodschappen, die een mens vaak in zijn angst uitzendt ook op een dergelijke wijze verstaan. Hij reageert wel op de angst van de ander, maar kan daarop weer niet reageren zolang hij met zichzelf bezig blijft. Deze mensen worden later vaak helden genoemd, als zij toevallig zijn gestorven, of dwazen als zij in leven blijven. Maar alleen deze mensen zijn het in feite, die door een verzwakking van hun "ik"-beeld een nieuwe werkelijkheid mede gaan beleven: die van de geest. Die nieuwe werkelijkheid kan dan verpakt worden - om een voorbeeld te geven - in religieuze voorstellingen. Ze kan evengoed betekenen een enorme verdieping in het occulte. Zij zal zich vaak manifesteren in perioden van intense concentratie hetzij van gebed, meditatie of iets soortgelijks. Deze mensen hebben dus een zekere openheid voor de geest bereikt.

In datzelfde concentratiekamp, mogelijk in dezelfde barak, vinden wij een ander, die sterk gedomineerd wordt door zijn angst en door zijn behoefte: Zijn behoefte om te eten, zijn behoefte om het vroegere weer te doen herleven, om zich te verzekeren van zijn waardigheid. In wezen wordt hij daardoor sterk egoïstisch, ook als dat egoïsme vaak een zekere betrokkenheid bij anderen mede in zich sluit. Door dit egoïsme wijst hij alle geestelijke contacten af, want deze zouden hem immers confronteren met de feiten, die hij juist krampachtig voor zichzelf tracht te verhullen. Ik hoop dat dit voorbeeld duidelijk genoeg is en u laat zien wat ik bedoel.

Ik heb dan verder geconstateerd, dat vormen van b.v. mediamiciteit ook blijken te berusten op die twee eigenschappen van de mens. Een goed medium kan iemand zijn, die volkomen onverschillig is. Het kan ook iemand zijn, die zodanig geconcentreerd is op het handhaven van een uiterlijk beeld en daarmee dus ook het eigen innerlijk terzijde stellend, dat hierdoor toegang wordt gegeven aan bepaalde entiteiten. Die entiteiten worden natuurlijk deels bepaald door de harmonie met die mens, maar er is een geestelijk contact.

Nu blijkt verder, dat de onverschillige over het algemeen in deze relatie veel meer meester is over zichzelf dan degene die juist zoekt naar een uiterlijke manifestatie. Voor beiden is het mediumschap verder gelijkwaardig, althans het kan dit zijn.

Bij de onverschillige krijgen wij het domineren. Ook de geest wordt in een betrekkelijkheid van belangrijk-zijn geplaatst evenals het eigen "ik". In het andere geval krijgen wij een grote behoefte aan die entiteit onverschillig hoe, wat en wie omdat die geest de basis is waarop men eigen belangrijkheid baseert. De vormen van mediumschap, die volgens mij aanvaardbaar zijn.

berusten dus alle hoofdzakelijk op een zekere mate van onverschilligheid en onbelangrijkheid van het eigen "ik".

De occulte gaven, die men gebruikt schijnen ook op dezelfde manier te worden beïnvloed. Wij weten dat iemand, die krampachtig probeert een ander te genezen minder kans heeft van slagen dan iemand, die zo nevenbij dat even probeert te doen.

Wij weten dat helderziendheid, die men probeert te forceren hoogstens aanleiding wordt tot waanvoorstellingen, terwijl de werkelijke helderziende, die geen behoefte heeft aan deze beelden, juist opvallend scherp waarneemt en dan altijd ter zake dienende. Ik meen, dat men in dit opzicht dan eveneens mag stellen:

Een zeker mate van ontspannenheid en een zekere mate van onverschilligheid spelen een grote rol bij het gebruik van de z.g. occulte gaven van de mens. De geest van deze mens is over het algemeen mede betrokken bij of zelfs de bron van wat men als occulte gave omschrijft. Hier blijkt dus volgens mij althans, dat de toegankelijkheid van een menselijk wezen voor zijn eigen geest, met alle capaciteiten daarvan, eveneens is gebaseerd op een mate van onverschilligheid, een mate van ontspanning. En daaruit wil ik dan ook meteen een algemene conclusie trekken.

Wie werkelijk een geestelijke bereiking nastreeft, zal moeten beginnen met zich te ontspannen. Hij, die krampachtig een bepaald resultaat zoekt, zal dit nooit of zeer zelden bereiken. Hij, die bereid is elk resultaat te aanvaarden en te waarderen volgens zijn eigen normen, zal vele mogelijkheden krijgen en uit die mogelijkheden datgene kunnen waar maken wat volgens het eigen "ik" op een bepaald ogenblik van overwegend belang is. Waarmee duidelijk wordt dat de menselijke geest dus in het menselijk leven en in de reacties van het menselijke "ik" een wat wonderlijke rol speelt.

Naarmate het ego in de materie meer bezig is met zichzelf, blijken er minder geestelijke waarden aanwezig te zijn. Omgekeerd: zodra het stoffelijk "ik" onverschillig wordt voor zichzelf of zelfs genoeg heeft van zichzelf, blijkt de geest plotseling een veel groter aandeel daarin te krijgen.

Er zijn heel wat speculaties over dit verschijnsel geweest en ik wil op de voorgrond stellen, dat niet allen in de geest het over het volgende eens zullen zijn. Ik meen echter te mogen stellen Er is in de mens een zeker evenwicht noodzakelijk. Dit evenwicht bestaat echter als een totaalwaarde ten aanzien van het Al, de kosmos. Hoe die waarde is samengesteld, is niet van belang. Ze kan zijn samengesteld uit een maximum aan materie en een minimum aan geest. Ze kan ook zijn samengesteld uit een maximum aan geest en een minimum aan materie. Hier blijkt dus de totaalwaarde belangrijk te zijn en niet de verhouding waarin deze optreedt. Mijn persoonlijke conclusies hebben mij nog verder gevoerd en hiervoor vind ik gelukkig wel enige medestanders, ook in de sferen die wel zeer licht zijn.

Wij moeten erkennen, dat de waarde van een menselijk leven in zichzelf beperkt blijft. Een leven, onverschillig of het 5 jaar, 50 jaar of 500 jaar duurt, heeft een vaste kosmische betekenis. Voor de mens is het echter belangrijk, dat in deze betekenis zijn geest een zo groot mogelijk aandeel heeft, daar het juist deze geest is, die haar bestaan met herinneringen continueert, terwijl het stoffelijk gedeelte praktisch te gronde gaat. De nadruk leggen op geest en geestelijke ontwikkeling is voor de mens belangrijk, omdat hij daarmee een groter deel van zijn leven een mate van tijdloosheid verschaft.

Wij hebben van onze kant ook te maken met de menselijke geest. De ontmoetingen, die wij in onze sferen nogal regelmatig hebben met "uittrekers" (mensen, die hun lichaam tijdelijk hebben verlaten bewijst wel dat de uitdrukking, die voor hen aanvaardbaar is, gewoonlijk in een vorm dient te worden gegoten. Vorm blijkt dus de belangrijkste factor voor communicatie te zijn, veel meer nog dan woorden. Mijn indruk is:

dat de menselijke geest op visuele basis meer indrukken kan overdragen dan op woordbasis (verbale basis);

b. de menselijke geest, die uitgetreden is, beweegt zich doorgaans in bepaalde sferen; ze is er echter niet zonder meer toe beperkt, ze kan er ook buiten komen. In al deze sferen blijkt er een grote behoefte te zijn aan een aanvaard worden, veel sterker dan wij bij de overgegangene geest kunnen constateren. Volgens mij is dat een zuiver stoffelijke impuls, die eigenlijk de geest wordt meegegeven en die mogelijk zelfs alleen voor deze geest bestaat, omdat zij nog met haar lichaam in verbinding staat.

Deze behoefte aan aanvaard-woorden, erkend-woorden voert tot heel vreemde situaties. Je kunt zo iemand niet gewoon een mededeling doen. Je moet als het ware eerst laten merken dat je die entiteit als gelijke - desnoods in een leerling-meester verhouding - wilt aanvaarden. Voor mij houdt dit toch wel in, dat het visuele beeld voor de mens veel belangrijker is dan wij op grond van gedachtenprocessen zouden zeggen. Het meeste denken geschiedt bij de mens nl. verbaal. Hij denkt dus in woorden, in redeneringen, maar blijkt te concipiëren in beelden. Deze conceptie is voor de geest natuurlijk van groot belang.

Als wij een menselijk lichaam willen gebruiken (ik heb u zo even over mediums gesproken), dan blijkt hetzelfde probleem een rol te spelen. Als een entiteit eenmaal heeft geleerd het lichaam te verlaten en bepaalde sferen te betreden of van andere mogelijkheden gebruik te maken, dan heb je er weinig last mee. Maar op het ogenblik dat je - vooral de eerste paar keren - iemand moet helpen een lichaam tijdelijk vrij te geven, is het noodzakelijk dat je zo'n persoon vangt in bepaalde voorstellingen; dat zijn dan meestal waanvoorstellingen. Het zijn waanbeelden, maar je hebt ze nodig omdat zonder dat het "ik" een soort stervensangst heeft. Een enorme angst kennelijk ook voor uitingen die niet in overeenstemming zijn met het beeld dat men van zichzelf heeft. Hebben we eenmaal het contact tot stand gebracht, dan blijkt verder dat het voor zeer veel mediums belangrijk is dat ze bij het wisselen (het overgeven van hun lichaam of van een deel van hun denkcapaciteit) een persoonlijkheidsindruk krijgen. Ook deze behoefte helemaal niet echt te zijn, maar het is belangrijk dat er een beeld is. Het is als een kind dat alleen maar naar de camera wil kijken, omdat er een poppetje zal uitkomen.

Deze typische ervaring heeft in mij de vraag doen rijzen. Is de mens - want dat moet voor niet-mediums toch ook enigszins gelden - dan zo sterk gebonden aan het beeld van persoonlijkheden of van een wereld?

Wij weten, dat in de werelden van de geest de essentie van de ontmoeting van het "ik" een veel belangrijker rol gaat spelen en dat wij de vormen op den duur eenvoudig verwaarlozen omdat ze hoogstens een soort stenografische omschrijving zijn van een klein deel van een werkelijk "ik" waarmee je contact opneemt. Voor ons is het dus niet belangrijk meer. Als het voor een mens wel belangrijk is, dan moet dat zijn omdat het kwaliteiten zijn inhaerent aan de mens. Dan blijken de mensen dus ook in hun reacties door deze vormvoorstellingen te worden bepaald. Om een typisch voorbeeld te geven:

Wij hadden te maken met een medium, dat tijdens de uittrekking een waarneming deed van een in de nabijheid vertoevende luchtgeest. Nu geef ik toe, het zijn geen fraaie figuren. Vanuit menselijk standpunt zijn ze erg groot en lijken op een kruising tussen een Djinn en een Balinese tempelwachter. Het is inderdaad een vreemde vorm, maar op zichzelf toch niet lelijk of afschrikwekkend. Het is alleen een vorm. Maar deze vorm bracht die persoon ertoe om onmiddellijk in zijn lichaam terug te vluchten en veroorzaakte zelfs een lichte hartaanval. Daarna was het bijna niet meer mogelijk om op een eenvoudige manier de geest ertoe te brengen de controle van het eigen "ik" helemaal aan ons over te laten.

Waarom deze angst voor die vorm? Ik heb het gevoel - en daar moet ik mij ook een beetje op mijn herinnering baseren - dat voor de mens de vorm identiek is met kwaliteit, omdat hij in zich gestandaardiseerde opvattingen omtrent vorm bewaart, die hij als maatstaf hanteert zodra zij een waarneming doet op visueel terrein, dus als hij iets ziet.

Als je op verbaal niveau met een persoonlijkheid kunt communiceren, dan blijkt dat veel gemakkelijker te gaan. Je kunt iemand zonder enig bezwaar in een lichte oversluiting de

grootste kolder laten zeggen. Het "ik" weet dat het kolder is, maar daar is absoluut geen verzet tegen. Je kunt zo iemand dingen laten zeggen waarmee hij persoonlijk het absoluut niet eens is en waartegen hij in verweer pleegt te komen. Zolang voor hem de contact-communicatie verbaal is, heeft hij géén bezwaar. Op het ogenblik echter, dat een meer visuele factor een rol gaat spelen, dus dat men het zich voorstelt, blijken enorme paniektoestanden bij gelijk gezonden impulsen mogelijk te zijn.

U zult zich afvragen: wat heeft dit nu te maken met de relatie tussen mens en geest? Als je als geest de mens een beetje begrijpt, dan kun je er vaak heel wat mee doen.

Wij kennen dit medium. Wij weten ongeveer wat we ermee kunnen doen. Wij weten ook wat wij er niet mee moeten doen. En sommige dingen hebben wij ook met enige moeite moeten leren. Wij kennen dus onze mogelijkheden. Maar als ik één fout maak (dat is dan in dit geval hoofdzakelijk een verdraaiing van de "ik"-voorstelling), dan kan ik er zeker van zijn dat ik er a.h.w. uitgegooid word. U zult begrijpen, dat wij daarom erg voorzichtig zijn, want het is ook voor een geest niet zo prettig om eruit gesmeten te worden. En nu hebben wij nog te maken met een mediumschap dat niet zo erg emotioneel gebaseerd is. Natuurlijk, elk medium is in zekere mate instabiel, anders kan het geen medium zijn. Maar wij hebben hier toch te maken met iemand bij we deze instabiliteit door een zekere onverschilligheid grotendeels is weggewerkt. Alleen onder zware emotionele spanning kan dat soms op de voorgrond treden.

Stelt u zich nu eens voor wat voor reacties u in een dergelijk geval krijgt, indien u te maken heeft met een medium dat door een sterke "ik"-concentratie plus ontvluchting van eigen werkelijkheid mediamek is. Dan krijgt u te maken met hysterie, met allerlei lichamelijke reacties en zelfs ziekte-gevallen, die onvoorstelbaar zijn. Alles blijkt in zo'n geval voor ons dus af te hangen van de soort mensen waarmee wij te maken hebben.

Het is belangrijk voor ons dat wij bepaalde menselijke processen voortdurend blijven begrijpen en in de gaten houden, ook al zijn wij zelf van het mens-zijn al een beetje vervreemd. Alleen op die manier is het mogelijk een medium te gebruiken om bepaalde mensen te bereiken. Ja, in vele gevallen zelfs om alleen maar wat kracht uit te stralen naar een bepaalde persoonlijkheid. Misschien begrijpt u nu waarom het erg belangrijk kan zijn dat wij de menselijke geest een beetje begrijpen.

Altijd weer is elk contact voor de geest toch in de eerste plaats afhankelijk van een relatie met de geest van een mens, ook bij inbeslagneming. Er is sprake van het overgeven door de eigenaar van de woning aan iemand, die er tijdelijk te gast is. Deze overgave kan met geweld tot stand worden gebracht. Ze kan met onderlinge overeenstemming heel soepel en gemakkelijk verlopen. Ze kan een kwestie zijn van een worsteling en een verlokking, maar er is altijd weer eerst het contact tussen de geest van de mens en ons eigen "ik", voordat wij kunnen komen tot de juiste projectie. Als u dit goed begrijpt, wordt het ook veel duidelijker dat de menselijke geest met al haar beperkingen, maar natuurlijk ook weer met haar belevingen en mogelijkheden die voor ons onbereikbaar zijn, erg belangrijk is. Zij speelt in het werk van de geest vaak een bijna dominerende rol. De menselijke geest bepaalt door haar geaardheid, door haar reactie zelfs de mogelijkheid tot uiting.

Ik zou hier een eigenaardigheid willen vertellen.

Wij hebben te maken met verschillende soorten mediums. Nu zijn er bij, die zeker niet gerekend kunnen worden tot wat men noemt de werkelijk hoogstaande mensen. Als zij van de meer onverschillige soort zijn echter, dan blijkt het heel vaak mogelijk te zijn, dat zij zeer hoge entiteiten kunnen verdragen. De verschillen in vibratie en straling schijnen dan weinig of niets uit te maken. Aan de andere kant weten wij, dat er mediums zijn, die alleen op een bepaalde trilling zijn ingesteld. Zij kunnen zelfs niet werken zonder dat één bepaalde entiteit met haar eigen trillingspatroon het evenwicht in stand houdt. Dat zijn mediums, die alleen kunnen werken met wat zij "hun controle" noemen, maar wat in vele gevallen niets anders is dan een transformator waardoor het gebruik van het medium mogelijk wordt. (Ik hoop niet, dat ik

hiermee iets ontluisterd heb voor sommigen.) Sommige mediums zijn erg trots op hun "contrôle", maar de rol van die contrôle is lang niet altijd bescherming. Heel vaak is het gewoon het mogelijk maken van contacten.

Nu zijn er toch affiniteiten. Als wij in de Orde te maken hebben met verschillende gastsprekers zoals wel pleegt voor te komen op bepaalde bijeenkomsten en wij hebben de keuze tussen een zeer ernstig filosoof en een zeerover, dan blijkt de eigen geest van het medium een dermate grote affiniteit te gevoelen voor de zeerover dat de filosoof op de achtergrond geraakt. Als bij een keuze een uitwijkmogelijkheid is, dan blijkt - dus ook in trance-toestand - de affiniteit van het eigen "ik" bepalend te zijn voor het contact dat wordt geprefereerd. Er blijkt wel degelijk ook op dit terrein een zekere invloed van het medium uit te gaan. Overigens is het soms zeer twijfelachtig wat sommige mediums over zichzelf de wereld voorgoochelen. Als je een oude dame hebt (dit is waar gebeurd), die een goed medium is maar die, als er een keuzemogelijkheid is, een bijzondere attractie schijnt te hebben voor bij voorkeur lichtelijk beschonken zeelui, dan vraag je je toch wel af: hoe komt dat? Nu zegt u: Die menselijke geest is misschien een beetje laag bij de grond. Neen, dat behoeft helemaal niet zo te zijn. Die menselijke geest verzet zich tegen allerlei gebondenheden en zoekt daardoor persoonlijkheden uit, die - ofschoon zij meestal uit het halfduister (schaduwland komen - dat gevoel van ongebondenheid, van vrijheid met zich meedragen. Dat is de verklaring van zo'n verschijnsel.

Met deze voorbeelden en met al wat ik u heb gezegd, heeft u nu zo langzamerhand toch wel een begrip gekregen voor de functie van de menselijke geest.

De menselijke geest bepaalt voor een groot gedeelte zelf de samenhangen met bepaalde geestelijke werelden en waarden. Er bestaat zelfs een mogelijkheid tot selectie voor de menselijke geest. En wat meer is, het is inderdaad de geest, die de selectie tot stand brengt en niet het lichaam. Want het is mogelijk om in een lichaam door te komen dat absoluut niet geschikt blijkt te zijn voor een bepaalde uiting en dan toch daarin alle nodige reserves te vinden, mits de geest de uiting aanvaardt.- Verwerpt de geest die uiting, dan kun je met het meest geschikte lichaam niets tot stand brengen. Je kunt hoogstens met een worsteling beginnen, en dat is over het algemeen meer voor duisterlingen dan voor degenen die het licht liefhebben.

De situatie van de menselijke geest lijkt mij wat verwarrend voor de mens. De geest bezit vrijheden, die lichamelijk bijna onvoorstelbaar zijn. De geest heeft gevoeligheden en constateert zaken die in strijd zijn met lichamelijke constatering. De menselijke geest beschikt over krachten, maar die, zijn vanuit stoffelijk standpunt gezien weer bijna onaanvaardbaar. Ze kunnen alleen in de mirakel-klasse worden ondergebracht bij wijze van spreken. De menselijke geest moet het wel heel erg moeilijk hebben.

Misschien dat daardoor ook zo weinig mensen in staat zijn om hun geestelijke capaciteiten goed te gebruiken zijn mensen, die in staat zijn om b.v. natuurgeesten te domineren, hun bevelen te geven en hen in zekere zin tot hun dienaren te maken. Maar als wij kijken hoeveel mensen er zijn die het zouden kunnen doen en hoe weinig er zijn die het doen, dan staan wij gewoon verstomd. Want in deze bezielde wereld van u moet het toch erg prettig zijn, als u een paar medestanders kunt vinden, die in wezen onzelfzuchtig u alleen als een soort vermaak helpen, vooral als u die hulp binnen de perken weet te houden natuurlijk. Waarom gebruiken de mensen het niet: Ik meen, omdat de doorsnee-mens bang is (ik heb daar net een voorbeeld gegeven met een luchtgeest, (dat geldt natuurlijk ook voor andere elementalen) voor deze wezens. Hij rubriceert hen ofwel onder de hoge entiteiten, dan wel onder de demonen waarvoor hij moet vluchten. Een mens, die zich bewust is van zijn persoonlijke kracht, van zijn eigen innerlijk licht, kan al deze natuurgeest zonder meer de baas. En indien zij hem niet gehoorzamen, dan zullen zij wegvluchten, maar zij zullen hem nooit lastig vallen. In vele gevallen zullen zij zelfs tot een der ;olijke persoon worden aangetrokken, juist omdat

dit licht een mate van rust en van eeuwigheid uitstraalt, die voor hen in hun huidige toestand zonder een dergelijke tussenschakel niet bereikbaar is.

De menselijke geest moet de natuur voor een groot gedeelte de baas kunnen, maar daarvoor moet zij eerst in harmonie zijn met de natuur. Ook dit blijkt niet op lichamelijke basis te berusten, maar wederom op geestelijke basis. Als men zodanig ontspannen en rustig is, dat men die eenheid met de natuur voor zich aanvaardt, dan blijkt de geest die eenheid waar te maken. En vanaf dat ogenblik is het helemaal niet meer zo moeilijk om tegen een regenwolk te zeggen: "Ontlaad je nu maar hier. Daal maar iets, dan wordt de condensatie wat groter en kun je eerder je regen laten vallen." De mens kan dat zo niet. Vaak heeft de mens hele omstandige methoden nodig om het voor zichzelf aanvaardbaar te maken dat hij regen kan maken. Denk maar eens aan de regendansen die zo hier en daar wel resultaat hebben. Hier wordt een hele symboliek opgevoerd alleen maar om de mens de mogelijkheid te geven zijn eigen geest te laten werken. Een krankzinnige situatie.

Ik heb trouwens datzelfde ook geconstateerd ten aanzien van het geloof in vele opzichten. Het blijkt, dat een mens die gelooft daardoor zichzelf in een toestand brengt waardoor hij zijn eigen geestelijke eigenschappen en krachten accepteert, zij het dan dat hij ze gaat zien als acties van God. Maar hij verwerpt niet meer en daardoor krijgt het "ik" pas de mogelijkheid zich geestelijk volledig te ontplooien.

Ik zou zeker niet volledig zijn met dit onderwerpje, indien ik u niet iets zou vertellen over de mogelijkheden, die de menselijke geest heeft in de sferen.

Menselijke entiteiten in uitgetreden toestand helpen vaak andere mensen op aarde of degenen die pas zijn overgegaan. Maar een van de meest belangrijke dingen lijkt mij voor die menselijke geest toch wel de mogelijkheid om te leren. Dat wil zeggen: een harmonie te bereiken met entiteiten, die een veel grotere inhoud hebben dan zij en zo een deel daarvan zelf te absorberen.

Opvallend is - volgens mij - dat hier allerhande voorstellingen bij te pas komen, die gaan van tempels of kleine dorpen tot verheven openbaringen uit een wolk. Die voorstellingen zijn absoluut irreëel. Er is maar een geval - en dat geldt alleen voor degenen die reeds een bepaalde geestelijke vrijheid hebben gevonden - waarbij lering geestelijk kan worden opgedaan in een werkelijk stoffelijk milieu. En dat is namelijk als men in contact komt met de Witte Broederschap en haar stoffelijk centrum op aarde. Daar zijn inderdaad verschillende leerzalen, meestal achthoekig van structuur, waarin wordt gemediteerd en dus allerlei geestelijke mogelijkheden tot ontwikkeling komen. Een uitgetreden geest kan daar aanwezig zijn. Alleen in dat geval heeft de omgeving of de beschrijving daarvan enige betekenis en zin. In alle andere gevallen is het weer illusie.

Wat leert de menselijke geest in onze sferen?

De menselijke geest leert evenwicht te vinden. Een geest, die in de stof leeft, is altijd enigszins gestoord in haar evenwichtigheid. Dat is ook begrijpelijk, omdat je te maken hebt met deze vreemde balans stof-geest. Maar de geest kan in de sferen leren op welke wijze zij zodanig met de stof harmonisch kan zijn, dat haar werkelijk deel aan de energie en de inhoud van dat leven groter wordt. Zij kan tevens leren om een deel van haar eigen inhoud over te brengen naai het menselijk brein; dus die ook voor de stoffelijke mens toegankelijk te maken.

Zij kan verder nog leren voor zichzelf verbindingen te leggen met een bepaalde sfeer of persoon in een sfeer en vervolgens deze banden dermate intens te verweven met het stoffelijk zenuwstelsel waarover men beschikt, dat het hierdoor mogelijk is krachten, maar zelfs ook impulsen, gebaren, erkenningen a.h.w. inspiratief voortdurend tot uiting te brengen.

De geest kan dus veel leren. Maar het belangrijkste voor haar is, geloof ik toch wel het vinden van deze evenwichtigheid, deze zelfaanvaarding, waardoor het mogelijk wordt de eigenwaan in de stof aanmerkelijk te beperken.

Ik heb in het begin meermalen gezegd een zekere mate van onverschilligheid is belangrijk, als het gaat om mediamieke uitingen. Maar datzelfde geldt ook als het gaat om contact met de

geest, als het gaat om een verbonden-zijn met hogere krachten. Het is een vorm van onthechting misschien; maar dan een onthechting die niet ontstaat uit een bewust verwerpen, doch eerder uit een als onbelangrijk waarden van een groot aantal facetten van het leven. Voor de geest, die verder streeft, is die onverschilligheid zelfs een noodzaak geworden. Want naarmate je meer krachten en bewustzijn in het stoffelijk lichaam wilt brengen en daardoor een harmonie scheppen, die niet alleen op bepaalde stoffelijke punten bestaat, maar die ook een groot gedeelte van de stoffelijke wereld in haar werkelijke essentie en betekenis omvat, dan moet die onverschilligheid eenvoudig tot stand komen. Een onverschilligheid, die niet alleen jezelf betreft, maar ook een groot gedeelte van de uiterlijkheden van deze wereld. Pas als dat is bereikt, kun je verder gaan.

Tot slot zou ik hier nog willen wijzen op een heel aardig facet van de menselijke geest.

Een menselijke geest die uittreedt - zo zoudt u denken - gaat vooral naar hogere werelden, want de meeste mensen willen graag bewust, wijs of rijk worden. Het gemiddelde aantal menselijke geesten die uittreeden blijft een beetje in de eigen omgeving ronddwalen. Daarbij wordt natuurlijk het, een en ander waargenomen. Astrale waarden b.v. in de omgeving worden gezien, eventueel gewaardeerd of zelfs herinnerd. Verder dan dit gaat het zelden. Als iemand dat terugbrengt, dan heeft hij allerhande symbooldromen gehad. Maar die symbooldromen zijn eigenlijk meer een beschrijving van jezelf, zoals je jezelf even hebt gezien dan een weergave van kosmische waarheden.

Toch zouden die mensen met dezelfde of zelfs met minder moeite b.v. op de maan kunnen gaan staan en zien hoe de zon daar opkomt. Eerst een heel klein stipje, dan een streepje en dan een overweldigende gloed, waardoor het lijkt alsof een bergtop - door de diepe schaduw daaronder natuurlijk - eigenlijk helemaal in de lucht hangt als een soort gouden kasteel. Dat zou hij gemakkelijk kunnen gaan zien, want hij beschikt over de mogelijkheden om dat waar te nemen. Maar hij doet dat eenvoudig niet. De mens zou over de gehele wereld kunnen gaan en kunnen zien hoe het overal elders is. Hij doet het maar zelden. Hij zou in onze werelden kunnen komen en daar behalve zuiver persoonlijke contacten leggen en leringen ontvangen misschien ook eens gewoon kunnen gaan waarnemen. Wederom, hij doet het zelden.

Waarom? Voor zover ik kan nagaan is dat weer het menselijk mechanisme van de "ik"-voorstelling, die een heel grote rol speelt. Ik meen, dat dit des te belangrijker is omdat op het ogenblik, dat iemand uittreedt naar onze wereld en je contact met hem opneemt, je een voorstelling nodig hebt. Is die voorstelling aanvaardbaar voor dat "ik", dan kun je zo iemand meenemen door elke sfeer, je kunt hem alles laten zien. Hij zal het wel weer vertalen in zijn eigen termen, maar je kunt hem meenemen. Is dat beeld niet aanvaardbaar, dan hebben wij de weigering. Ik denk dat ik daarom als eindconclusie zou mogen stellen

De menselijke geest beschikt in feite over elke capaciteit, die elke geest normalerwijze bezit. Zij maakt daarvan echter weinig of geen gebruik, omdat het menselijk "ik"-beeld dermate sterk door de geest is geabsorbeerd, dat alles daaraan wordt aangepast. Wil neen daarom op een bepaald terrein geestelijk meer bereiken of beleven of misschien gemakkelijker contact met onze wereld opnemen, dan is het belangrijk dat bepaalde delen van de "ik"-voorstelling tijdelijk worden vergeten of terzijde gesteld. Hoe minder u zo iets vangbelang acht, hoe groter de kans dat uw eigen geest harmonische mogelijkheden ontwikkelt in onze wereld, juiste contacten legt en leringen opdoet of haar eigen krachten en capaciteiten ook in de stof juist leert gebruiken.

❖ *Als de contactmogelijkheid bij uittrekking in de sferen zo moeilijk is, was dat contact er dan niet voordat het menselijk voertuig werd gekozen?*

Dat was er wél. U zou het zo kunnen zeggen: Iemand heeft u altijd gegroet. Nu heeft u een donkere bril op; hij herkent u niet; hij loopt u voorbij. Ik geloof, dat deze vergelijking wel dicht bij de waarheid komt. Het schijnt, dat een deel van die contacten eenvoudig niet meer wordt erkend, omdat ze niet meer stroken met de "ik"-voorstelling. Dit gaat zelfs zover dat enti-

teiten, die met elkaar geestelijk verwant zijn, heel veel moeite hebben om een meer bewust contact met elkaar te krijgen, als een van beiden in de stof leeft, omdat deze dan een beeld van zichzelf heeft gemaakt dat niet strookt met de werkelijkheid van het geestelijke "ik".

❖ *Hoe kan men de herinnering aan de uittrekking meenemen?*

Voor de mens in de stof is dat een trainingskwestie. Daarover is hier wel mee gesproken. Daarnaast is het vooral ook een kwestie van "wat kun je aanvaarden?"^o De meeste mensen kunnen de herinneringen niet aanvaarden en daarom maken zij er symbooldromen van of zij vergeten deze helemaal.

❖ *Wat mij niet duidelijk is, is het contact met de vorm. Ik kan mij voor stellen dat je emotioneel of verbaal contact hebt' dat heeft u trouwen genoemd. Kan er een emotionele vorm en een verbale vorm bestaan. Is die vorm gedifferentieerd?*

De vorm is voor de mens gedifferentieerd, voor ons niet. Maar dat komt voornamelijk omdat het "ik" ideeën weer beschouwt als iets waarmee je kunt spelen. Als u iemand een paar woorden geeft, dan maakt hij er onmiddellijk iets van wat hij zelf graag had willen horen. Als hij een voorstelling ziet, dan constateert hij dat als een wereld, als een. toestand. Hij heeft er eventueel, kritiek op, maar hij aanvaardt het a priori en daarom is dat zo belangrijk, terwijl een emotionele binding tussen geest en geest (die kan inderdaad wel bestaan de neiging heeft om alleen maar een vaagheid te blijven, een gevoel zonder meer dat voor de mens geen betekenis heeft en wat voor de geest eigenlijk een toestand van slaap of versuffing kan betekenen. Het is allereerst belangrijk, dat je begrijpt wat er aan de hand is, dan pas kun je reageren. Eerst door je reageren is een werkelijke communicatie, een werkelijk contact mogelijk. Een onbewuste reactie, waarbij de bron in het vage blijft, maakt een bewuste mededeling, een bewust elkaar aanvullen en zelfs overdracht van kracht eenvoudig onmogelijk.

DE MENS

De mens is een wezen, dat zijn geestelijke aspiraties gebruikt om zijn stoffelijke onvolkomenheden te verbergen. Dit is misschien een wat scherpe verklaring. Zij is ook niet van mij persoonlijk, maar desalniettemin meen ik daarin toch wel een schemering. van waarheid te kunnen constateren.

De mens is geest én stof, maar over het algemeen brengt hij de geest slechts dan op de voorgrond, als hij met de stof geen raad meer weet. Waarom? Omdat de mens nog niet in staat is de integratie van zijn persoonlijkheid, die twee werelden omvat te aanvaarden. In een mens zijn immers buiten het zuiver stoffelijk organisme vele verschillende sferen en werelden vertegenwoordigd en deze vormen een geheel. Maar om dit geheel voor jezelf te kunnen aanvaarden, moet je de betrekkelijkheid begrijpen van wat er zintuiglijk kan worden waargenomen.

Nu is de mens wel geneigd om aan zijn zintuigen te twijfelen. Maar dat doet hij over het algemeen als een ander mens zegt, dat hij ongelijk heeft. Een mens twijfelt niet aan zichzelf omdat hij de discrepanties tussen zijn leven en zijn denken beseft, maar alleen omdat hij meent dat anderen hem op deze wijze niet kunnen aanvaarden. Ik zou hierover zeker een heel lang discours kunnen houden, waarbij alle fouten van de mens breed worden uitgemeten. Er zijn echter dingen in de mens, die mij meer interesseren.

Een mens gelooft zelden zonder meer aan zielsverhuizing. Toch maakt diezelfde mens in zijn leven voortdurend facetten van deze persoonlijkheidsoverdracht mee.

Een mens gelooft in vreemde wezens, zoals weerwolven. Hij gelooft in toverkollen en spoken. Hij gelooft in zijn eigen onfeilbaarheid, maar in datgene wat hij constateert gelooft hij meestal minder.

Als ik de mens zie, dan valt mij op dat zovele mensen een behoorlijk krachtige uitstraling hebben; zelfs onder de hier aanwezigen kan ik er verscheidene zien. Deze krachtige uitstraling

zou kunnen worden gebruikt om bepaalde denkbeelden of bepaalde krachten over te dragen, ja zelfs om een lichaam te genezen of bepaalde stoffelijke zaken harmonischer te doen verlopen. De mens gebruikt deze capaciteiten niet. Waarschijnlijk omdat hij daarvoor bang is. De mens is iemand, die altijd weer theoretisch zich het onmogelijke voorstelt en vraagt. Bij wijze van spreken: Men kijkt het hondje liefkozend aan en zegt; "En hoe spreekt mijn baasje dan?" en als het, hondje dan zou antwoorden: "Niet al te goed, want ik heb honger," zou men ongetwijfeld een beroerte krijgen voordat de beloning in de vorm van een klontje suiker wordt gegeven. Want de mens wil zich alles wel voorstellen, maar de werkelijkheid ontloopt hij. Zijn er heksen? Inderdaad. Daar zijn veel heksen op deze wereld. Alleen heten zij niet meer zo. Een heks van tegenwoordig is in wezen niets anders dan iemand, die paranormaal begaafd is en die niet meer de behoefte heeft om dat te verhullen in allerlei geheimzinnigheden.

Zijn er toverdokters op deze wereld? Inderdaad. Denk maar aan de psychiaters. Maar ook de toverdokterij (psychiatrie) heeft dank zij Freud, Jung en vele anderen sindsdien een jasje gekregen, waardoor de zaak aanvaardbaar wordt. De mens zit vol bijgeloof. Hij zit vol voorstellingen. Als iemand dat dan aanvaardbaar kan maken, valt op dat ogenblik het bijzondere dus weg.

De sterke uitstraling, die de meeste mensen toch wel aanvoelen bij hun naaste, zou gewoon aanvaardbaar worden, indien wij haar zouden zien als een bron van energie. Maar aangezien de mensen nog steeds geloven dat energie iets is wat uit benzine voortkomt, vooral als het in de juiste motor wordt gestort, dan is het duidelijk dat zij daaraan voorbijgaan. Het past niet in hun concept.

Wij spreken met genoeg over mensen, hoge ingewijden, die "Aum" stamelen en daarna door de lucht vliegen. Iets wat overigens op Cape Kennedy of Cape Canaveral veel beter gebeurt en vaak goedkoper. Maar als je tegen die mensen zegt; "Je kunt je bewustzijn laten vliegen als een vogel" dan kunnen zij dat niet aanvaarden.

De mens heeft onnoemelijk veel capaciteiten, maar hij gebruikt deze niet. Je kunt je natuurlijk filosofisch gaan afvragen: waarom niet? Maar ik denk dat dit van weinig belang is, want de mens zelf is iemand, die met filosofieën het onaanvaardbare voor zichzelf aanvaardbaar maakt; en als hij het aanvaardbaar heeft gemaakt, dan meent hij dat hij het mag vergeten. Een groot gedeelte van de filosofische ontwikkeling van de mensheid heeft er alleen maar toe bijgedragen dat de mens meer verontschuldigen heeft gevonden voor de onvolkomenheden, die hij in zichzelf erkent. Verder dan dat gaat hij niet. Neen, wij moeten die mens proberen te zien in een totale samenhang.

Elke mens projecteert voortdurend beelden. Ongeveer 1/10 van die beelden krijgt een vluchtige astrale vorm. Ongeveer 1/10.000 daarvan krijgt een meer blijvende astrale vorm. Die astrale vormen zijn overal rond je. Een mens erkent die dingen wel, maar hij loopt ervoor weg. Ik heb mensen meegemaakt, die goed geld betaalden om in een spookbaan door onzichtbare handen te worden aangeraakt. Wat dan over het algemeen het harig aanhangsel van een paard was, zodanig opgesteld dat het onverhoeds in het duister de wang van een voorbijganger beroerde. Als een geest iemand een ogenblik beroert, dan krijgt deze persoon niet alleen kippevel, hij krijgt er nog een beroerte bij en gaat zichzelf vertellen dat hij gek is, dat het niet kan bestaan.

De mens, die bang is in het donker omdat er geesten en demonen kunnen zijn, loopt met een lichtje door dezelfde ruimte zonder angst. Kennelijk is het voor hem voldoende om iets te constateren met zijn ogen en dan te denken dat er niets kan zijn. Geloof mij, een geest zie je niet: Als een geest aanwezig is, dan kun je de geest aanvoelen. Misschien kan die geest zich manifesteren, maar ze zal zeker niet op de vlucht gaan, wanneer u een lucifer aansteekt.

Ik zou hieraan graag een paar praktische gegevens willen verbinden. Het zijn gegevens, die misschien kunnen helpen om zelf wat gemakkelijker met krachten te werken, gemakkelijker aan te voelen.

Angst is iets wat in uzelf ligt, nooit in een ander. Het heeft dus geen zin om bang te zijn voor iets anders. Angst is altijd iets wat u zelf bezit. Begrijp, dat angst in uzelf ontstaat en u zult de zaken buiten u aanwezig gemakkelijker kunnen verwerken.

U heeft vele krachten, gaven en mogelijkheden; dingen waarvan u weinig van afweet. Als u probeert de dingen te beredeneren, dan werken ze niet. Als u het gevoel heeft dat er in u bepaalde gaven of krachten aanwezig zijn, laat dan de instincten de zaak maar overnemen, dan heeft u de minste kans dat u erin stinkt. Want op het ogenblik dat u probeert de krachten, die u in uzelf vermoedt of aanwezig weet, te gebruiken volgens de regels van uw bewustzijn en uw beredeningen, heeft u meer kans dat u de zaak kapot maakt dan dat u wat bereikt.

Helderziende waarnemingen komen veel meer voor dan men over het algemeen zou zeggen. De meeste mensen denken iets waar te nemen en richten dan hun ogen daarop. Het resultaat is, dat de visuele impressie waarin de waarneming immers niet aanwezig is de oorspronkelijke gaat overheersen. Als u het gevoel heeft dat er iets aanwezig is, kijk er niet direct naar. Integendeel, sluit desnoods de ogen en stel u open; d.w.z. probeer aan te voelen wat er is. U zult met verbazing ontdekken dat u heel wat dingen ziet, die u vroeger nooit kon zien, omdat u er te veel naar heeft gekeken. Om het nog even duidelijk te zeggen.

U heeft zo vaak het gevoel, ik zie iets bewegen, of: er is iets, maar ik zie het zo opzij van mijn blikveld. Dat is inderdaad het punt waar de visuele impressie het zwakst is. Als u er dan vol naar kijkt, is het weg. Als u daarentegen gewoon zegt; Daar is iets, laat het maar komen, en u doet desnoods de oogjes even dicht, u kijkt er in ieder geval niet direct naar, dan zult u ontdekken dat u gemakkelijk waarneemt, dat u veel meer kunt doen.

Zo u behoefte heeft aan extra kracht (dat kan wel eens voorkomen), dan kunt u natuurlijk zeggen Daarvoor moet ik een bepaalde techniek volgen, een gebed op een bepaalde manier opzeggen, en bepaalde adem-cyclus doen etc. etc. Mag ik u een raad geven waardoor u zich dit eenvoudiger mogelijk maakt?

Probeer kalm en diep (dat hoort er wel bij) adem te halen en ontspan u. Zeg tegen uzelf alleen maar; Alle kracht, die rond mij is, neem ik op, die aanvaard ik. Het lijkt een beetje een methode á la Coué, maar het is in negen van de tien gevallen volledig werkzaam.

Wilt u zich een bijzondere mate van lichamelijke kracht verschaffen, die naar u aanneemt in uw omgeving aanwezig is, stel u dan gewoon maar iets voor. De voorstelling op zichzelf maakt u ontvankelijk voor krachten, indien deze aanwezig zijn. Het meest eenvoudige is wel: er zijn twee contacten op mijn ruggengraat, zodat tussen deze beide een sterke stroming loopt, die ik voel. Op deze wijze kunt u heel veel energie verkrijgen.

De mens moet zich ook niet al te veel bezighouden met occulte speculaties. Het is natuurlijk erg interessant om er eens over te spreken wie een incarnatie van wie zou zijn en waar bepaalde krachten wel of niet vandaan zouden komen, maar verwacht u deze discussies a.u.b. niet met een reële bereiking. Indien u werkelijk geestelijke waarden wilt ontvangen, is het voldoende u het probleem of de kracht voor ogen te stellen, zoals u deze ziet. En gaat u dan maar rustig verder met wat anders. Lees desnoods een moppenblaadje. Na enige tijd stelt u zich weer op het probleem in en u zult zien dat uw visie zich heeft gewijzigd. U heeft dan een voorstelling die werkzaam is, zodat u daar ook praktisch iets mee kunt doen.

Een mens heeft vaak een wat verwrongen begeertelevens. Dat komt, omdat hij strijdt met zichzelf. Er zijn dingen, die hij wel wil en die hij niet wil. Er zijn dingen, die om de een of andere reden aanvaardbaar en om een andere reden niet aanvaardbaar zijn. Aanvaard dus dat begeertelevens en alles wat erin voorkomt maar als heel gewoon, alsof er niets aan de hand is. Stel echter wel datgene wat u het belangrijkste vindt in uw gedachten vast en laat dan rustig de zaak maar gaar stoven. U zult met verbazing ontdekken dat u plotseling een mogelijkheid ziet om uw verlangen en uw erkenning van juistheid samen te voegen. U weegt ze immers niet meer tegen elkaar af; zij worden een eenheid. De innerlijke waarden en krachten van de mens zullen dan samenvallen met een actie-mogelijkheid voor die mens en resultaat wordt daarmee over het algemeen gemakkelijker verkregen.

Misschien is het ook wel goed om eens te kijken naar de mens met zijn schijnwereld. Menig mens vertelt zichzelf en anderen dat dingen waar zullen worden, waarvan hij weet dat ze volgens hem niet waar kunnen zijn. De twijfel die u koestert aan wat u tegen anderen als juist verklaart, maakt het u onmogelijk dit waar te maken. U kunt alleen bepaalde krachten overbrengen, indien u innerlijk daarvan overtuigd bent. Alleen als u innerlijk één bent en dus geen voorbehoud maakt, zult u door deze eerlijkheid een grote invloed hebben in uw persoonlijke wereld en daarnaast een veel groter respons kunnen verkrijgen uit de onze.

Een mens die beseft hoe vaak zijn eigen wereld eigenlijk een heerlijke warboel is, denkt wel eens: Ik kan er toch niet tegen op. Ik kan dat begrijpen, want lichamelijk heeft u een betrekkelijk grote machteloosheid. Maar als u die machteloosheid nu voor uzelf postuleert, bindt u zich aan handen en voeten. Als u echter in uzelf denkbeelden vindt van "hoe het zou kunnen zijn", probeer dan eens één punt daarvan eruit te lichten. Neem één punt van uw totale denkbeeld. U zult met verbazing zien dat u - door u daarop te concentreren - ook praktische mogelijkheden vindt.

Elke mens kan veel meer waar maken dan hij wel vermoedt, indien hij zich tot beperkte denkbeelden of beperkte punten wil terugschreeven en niet in het algemeen werkt. Om het heel eenvoudig te zeggen: U kunt voortdurend bezig zijn om alle hongerenden van deze wereld te verzadigen, u zult dat nooit klaarspelen. Integendeel, het probleem wordt steeds ' moeilijker. U kunt ook proberen om althans één of twee hongerenden te spijzigen, zodat zij kracht genoeg krijgen om weer anderen te helpen hun honger te verminderen. Als u zo werkt, krijgt u een sneeuwbal-effect en daarmee bereikt u wel iets.

Ik vind ook opvallend, dat mensen zo ontzettend hangen aan theorieën. Als ik denk b.v. aan alle politieke theorieën van de laatste tijd - en dat gaat van Mao tot Nixon, van de uiterste vorm van persoonsverheerlijking tot het uiterste gevoel van. verheerlijkt persoon te zijn - dan vraag je je toch wel af; waarom toetsen de mensen hun denkbeelden niet voortdurend aan de feiten? Als je ze namelijk aan de feiten toetst, dan kom je automatisch tot een verwerping van een groot gedeelte van je stellingen. Maar de stellingen, die je dan overhoudt zijn zaken, die je kunt aanvaarden als mens in je eigen wereld en die je daarom ook geestelijk kunt aanvaarden. Dan kim je daarin inderdaad de geestelijke krachten en energieën ontplooiën, die je eigen zijn en daardoor een doel bereiken.

Er is een filosoof geweest die zei; "Ach, mensen, bereiken is niets. Streven is het enige dat de moeite waard is." (De man heeft dat ook wel bewezen, want hij is zo'n 75 keer verloofd geweest.) Hij had vanuit menselijk standpunt misschien gelijk. Aan de andere kant is voor onze ontwikkeling een mate van bereiking onmisbaar. Te streven zonder dat wij iets kunnen bereiken, is daarom in wezen tegennatuurlijk. We moeten altijd zo streven, dat er tenminste een mogelijkheid tot redelijke bereiking in de buurt ligt. Een mens, die dit beseft, zal innerlijk al zijn vermogens mobiliseren. Hij zal zeggen "Dit is bereikbaar. Dit komt elke dag nader." Maar een mens, die een bepaald beeld in zijn denken sterk genoeg fixeert, leeft daar bijna automatisch zo sterk naartoe, dat hij het zelfs verwezenlijkt. Ook een punt waarmee u rekening moet houden.

Een ander punt dat misschien voor sommigen wat moeilijker ligt, is dit: De meeste mensen hebben twee behoeften; de eerste is het verleden vergeten, de tweede is de toekomst te kennen. Beide zijn voor een mens niet bereikbaar en niet bruikbaar.

Iemand, die het verleden probeert te vergeten, ontdoet zich daarmee van vele inzichten, die hij kan gebruiken om zijn harmonie op dat ogenblik te bepalen. Iemand, die de toekomst tracht te kennen, zal zich daardoor in vele gevallen binden aan een voorstelling, die hij zelf min of meer waar maakt. Hierdoor maakt hij zichzelf a.h.w. doof en blind voor betere mogelijkheden en betere ontwikkelingen.

De meeste mensen streven naar geluk, totdat zij het hebben en dan gooien zij het weg. Ook dat is een opvallend verschijnsel. Een mens noemt iets geluk, maar op het ogenblik dat hij het bezit, ontdekt hij dat dit niet bereikbaar is.

Geluk is gebaseerd op innerlijk evenwicht. Een mens, die innerlijk vrede heeft, kan snel gelukkig zijn en kan bijna zijn gehele leven gelukkig blijven, zelfs onder omstandigheden die minder aangenaam zijn. Een mens echter, die alles mee heeft om gelukkig te zijn en die daarbij innerlijk geen evenwicht vindt, zal een uiterlijke schijn van geluk in stand houden, die innerlijk een steeds grotere wanhoop moet verbergen. Laten wij begrijpen dat geluk in wezen is: een-zijn met datgene wat op dit ogenblik bestaat. Het is niet een zekerheid voor morgen; het is zelfs geen resultaat van gisteren. Geluk is een ogenblikstoestand, die wordt bepaald door de evenwichtigheid in onszelf, waardoor wij de wereld rond ons harmonisch kunnen aanvaarden.

Zijn wij op deze wijze gelukkig, dan is ons gehele wezen, zelfs tot aan de kern van de ziel daarin besloten. En dat impliceert weer, dat dit geluk voortdurend blijft bestaan. Het is voortdurend terug te vinden. Het is geen gebeurtenis meer, maar een innerlijke toestand die je steeds weer opnieuw beleeft en waardoor je in staat bent om veel van wat men ongeluk noemt (in wezen meestal disharmonie) te bedwingen en daarover meester te blijven. Wie in zich vrede heeft gekend en zich deze vrede voor ogen stelt, zal de onvrede die hem bedreigt in vele gevallen tot vrede kunnen ombuigen. Dit zijn enkele punten in samenhang met de mens.

Voor mij is de grootste waarheid altijd weer deze; Je bent meer dan je denkt, maar minder dan je voorgeeft te zijn. Als u dit begrijpt, kunt u vrede vinden met een wereld die u misschien niet helemaal zo aanvaardt als u zoudt willen en daardoor kunt u innerlijk de kracht vinden om meer datgene te zijn wat u zeker kunt betekenen voor de wereld.

Betekenis betekent contact. Contact kan alleen bestaan op basis van gelijkwaardigheid. Daarom moeten wij de gelijkwaardigheid in alle dingen aanvaarden om zo door een contact tot de innerlijke harmonie en zekerheid te komen .

Wij kunnen niet alleen van onszelf uitgaan zolang wij leven op aarde. Laat ons dan uitgaan van de wereld en stellen dat deze met al haar verschijnselen en alle daarin voorkomende vormen in haar essentie aan ons gelijk is. Laten wij dan onze essentie projecteren in de wereld. Dit is de eerste basis vanwaaruit bewustwording, zelfkennis, kosmische harmonie bereikt kunnen worden.

Het is voor een mens eenvoudiger om te bereiken dan hij denkt. Want hij denkt meestal dat de dingen moeilijk zijn, omdat hij bang is om de poging te wagen. Maar wie niet vreest zichzelf te verliezen, vindt de waarheid omtrent zichzelf in de kosmos waartoe hij behoort.

VUUR

Wat is vuur? Een vorm van oxydatie waardoor in een vlamverschijnsel een groot gedeelte van de energie wordt omgezet in infra-rode stralen. Anders gezegd: vuur is een omzetting. In zekere zin ook een louteringsverschijnsel.

Vuur reinigt, zo zeggen wij. Waarom? Omdat wij volmaakt zijn in verbinding met de werkelijkheid. maar onze onvolmaaktheid bestaat voortdurend in ons, omdat de band met de werkelijkheid niet intens is. Wij kunnen pas werkelijk leven, indien wij aanvaarden wat er werkelijk rond ons bestaat en wat wij werkelijk zijn. En dat is een pijnlijk proces. Een proces waarbij het vuur ons dreigt te verteren. Het vuur, dat ons dan misschien pijn doet, maar dat ons zeker loutert en herleidt tot de werkelijke essentie van bestaan.

Als in de mens bepaalde hartstochten aanwezig zijn, als hij ook wordt gedreven door een bepaalde innerlijke emotie, dan spreekt hij vaak van vuur; en niet ten onrechte. Want ook dan zal hij gedragen door dit ene - vele zogenaamde belangrigheden. vergeten. Hij zal geneigd zijn om zich te uiten en daardoor tot een zuiverder besef komen van wat hij is en van zijn relatie met de wereld, met het Al. ;

Vuur is een principe dat reinigt.

Vuur is een principe dat waarheid doet erkennen.

Vuur herleidt tot bestanddelen, maar maakt juist daardoor een erkenning van essentie mogelijk. Laat ons hopen, dat het vuur ons op deze wijze beroert.

De mens stelt zelfs de Heilige Geest, de denkkraft van de Hoogste voor als een vuur, dat neerdaalt tot de mens. U denkt, dat God Zich manifesteert in een vuur dat niet verteert.

Wat wij nodig hebben is de werkelijkheid. Deze zal ons vaak toeschijnen een vuurzee te zijn, waar wij doorheen moeten waden. Maar als wij dat aandurven, dan zijn wij ook gelouterd. Dan vinden wij de werkelijkheid van ons wezen en daarmee de eenheid, de tijdloze werkelijkheid waartoe wij behoren.

Als de Heilige Zeven op de gong der kinderheid slaan ontwaakt de vreugde in hen, die waarlijk leven.

Zeven zijn de planeten. En zeven noemt men de sferen. En zeven noemt men de Heren, die het licht regeren dat de aarde beroert.

Zeven is een heilig getal, dat voert tot bewustzijn voor hen, die de kracht van de Zeven erkennen.

Soms slaan de Zeven de kosmische gong. Dan zindert het licht door de eeuwigheid, dan komt er een vloed van enorme macht, dan is er onthulling en strijd en vreugde en leven in menselijke tijd en zelfs in meer hemelse dreven. Dan zindert het geluiden 't zegt je te zijn en ontwaakt je tot al wat je haast had vergeten.

Nieuw is de wereld en nieuw is het weten. Nieuw is je wezen dat droomt in aanvaarding. Kinderlijkheid van bestaan. Kinderlijk nieuw, al onderzoekend. Kinderlijk een-zijn met a .I. wat bestaat. Kinderlijk leven met hartstocht, met vreugde en haat, maar vooral met de honger tot aanvaarden en weten.

En als je dan je beperktheid en grens,
zo moeizaam gebouwd, hebt vergeten,
dan gaat er je wezen tot de Zevens

de Heren, de Stralen, de Krachten, de Planeten.

Dan wordt er geboren een kosmisch weten,
dat steeds veranderend schablonen trekt van een wezen,
dat God kan heten en in j'zelve wekt een weten,
dat je bijna had vergeten omtrent oneindigheid.

Zo vorm je dan uit krachten en uit zinding,
uit gongslag buiten tijd en het leven

in de dreven van de Zeven

jezelf als deel van werkelijkheid dat voort kan gaan

zelfs als het laatste licht verbleekt,

zelfs als geen aarde meer bestaat,

omdat als deel van het geheel je heel de kosmos ondergaat

en bent de adem van een Kracht, waaruit de schepping wordt gedreven.

LES 9 - DIE VREEMDE MENSEN

De mens is een raar wezen. Dat merk je eerst goed, als je geest wordt. Als we zien hoe de mens gebonden is aan allerlei gewoonten en gebruiken van zijn eigen wereldje, dan vraag je je wel eens af: hoe heb ik het in 's hemelsnaam zover gebracht dat ik nu weet wat ik ben? U denkt waarschijnlijk dat het overdreven is. Laat mij u een paar voorbeelden geven.

Wij hebben iemand gehad, die op een kantoor was bij, de een of andere instantie. Die man ging nadat hij dood was nog tien jaar lang regelmatig naar kantoor. Hij wist niet dat hij dood was en op dat kantoor hadden ze het schijnbaar ook nog niet gemerkt.

Wij hebben ook iemand gehad, die dol was op een borrel. Deze man heeft meer dan 50 jaar steeds weer kroegen opgezocht en staan smachten, want hij kon geen glaasje pakken en de borrel niet drinken.

Dergelijke dingen stellen dan ook bij ons altijd weer een zekere twijfelachtigheid vast met betrekking tot de belangrijkheid van het menselijk leven. Je leert ervan, natuurlijk, maar aan de andere kante de mensen ketenen zich vast aan allerlei zaken, die volgens hen buitengewoon belangrijk zijn. En als ik kijk wat er dan later bij ons van terecht komt, dan blijkt dat ze het hardst hebben gelopen voor de dingen, die het minst waard zijn. Nu zijn er ongetwijfeld onder de aanwezigen, die zullen opmerken dat hardlopen voor de mens gezond kan zijn, maar als je ziet hoeveel mensen wij door een hartinfarkt de laatste tijd over krijgen, dan begin je er toch aan te twijfelen. Voor ons ziet de wereld er vreemd uit, omdat wij ons afvragen: wat is voor de mens nu werkelijk belangrijk?

Wij in de geest willen de mens graag helpen; dat staat voorop. Maar hoe moet je nu een mens helpen, die bij wijze van spreken alleen nog maar heupen in het hoofd heeft? Wanneer hij overgaat, dan begeeft hij zich enige tijd op de lange deining, voordat hij tot het besef komt dat hij met andere apparatuur en andere mogelijkheden een nieuw leven moet beginnen.

Voor mij zijn er een paar punten van belang, die voor een andere geest misschien minder belangrijk zullen zijn. Maar als ik zei "die vreemde mensen", dan denk ik aan de mens, die zo ontzettend gebonden is aan bepaalde bezittingen of aan bepaalde gewoonten dat hij daarvan - zelfs als hij bij ons komt - eigenlijk nog niet los is. Ik: vraag mij af, of deze mensen wel enig begrip hebben van de werkelijkheid?' De werkelijkheid, die ook voor een mens is: vind in jezelf geluk, vind vrede. Dat is belangrijker dan al het andere. De werkelijkheid, die voor de mens ook is: alles wat je op aarde doet, is alleen belangrijk in zoverre dat je in jezelf daardoor wijzer of gelukkiger wordt. Al het andere is afval.

U zult me vergeven dat ik hier even denk aan al die zonderlinge situaties. welke op aarde zo buitengewoon belangrijk lijken.

Men heeft b.v. de schrik voor een lange Kabinetsformatie. Ik zou mij kunnen voorstellen, dat men meer schrik heeft van het Kabinet.

Men ergert zich ontzettend over Nixon. Maar er niksen hier ook een groot aantal mensen voor een goed salaris en daar praat niemand over.

Er wordt enorm veel gesproken over de noodzaak wat te doen aan de ondervoeding van de wereld. Er worden zelfs dure diners georganiseerd raar de mensen samenkomen, om te eten om op deze wijze de ondervoede Derde Wereld te steunen. Als u dat nu hoort, vindt u het dan niet een beetje vreemd? Wat we nodig hebben is helemaal niet een wereld, waarin het iedereen goed gaat, waarin iedereen welvaart heeft en iedereen alles toch wel krijgt. Wat we nodig hebben is doodgewoon een wereld, waarin een mens gelukkig kan zijn, waarin hij betekenis kan hebben voor zijn wereld en waarin hij - en dat lijkt mij toch wel het belangrijkste - begrip kan krijgen voor wat mens-zijn en leven betekenen. Kom daar tegenwoordig maar eens om: Als je tegenwoordig tegen iemand zegt: Ik wil eens weten wat mens-zijn betekent, dan geeft hij je een adres van een sexclub: Als je tegen iemand zegt; Ik wil de waarheid leren

kennen, dan heb je de keus uit 777 secten plus een stuk of 6 erkende godsdiensten. Vind je daar nu waarheid in?

Kijk eens, als je als geest leeft, dan is de waarheid eigenlijk heel eenvoudig; Ik heb mij zelf gevormd en met wat ik ben, moet ik leven. Kan ik dat niet, dan moet ik het leren, daar kom ik niet onderuit. Ik moet niet leven met de wereld en ik moet niet leven met anderen in een verband van een sociale samenleving, ik moet met mijzelf leren leven. En zodra je met jezelf hebt leren leven (dat is het moeilijkst, de meeste mensen leren eerder te leven met slangen, apen of tijgers dan met zichzelf.), dan heb je wat men noemt harmonie. Harmonie is een samenklank met het geheel van de sferen en van wat jezelf bent.

Er zijn op aarde heel wat vreemde zaken te vinden. Wat zoudt u denken van mensen, die nog steeds hekserij bedrijven? Je vraagt je af: Zijn die mensen in deze tijd nu gek of wat mankeert hen? Het blijkt, dat het merendeel inderdaad gek is, alleen op een onopvallende manier. Want zij proberen niet om met welke middelen dan ook een brug te slaan tussen een hogere of een lagere werkelijkheid en zichzelf, maar ze proberen alleen met veel gekke toeren en trucjes zichzelf wijs te maken dat zij wat betekenen, omdat ze het gevoel hebben dat zij het feitelijk niet zijn. Dat is natuurlijk ook een enorm zeer punt.

Wij hebben zo het idee, dat we binnenkort weer het een en ander over krijgen aan onze kant, zelfs een paar voorname personen. Ik denk, dat het technische rampen worden. Het vreemde is, dat die mensen vaak zo verliefd zien op hun eigen belangrijkheid, die eigenlijk niet eens bestaat, dat zij daardoor de werkelijkheid opzij zetten.

De magie is natuurlijk bruikbaar, als je dat op de juiste manier doet. Het is een methode om je te concentreren, om bepaalde krachten te ontwikkelen, om bepaalde mogelijkheden te scheppen en de rest is dan communicatie tussen de mens en datgene wat in de geest leeft. Of dat nu de lagere of de hogere afdeling is doet minder ter zake. Ik vind dat trouwens ook zo gek: lagere en hogere afdeling. Ik heb zo het idee dat je in een lift stapt en dat ze dan beginnen af te roepen; le etages lichte martelingen en roosteringen; Vagevuur. 2e etage: links afslaan voor de hel. 3e etage: voor heidenen en anderen, die het Voorgeborgte willen bezoeken. 4e etages hemel. Alleen uitstappen.

Is het niet krankzinnig om alles zo in te delen? Is het nu werkelijk voor een mens noodzakelijk om dat allemaal in een soort verticaal hokjessysteem op te bergen? Is het niet veel eenvoudiger om te zeggen: De hel bestaat op aarde zo goed als overal elders. De hel is datgene wat de mens voor zichzelf maakt, als hij zich isoleert van de werkelijkheid, als hij probeert met zijn dromen te leven en daarin niemand en niets wil toelaten. Zoals je kunt zeggen: De hemel bestaat ook op aarde. De hemel is niet de burengerucht te maken, biologische milieuverontreiniging bij wijze van spreken te produceren en hun geest komt bij ons. En dan komen ze bij ons niet om gewoon eens te kijken, dat zou prima zijn, neen, ze komen eigenlijk om aan ons te bewijzen dat wij in de hel zitten. Er zijn er een paar bij.

Er is zo'n meneer, die een rivier en een componist met elkaar associeert, die ook in deze omgeving woont, die dat verscheidene malen heeft geprobeerd. De man kwam dan doodmoe thuis en zei; Ik heb met de duivel geworsteld. Neen, hij had met de werkelijkheid geworsteld. Zodra een mens een gevecht begint met de werkelijkheid, blijkt hij daardoor uitgeput te worden en geïsoleerd te zijn van vele krachtbronnen, die anders tot zijn beschikking staan. Dat zie ik elke keer weer. En dan vraag ik mij af; Waarom doen jullie dat? Waarom willen jullie alles mooi geformuleerd hebben?

Als ik iets ronduit zeg, dan zijn er heel veel mensen, die dat - nu ja, omdat het van mij komt - dan wel leuk vinden, maar niet beseffen wat er verder in zit. Zou een ander dat doen, dan zouden ze geschokt zijn. Zeg je het met vele, vage mooie woorden, dan is het opeens acceptabel.

Iemand heeft mij eens de vraag gesteld, Wat is nu eigenlijk het verschil tussen jullie tijd en onze tijd? Ik heb gezegd: Het verschil is voornamelijk, dat wij de tijd hebben; jullie worden

door de tijd genomen. Daar kon hij niet achter komen. Toen heeft hij dat ook gevraagd aan een collega van mij. Want, vonden ze, dat was maar een grapje. Deze heeft toen het een en ander verteld over het verschil in tijdsritme, het verschil van werking in de tijd en daardoor het ontstaan van mogelijkheden om een versnelde of vertraagde persoonlijke tijd te gebruiken ten aanzien van wat de aarde als tijd beschouwt. Daar snapten ze geen van allen wat van, maar ze vonden het ontzettend mooi. Toch heb ik veel meer gelijk, want de tijd heeft u. U wordt gedreven door uw tijdsbesef. Voor u is tijd niet iets wat u gebruikt om te beseffen. Voor u is tijd iets wat u dwingt een bepaalde reeks acties af te handelen. Daarin zit het grote verschil.

Elke mens heeft een persoonlijke tijd, die net zo versneld en vertraagd kan worden als die van de geest. Het is trouwens opvallends als een mens zeer snel, ad rem, zeer slagvaardig is, dan beweert men over het algemeen dat hij geestig is. Dat is inderdaad ergens waar, want hij functioneert dan versneld t.a.v. de anderen en daardoor kan hij veel sneller en ad rem reageren dan de anderen.

De meeste mensen denken dat tijd iets is, wat je moet uitzitten op aarde. Ik heb zelfs gehoord, dat in de toekomst een groot gedeelte van de mensen zal bestaan uit een klein beetje hersens op een enorm zitvlak; de rest hebben ze niet meer nodig. maar als u nu de realiteit eens beschouwt:

De tijd op aarde is alleen een aantal belevingsmogelijkheden. Daaruit moet een erkenning voortkomen. Dat wil zeggen: een innerlijke toestand. Of je dat nu volgens aardse normen vlug of langzaam bereikt, doet niets ter zake, als je die toestand maar bereikt. Heb je die toestand, dan is er a.h.w. een overdraagbaarheid met onze wereld tot stand gebracht en dat is zeer belangrijk. Voor mij is een van de meest belangrijke punten in het contact tussen geest en mens het wederkerig begrip; een vorm van harmonie.

Ik probeer de mensen altijd te begrijpen. Er zijn ook veel mensen, die mij proberen te begrijpen. Zo komen we soms samen tot resultaten, die aanmerkelijk beter zijn dan je op grond van mijn kunnen en hun begrip zou kunnen verwachten. Als wij elkaar iets overdragen, dan gaat het hier niet alleen maar om woorden. Het is niet slechts een kwestie van begrippen, het is een kwestie van instelling.

Die vreemde mensen op uw wereld vergeten maar al te vaak dat resultaten voorbijgaand zijn, maar dat een eenmaal bereikte instelling een mogelijkheid is waarover je permanent kunt beschikken; die kun je altijd weer terugvinden. Daarom zoekt de mens zo naar resultaten in de zin van "hoeveel levert het op?" Ik heb zelfs gehoord, dat schoonheid tegenwoordig hoofdzakelijk wordt bepaald door de prijs die men ervoor betaalt. Maar wie perfectie van pap met een lepeltje en "have a cigar". De hemel is eenvoudig een toestand waarin je vrede voelt met jezelf en daardoor vrede kunt hebben met het bestaan.

Als de mens begrijpt dat die dingen direct binnen zijn bereik liggen en dat hij ze eigenlijk voortdurend voor zichzelf een beetje waarmaakt, zou hij dan tegenover ons in de geest ook niet een beetje anders staan? Wij hebben bij ons heel wat te doen. Er zijn heel wat taken, die we moeten uitvoeren doodgewoon, omdat we het gevoel hebben dat het moet; omdat we op die manier alleen vrede met onszelf hebben. Daar hoort bij: de mens inlichten, de mens helpen, de mensen die overgaan helpen etc. Maar bij dat alles stuiten we weer op de vreemde manier, waarop de mens voor zichzelf zijn wereldje schept.

Ik had het kortgeleden in Engeland. Er werd iemand gevraagd om te helpen genezen. Dat werd werkelijk heel eerlijk en netjes gevraagd. Er was een medium bij. Dus ik meld mij. Nu kunt u me geloven of niet, ze wilden me niet hebben, voordat ik vertelde dat ik een indiaan was. Net alsof je met een veer aan je hoofd beter kunt genezen dan op een andere manier. Of je die veer nu daar steekt of ergens anders, het gaat er toch hoofdzakelijk om, meen ik, dat er iemand helpt, dat er kracht is, om te helpen, dat er harmonie is. En wat dat betreft, zou ik willen zeggen: Als je de hemel wilt bereiken, sta open voor alle krachten, die willen helpen. Als er een kracht is, die je wilt aantasten, sluit je dan ervoor af. Begrijp, dat die dingen voor jou niet belangrijk zijn en ga eraan voorbij.

Een dominee bij ons maakte eens een opmerking - natuurlijk in de stijl van zijn oude betoogtrant: "Indien de mens aan de duivel voorbij ging, zou deze een bedelaar zijn op stoep van de kerk. Maar de meeste mensen lopen achter hem aan, omdat ze denken dat hij hun misschien iets zou kunnen geven. Ze doen het echter zo, dat ze God aanroepen om hen te beschermen, terwijl ze aannemen wat ze denken dat waardevol is." De goede man had gelijk.

De mensen zijn eigenaardige wezens. Aan de ene kant is men voortdurend bezig om het goede te doen en aan de andere kant, als je naar de producten kijkt. Bert Garthoff vraagt zich toch ook af, waar de rotzooi vandaan komt: Dat doen wij ook wel eens. Misschien zou ik met enkele korte regels kunnen zeggen wat ik bedoel.

De mens, die innerlijk vrede kan vinden met zichzelf, zal door die vrede ook vrede kunnen vinden met alle werelden en hij zal contact kunnen hebben met alle sferen.

Een mens, die innerlijk onvrede kent ten aanzien van zichzelf of van de wereld, stoot daardoor niet slechts zijn eigen wereld af, maar een groot gedeelte van de krachten, die hem anders zouden bijstaan om meer bewust van zichzelf te worden.

De geest is voor menig mens een doodoener, die men gebruikt om iets te verklaren waarmee men anders geen raad weet. Indien de mens zou begrijpen, dat de geest alleen een betrekkelijk lichte en fijne: invloed is, die hij altijd weer ontmoet, zou hij de krachten uit de geest gemakkelijker kunnen aanvaarden en gelijktijdig zijn eigen geest bewuster kunnen laten functioneren.

Dan een paar dingen over onze sferen. Als een mens in harmonie is met de sferen, dan zal hij - indien hij ze betreedt - daarin slechts krachten vinden. Wanneer hij werkt in die sferen, zal hij bovendien nog altijd een innerlijke vrede en rust vinden, die hij na het ontwaken aan zijn lichaam kan overdragen. Maar op het ogenblik, dat de mens probeert om in een sfeer zijn eigen waarden en maatstaven te hanteren in plaats van deze sfeer te aanvaarden zoals ze is, ontstaat er voor hem een ontzettende worsteling met die sfeer en met zichzelf. Hij wordt dan beheerst door allerhande beelden, die hem vermoeid doen ontwaken. U zult zeggen: Hoe kom je aan dat laatste.? Dat is heel eenvoudig Ik zie ze bij ons nog wel eens binnentippelen. Ja, ze liggen dan te snurken, bereikt, als je in staat bent hen te laten lachen om hun eigen fouten. Vandaar dat ik meestal beperkt hatelijk ben, vaak cynisch wordt genoemd en desondanks de mens veel kan leren over bepaalde harmonieën.

Maar wat zit ik over mijzelf te kletsen. Dit moet een les zijn. Dat is een van de weinige dingen waarvoor ik niet geschikt ben; het geven van een werkelijke les. Weet u waarom niet? Omdat ik het niet kan nalaten te reageren op degenen, die ik probeer wat te leren. Als je werkelijk les moet geven zoals dat algemeen wordt gezien, dan houd je je bezig met de leerstof en God helpe de leerlingen. Voor mij is de noodzaak steeds aanwezig om te goochelen met een tegenstelling of een overeenkomst en daaraan iets te verbinden wat voor mij in mijn wereld volkomen geldig is en dat, voor u in uw wereld innerlijk eveneens tot gelding kan komen. Dergelijke benaderingen zijn voor een mens natuurlijk wat vreemd.

Er zijn mensen die flauw vallen, als een ander eerlijk is. Sommige mensen vallen flauw, als ze bemerken dat een ander van hen verwacht dat ze eerlijk zullen zijn. Maar wij onder elkaar kunnen toch wel even, hoop ik, eerlijk zijn. Als ik de mensen vreemd vind, dan is dat voornamelijk omdat ze de werkelijkheid en hun werkelijke gaven en capaciteiten zo beperkt gebruiken.

Als ik zeg, dat ik de mensenmaatschappij in vele gevallen een beetje eigenaardig vind, dan bedoel ik daar helemaal niet mee dat de wereld slecht is. Wel, dat daarin volgens mij iets essentieels niet aanwezig is.

Ik ben altijd weer verbaasd, als ik ontdek dat er mensen zijn die meer van hun auto houden dan van hun medemens; en dat terwijl die auto hen meestal net zoveel ellende bezorgt als de doorsnee-mens. Dan vraag ik me af: waarom? Waarom zoek je naar een begrip van macht?

Macht is iets wat wij alleen dan bezitten, indien wij een eenheid vormen met alle ongenoemde krachten, die er rond ons zijn. Maar dan is het geen macht, die we kunnen gebruiken om onszelf op de voorgrond te schuiven. Dan is het alleen het vermogen om harmonie te brengen vanuit onszelf. Alle macht, die je op aarde denkt te bezitten - of dat nu de macht is van 150 pk of de macht om een Kabinet te leiden of wat anders - blijkt altijd weer een chimaera te zijn. Je wordt altijd geleefd door de feiten, behalve op die ogenblikken dat je innerlijk de ,kracht en de harmonie weet te vinden en vanuit jezelf een verandering tot stand brengt voor jezelf en de wereld. En dan verander je niet jezelf en de wereld, maar alleen de relatie die er tussen jou en de wereld bestaat.

Een groot gedeelte van hetgeen wij in de geest proberen te doen, is een dergelijke harmonie op te bouwen, hoe dan ook. Wij zijn niet zoals de mensen, die zeggen dat het ene middel niet goed is en het andere wel. Wij zeggen hoogstens dat je iemand, die kiespijn heeft niet moet onthoofden om hen van zijn pijn af te helpen. Je moet begrijpen, dat alles in verhouding juist moet zijn. Er moet een overeenkomst van harmonie zijn.

Alle krachten die ik tot nu toe aan de wereld heb gewijd (dat zijn er heel wat, hebben tot gevolg gehad dat de mensen een klein beetje blijmoediger werden en dat de overgang voor vele mensen wat gemakkelijker is geworden, ook al was het voor mij vaak moeilijk om mij aan hun eisen aan te passen. Mijn inspanningen hebben verder betekend, dat ik steeds meer begrip heb gekregen voor de kosmische krachten, die er voor mens en geest beiden bestaan en die rond ons voortdurend aanwezig zijn.

Kosmische krachten tap je niet af door je daarop te concentreren, maar eenvoudig door - hoe dan ook - ermee in harmonie te zijn.

Kosmische krachten openbaren zich dan altijd volgens de intentie, die je in de eerste plaats bezit; nooit volgens datgene wat je formuleert.

Kosmische krachten zijn zo gelijk voor de mens en voor de geest, dat de geest deze krachten kan ontvangen en overdragen aan de mens en dat het omgekeerde eveneens vaak mogelijk is. Wij zijn stukjes groeiend bewustzijn op een eiland dat ligt in een oceaan van mysterie. Wij kunnen niet alle mysteriën onthullen, maar we kunnen het ritme ervan misschien aanvoelen. Wij zijn delen van een gebeuren, dat nog al zich realiseert, dat het hele leven ergens. schoonheid bezit, schoonheid die niet kan worden uitgedrukt in maatstaven van geld of belevingen of bezit, maar die doodgewoon een kwestie is van een ervaren zonder meer, die zal begrijpen dat deze beleving die op aarde mogelijk is in de sferen eveneens bestaat. Want het zijn dergelijke dingen, die inhoud geven aan het bestaan. Ja, die het totaal van de waarheid uitdrukken in termen waarin wij ze nog kunnen begrijpen.

Een mens, die een ogenblik van schoonheid vindt - hoe dan ook die vindt daarmee een mogelijkheid om elke sfeer aan te boren, elke kracht tot zich te trekken. Er zijn mensen geweest, die dat heel goed konden. Heel vaak zijn ze voor de mensen op aarde grote leraren geweest, soms zijn ze halfgoden geworden of legendarische figuren, want die mensen vergeet je niet zo gauw. Wat zij innerlijk bereikten, dat konden zij overdragen.

Overdracht is een van de meest belangrijke dingen. Niet van kennis. Kennis is een bijkomstigheid. Kennis is de formuleringsmogelijkheid, die je nodig hebt om als mens rationeel te kunnen handelen en zo het geheel van je innerlijke niet-rationele tendensen toch op een aanvaardbare wijze te kunnen weergeven.

Overdragen wil zeggen, dat er iets meer is dan een woord of zelfs een kracht. Er is a.h.w. een stukje oneindigheid. Dat kan liggen tussen een mens en een geest, tussen een mens en een mens, tussen een geest en: een geest en tussen de hoogste kracht en de laagste die u zich kunt voorstellen. Indien deze overdracht mogelijk is, dan is daarmee een mate van identiteit geschapen. Indien er in mij een klein brokje is van wat u God noemt en een klein brokje van wat u mens noemt en deze twee versmelten met elkaar, dan ben ik identiek met God en met de mens. Dan kan ik de mens uitspelen tegen God en God uitspelen tegen de mens bij wijze van spreken. Dan ben ik in bepaalde factoren goddelijk, in andere factoren menselijk. Mijn

wezen ontplooit zich dus met een steeds toenemende veelzijdigheid en een steeds toenemend vermogen tot uitdrukking. Als ik dan denk aan wat jullie op het ogenblik doen, dan begrijp ik er niet meer zo heel veel van. Ik vind dit b.v. heel eigenaardig:

Men democratiseert het onderwijs. Weet u waar dat op neerkomt? Dat de leerling aan de leraar vertelt wat hij - als de leerling het goed vindt - hem mag leren. Ik meen, dat dergelijke neigingen alleen maar daar kunnen ontstaan waar geen sprake is van overdracht. Een onderwijzer, die kan overdragen, geeft zijn kinderen niet slechts het leermateriaal van het boekje, maar hij geeft hun ook het begrip voor de achtergrond ervan; en dat drukt hij niet eens met woorden uit.

Studenten staken, omdat ze het niet eens zijn met de leraren, die ze krijgen. Hoe moet je ze nu noemen? Stakers of studenten? Ik vind dat iets krankzinnigs. Want als ik een leermeester zoek, dan moet hij er een zijn die bij mij past. Niet iemand die een bepaald politiek inzicht, heeft of die benoemd is. Ik heb geen universiteit nodig bij wijze van spreken. Mogelijk heeft een universiteit mij nodig, want ik kan overal leren wat ik nodig heb en wanneer ik wil. De hele wereld is vol van krachten en begrippen waaruit je kunt leren. En als je daardoor misschien harmonisch wordt met de wereld van de geest, dan krijg je zelfs nog heel wat beter onderricht.

De onderrichtmethode bij ons wordt nogal eens verschillend bekeken. Er zijn er in de geest, die uitgaan van het standpunt wil je een mens iets onderwijzen, dan moet je hem overdonderen. Weer anderen menen dat je de feitelijke bestaanswerkelijkheid voor de mens alleen verteerbaar kunt maken, als ze wordt overgoten met een emotioneel-religieus sausje. Weer anderen menen, dat het respect van de mens alleen kan worden verworven door beroemde namen te noemen, ook al ben je het helemaal niet. Bij ons hebben ze het idee, dat vooral een redelijke benadering van de mens een zekere stimulans vormt om de bijkomstige waarden dan ook op te nemen en te verwerken. Ik ben dan misschien weer een buitenbeentje in die groep. Ik ga uit van het standpunt dat je over het algemeen de mensen het best verschil tussen. "Ik heb het zo beroerd op deze wereld, als ik nu maar kan overstappen naar de geest, dan is het voor elkaar, ° Nu jas goed, ik wil hun de illusie niet ontnemen, maar zij zullen dan wel raar op hun neus kijken, want het is hun eigen instelling die bepaalt hoe ze een wereld beleven, bij u en bij ons. tijd ergens in de tijd wordt uitgedrukt. Wij kunnen ons niet ontworstelen aan. de tijd, maar wij kunnen de tijd. als. een eenheid gaan gebruiken in plaats van als een gehakt van momenten. indien we daartoe kunnen komen, dan zullen we. een .samenwerking bereiken, waarbij de geest niet meer een vreemd fenomeen is voor de. mens en de mens vanuit een geestelijk standpunt niet meer zo'n vreemd wezen is,

Het is niet belangrijk, ©f je nu boer bent of fabrieksdirecteur. Het is belangrijk in hoeverre je in harmonie=kunt zijn met je eigen werkelijkheid, je eigen persoonlijkheid zowel als met het andere dat rond je is. Heb je die harmonie, dan vind je de juiste oplossing voor alle dingen. Ik kan u een aardig voorbeeld ;geven,' heb te maken gehad met iemand, die een grote roep had als geestelijk genezer. Deze man had een aantal magische formules, hij stak er zeven kaarsen bij aan, daarbij maakte hij een aantal magi.sche gebaren, toen legde hij de-hand.op aan de patiënt en had hij inderdaad een stukje genezing "tot stand gebracht. Nu heb ik zo van die tijden dat ik mij daarmee bezighoud. Ik kom een paar dagen later bij zo'n opgeschoten geval van tussen de 18 en 25 jaar. Zo iets met van dat piekerig wapperhaar, wat pluisjes die probeerden een baard voor te stellen en ook nog een paar pukkels. Hij had ook nog het idee dat genezen mogelijk was, want zijn vriendinnetje was ontzettend beroerd .Die goeie jongen wist waarachtig niet hoe hij moest beginnen. Hij zei; Ik heb er wel eens van gehoord, ik zal het proberen. Het enige wat hij toen dacht was: ach, als we allemaal maar weer gerust en tevreden zijn. Nou, dat was de sleutel. Hij deed ook wel zo met zijn handen, natuurlijk; hij moest wat doen. Maar hij deed in dat ene ogenblik dat hij zeis "Ik zal het proberen" net zoveel als die beroemde persoon met al zijn falderal en zijn kermisvertoon.

Dit is misschien een punt waar de mens eens over moet nadenken. De uiterlijkheden zijn niet bepalend. Het is je instelling die iets uitmaakt =-of dat nu.-genezing betreft of wat anders.

Er zijn mensen, die bij wijze van spreken alle sferen afgrazen of ze niet iemand kunnen krijgen, die hen inspireert. Een ander is alleen bezig en gaat zo op. in hetgeen hij voelt, dat hij die inspiratie vanzelf krijgt.

Mens en geest zijn aan elkaar verwant, zodra wij de formaliteiten opzij zetten. Zolang wij proberen iets plechtig en magisch te doen, hebben we met heel veel moeilijkheden te maken.

Soms is het noodzakelijk, vooral als je met veel mensen of met mensen en veel geesten te maken hebt, om die brug op te bouwen, om die kracht. werkelijk zo te suggereren dat iedereen er deel van kan zijn. Maar voor jezelf is harmonie met de kosmos iets wat je instelling uitmaakt en verder niets. Daarom vind ik, dat de mensen moeten leren de zaak eenvoudiger te doen, ook t.a.v. de geest. Als u mij nodig hebt, dan verwacht ik helemaal geen grootse toespraak: Als u gewoon zegt.- "Hé, jóh, help me" en ik ben in de buurt, dan doe ik het. Het enige dat nodig is: er moet tussen ons een harmonie zijn, dan kan ik helpen. Als die harmonie er niet is, dan kunt u met het hele Concertgebouworkest komen opdraven, u kunt korallen en psalmen spelen en ik zeg alleen maar: Wat is dat toch voor een bromvlieg die me zo pest? Want meer kan er dan voor mij niet zijn. Het is belangrijk, dat u deze relatie tussen mens en geest begrijpt.

Wij kunnen natuurlijk erg magisch doen. Onthoudt u dan één ding A1 die magie is alleen maar nodig om een juiste overeenkomst en een juiste instelling tot stand te brengen. Zonder die magie gaat het dus ook. Alleen moet u dan innerlijk opbrengen wat je nu met allerlei autosuggestieve middelen en dergelijke probeert te realiseren.

Uw wereld ligt zo ontzettend dicht bij onze werelden. De mens schept voortdurend zo'n grote afstand tussen onze wereld en de zijne. Uw wereld en de onze hebben zoveel dingen gemeen. De beleving van een wereld wordt bepaald door je besef, niet alleen maar door wat die wereld zelf is. Ook wat dat betreft liggen we dicht bij elkaar.

Mens en geest zijn zo na aan elkaar verwant, dat het onderscheid eigenlijk alleen maar een lichaam is. Eén lichaam, meer niet. Waarom zouden we dan proberen afstand te creëren?

Zouden wij in de geest niet moeten proberen om de mens te helpen niet zo ontzettend gebonden te zijn aan bepaalde ritmen gewoonten, bezittingen e.d.? En zou de mens op zijn beurt misschien niet beter kunnen proberen (ik meen namelijk van wel om niet zo erg te kijken naar uiterlijkheden, maar gewoon een gevoel van vrede en geluk te zoeken? Ik denk, dat dan onze werelden zo dicht bij elkaar liggen, dat de krachten van onze wereld en de mogelijkheden van uw wereld kunnen samenvloeien. En dan heeft zo'n onderwerp als Mens en Geest pas werkelijk hand en voet.

Over mens en geest kun je nog wel een paar jaar door blijven oren. Maar pas als de mens en de geest een bewuste harmonie vormen (en dan hoeft dat nog niet eens een gegoochelde samenwerking te zijn, alleen maar harmonie), dan zullen ze elkaar voortdurend datgene kunnen geven waardoor beiden sterker zijn, meer harmonie vinden en meer werkelijkheid vanuit zichzelf zullen beleven.

Dat was het dan. Ik ben toch wel duidelijk geweest. U moet één ding onthouden. Een dominee (dit is letterlijk gebeurd) viel van de trap van de preekstoel. Toen bad hij niet tot God; hij zei iets heel anders. En in plaats van zich te schamen voor zijn gemeente, klauterde hij weer naar boven en zei tot de gemeente; "Zo ziet u, hoe zelfs de hoogst geplaatsten kunnen vallen." En dat heb ik geprobeerd jullie ook duidelijk te maken.

Al dat hoog-geestelijk bewustzijn, nu ja, als het harmonie is, prima. Als het alleen maar het idee is: "ik weet zoveel", laat het dan liever thuis, want u heeft er zo weinig aan. U hoeft bij ons geen luxe hotels te bouwen. Kom rustig kamperen; het weer is altijd goed. Maar het is wel belangrijk, dat u onze wereld kunt genieten. En dat kunt u alleen, als u in uw bestaan een heel klein beetje gaat begrijpen van ons. Het is niet erg als je een paar knopen laat vallen (behalve

dan in de collectebak), maar het is wel erg, als je wordt gedreven door een verwerping van het leven of een haat tegen bepaalde mensen, entiteiten of toestanden.

Probeer ondanks alles in jezelf harmonisch te zijn en je zult eens zien hoe gezellig het kan worden, zonder dat je direct zoetsappig behoeft te worden. Wat dat betreft, neem een voorbeeld aan mij. Ik ben wel veel, maar zoetsappig, neen, zo kan mezelf nog niet zien. Het is misschien een fout.

HARMONIE

Als wij "harmonie" zeggen' dan bedoelen we daarmee in feite: eenheid in verscheidenheid. Harmonie is dus niet' zoals men wel eens denkt, een absolute overeenkomst, een eenwording zonder meer. Het is inderdaad een samenvloeien van verschillende waarden op een zodanige wijze, dal daaruit een nieuw geheel kan ontstaan. Misschien is het beste voorbeeld dat ik u kan geven: de breking van het licht, die u ziet in de regenboog. Daarin valt het licht in vele kleuren uiteen. Tezamen vormen ze het normale licht dat u ziet. Toch zijn al die stralingen, al die frequenties wel degelijk daarin aanwezig.

In de kosmos zijn onnoemelijk veel verschillende krachten aanwezig. We kunnen een deel daarvan beschouwen als stralen. Deze stralen hebben te maken met de mens, de wijze waarop hij leeft, de bewustwording die hij doormaakt. Ze kunnen invloed hebben op het verloop van een evolutie op een wereld. maar al deze stralen tezamen drukken voortdurend ook weer het kosmische uit; wat wij noemen de goddelijke Werkelijkheid of het verblindende Licht. Op deze wijze zou men ook kunnen zeggen, dat de mens harmonie kan vinden.

In de eerste plaats moet hij harmonie kennen in zichzelf. Veel mensen zijn tegen zichzelf verdeeld. Ze hebben bepaalde denkbeelden over wat ze zouden moeten doen. Daarnaast hebben ze hun leven, hun denkbeelden, hun begeerten en fantasieën, die daarmee in strijd zijn. Ze kunnen zichzelf dus niet aanvaarden. Indien dat zich verder doorzet, dan zien wij daar zelfs een vorm van schizofrenie uit voortkomen, een gespleten persoonlijkheid.

Wat een mens moet doen, is in de eerste plaats zichzelf terugvinden en daarmee aanvaarden wat hij zelf is. Alles wat je hebt gedaan, is gedaan. Aanvaard dat. Alles wat je hebt geleerd, moet je toepassen in de toekomst. natuurlijk. Maar dat betekent niet dat er vaste regels bestaan. Harmonie is eenvoudig voortbouwen op wat er is en steeds al wat je bent blijven aanvaarden als basis voor elke verdere beleving:

Daarnaast heb je je medemensen. Medemensen zijn op aarde vaak wezens waarmee het moeilijk samenleven is: Maar dan kun je toch begrijpen dat er bepaalde dingen zijn, die je met een ander gemeen kunt hebben; bepaalde begrippen die je deelt, bepaalde meningen die misschien overeenkomen of zelfs bepaalde fouten die je bij jezelf en ook bij een ander constateert. Dat is dan wat wij noemen een basis voor een aanvaarding of voor een harmonie. Wij kunnen nooit harmonisch zijn, met iets wat in onszelf niet bestaat. Dat is heel belangrijk dat u dit goed begrijpt. U kunt dus niet zeggen Ik ben wel een arme zondaar, maar ik wil harmonisch zijn met iets wat foutloos is. Dat kunt u eenvoudig niet. U kunt wel zeggen: Ik begrijp de onbelangrijkheid van de fouten, die ik maak. Ik zie in mij een positieve waarde; en met deze waarde, zoals die in de kosmos bestaat, ben ik harmonisch, daarmee voel ik mij een.

Wie probeert op een ander te lijken, die verloochent zichzelf. Er is een tijd geweest dat vele dames probeerden eruit te zien als Greta Garbo; en de meesten van hen waren: alleen maar zielige karikaturen. Een latere periode heeft dergelijke dingen voortgebracht t.a.v. Brigitte Bardot, Lollobrigida enz. En altijd weer blijkt dat de neiging tot imiteren eigenlijk alleen maar misvorming tot stand brengt. Wij moeten dus niet op een aapachtige manier het goede nabootsen in de hoop, dat wij daarmee harmonie bereiken. We moeten wel proberen het goede te beseffen, te aanvaarden zoals het bestaat en dan daarin voor onszelf een antwoord

vinden. Dan ontstaat er in ons begrip voor het andere. Het andere zal ook ons kunnen begrijpen en aanvaarden en daardoor kunnen wij tezamen één werkelijkheid beleven zonder met elkaar strijdig te zijn.

Er wordt onnoemelijk veel gebazeld over begrippen als harmonie, naastenliefde etc. Dat is ook wel begrijpelijk. De mens zoekt van dergelijke begrippen iets te maken dat hij als wapen kan hanteren tegenover de wereld. Maar naastenliefde betekent erkenning op basis van noden en behoeften van de medemens; en dan wel in het bijzonder daar waar je met die mens zelf geconfronteerd bent.

Harmonie betekent op soortgelijke wijze niet dat je de gehele wereld moet omhelzen. Het betekent echter wel, dat je de wereld moet proberen te begrijpen en het beste van die wereld a.h.w. moeten laten samengaan met je poging om wat je als goed en juist acht waar te maken. Je moet de strijd vermijden daar waar een samenwerking mogelijk is. Dit laatste is van groot belang. Want er zijn mensen die denken: terwille van de goed harmonie moet ik alles maar over mijn kant laten gaan. Ook misvattingen omtrent verdraagzaamheid in dezelfde richting zijn vele.

Zaten wij één ding goed begrijpen als iemand ons aanvalt - op welke wijze dan ook - of bedreigt, dan is het heel goed mogelijk dat dit element van bedreiging of strijd het enige is op basis waarvan wij harmonie kunnen vinden. Ik beschik helaas niet over het formuleringsvermogen van de vorige spreker maar deze zou ongetwijfeld zeggen: Wanneer iemand je aanvalt, is de beste uiting van harmonie dat je hem lens slaat, of iets dergelijks. En daarmee zou je heel dicht bij de werkelijkheid staan.

Wij moeten in de ander datgene erkennen wat in onszelf bestaat en de ander moet erkennen wat in ons bestaat. Daaruit moeten wij een samenwerking maken. Vergeet één ding niet; ook een gevecht is een kwestie van samenwerking; alleen kun je niet vechten. Op deze wijze zijn alle schijnbare strijdigheden, alle grote verschillen in de hele kosmos toch aaneengereid. Ze hebben altijd wel iets waardoor ze een relatie met elkaar vertonen. Het is deze relatie waaruit de kosmische harmonie ontstaat. Isolement is het enige wat harmonie onmogelijk maakt.

Moest ik vanuit een geestelijk standpunt over harmonie spreken, dan zou ik ongetwijfeld wijzen op het feit, dat een geest alleen kan communiceren met een andere geest op die punten, waarop beiden een gelijke waarde bezitten. Anders gezegd: geesten leven pas in dezelfde wereld, als ze zoveel gemeenschappelijks bezitten aan innerlijke waarden, dat ze daardoor een gezamenlijke beleving, een gezamenlijke wereld kunnen creëren.

Voor de mens lijkt het mij iets moeilijker om het zo te omschrijven. De mens leeft in een wereld waarin het strijdelement in wezen onontbeerlijk is. Op welke wijze die strijd wordt uitgevochten - vredig of zeer gewelddadig, dat maakt verder niets uit. Er is voortdurend een strijdelement onder de mensen aanwezig, dat is inhaerent aan het stoffelijk bestaan. Dan kunnen wij dus geen harmonie vinden die de strijd uitbant.

Maar wij kunnen wel - punt 1 - een harmonie vinden, waardoor elke strijd in zichzelf betekenis heeft; en punt 2 - waardoor het einddoel van de strijd niet wordt een overwinning per se, maar een voor beiden bestaand doel: b.v. het bereiken van een doelmatigheid van relatie.

De wereld van de mensen is voor de geest altijd een wat wonderlijke wereld. Wij hebben haar achter ons gelaten en we kunnen haar begrijpen. Aan de andere kant zijn haar ontwikkelingen voor ons toch wel wat zonderling. Wij zien andere en betere mogelijkheden. Dat is vanuit ons standpunt. Maar indien wij met de mens harmonisch willen zijn, dan mogen wij niet van het eigen standpunt zonder meer uitgaan. Dan moeten wij ons afvragen. Wat ligt er in ons standpunt en in ons vermogen aan betekenis, aan zinrijkheid voor een mens? En dan moeten wij dus antwoorden op hetgeen er in die mens aanwezig is. En zo ontstaat er een samenwerking, waarin ook mens en geest tezamen iets kunnen presteren of iets tot stand kunnen brengen. Als u hier aanwezig bent, dan krijgen wij de beste resultaten, als het gezelschap, harmonisch is. Maar op welke basis moet die harmonie bestaan? Het is helemaal

niet gezegd, dat dat uw belangstelling voor een onderwerp moet zijn. Het kan evengoed zijn dat het een wederkerige aanvaarding van mensen onderling is. Het kan zijn, dat u allemaal even boos bent op de spreker bout. Ook dan ontstaat er een harmonie. Hiermee is m.i. dan wel het misverstand uit de weg geruimd, dat harmonie altijd iets zweverigs en hoogs is. Harmonie kan op elk niveau bestaan. Maar de basis ervan is een wederkerigheid. die ook wordt erkend,

Als u mij vraagt om daarover nog veel te zeggen; dan verval ik onwillekeurig in beschouwingen die zeer filosofisch zijn en weinig zin hebben. Wij moeten begrijpen, dat filosofie een methode van denken is, een zeer speculatief denken zelfs, Als wij elkaar kunnen begrijpen door middel van een bepaalde filosofie, dan is de waarde niet datgene wat de filosofie postuleert, maar het onderlinge begrip of de samenwerking, die voor de mens daaruit is voortgekomen,

NU

Als ik zeg "nu", dan is het ogenblik alweer voorbij. Nu is het enige moment dat nooit te juistere tijd als zodanig kan worden aangeduid, Want elk moment dat wij beseffen is een knooppunt tussen verleden en toekomst. Er is altijd een verbinding tussen wat wij geweest zijn en wat we gaan worden. En daardoor is het heel -erg moeilijk om het begrip "nu" uit te drukken op het ogenblik dat je dit werkelijk zou willen doen. Maar we kunnen dat in meer abstracte zin natuurlijk wel doen. Dan zeggen wijs Nu is het ogenblik, waarop wij een besef van toestand en bestaan hebben bereikt en waarin wij dit besef tot uiting brengen op onverschillig welke wijze; Dat is altijd het heden, het moment na.

De situatie is daarbij ongeveer als volgt:

In het verleden hebben zich vele handelingen, denkwijzen, vergissingen, ontdekkingen samengevoegd tot datgene wat je bent. Op het ogenblik, dat je terugschouwt of met gebruik van dat verleden probeert een toekomst te definiëren, of dit nu in kleine dingen is, het regent nu nog niet b.v. of: nu kunnen wij beginnen aan een alternatieve wereld, drukken wij daarmee uit: het verletten heeft ons gebracht tot een ervaring of een conclusie. Door deze uit te drukken delen wij dat wat wij in het verleden hebben geleerd -op dit terrein althans - met anderen.

Ook is nu een moment, dat alleen is vast te stellen in een contact met een ander. Voor jezelf heb je geen exact begrip, zodat je niet kunt zeggen, Dit is het ogenblik, dat ik ga handelen, dat ik besef. In jezelf is er een voortdurende samenvloeiing van alle dingen. En het is soms zelfs erg moeilijk te zeggen: In de tijd sta ik op dit punt, dát is nog toekomst en dit is alweer verleden. Het loopt door elkaar. Het is altijd weer een besef van: dit is op dit moment mijn. kosmos, mijn wereld. maar als je nu met een ander contact hebt, dan is er sprake van een tweeledig besef. In dat contact namelijk is een gemeenschappelijke tijdsdefinitie nodig; een onderbreking van het eigen besef voor een communicatie met of een erkenning van een ander,

Op het ogenblik dat dit geschiedt, zullen wij de term "nu" kunnen gebruiken als aanduiding van dit moment. Maar zeg ik, Nu gaan wij spreken, dan doe ik dit, terwijl ik reeds spreek, Ik kan dus hoogstens aanduiden wat ik wil gaan zeggen, waarbij "nu" mijn conclusie t.a.v. een toekomst geeft. Ik kan zeggen: Nu hebben wij toch genoeg gesproken, dan is het ook een conclusie t.a.v. het verleden; het heeft geen betrekking op het ogenblik zelf.

Het zal u dus duidelijk zijn, dat dit woord over het algemeen verkeerd wordt gebruikt. Het is dan ook in de menselijke taal eerder het aanduiden van het dringend zijn, actueel zijn.

Wie voor zichzelf innerlijk contact krijgt met de kosmos, kan dat woord niet eens gebruiken in actuele zin, want hij kan de dringendheid daarvan niet uitdrukken; hij kan de totaliteit ervan niet omschrijven. Het enige dat hij kan doen is zeggen: Nu weet ik (daarbij dus een toestand van zichzelf aanduidend zonder meer) wat een bepaalde harmonie inhoudt.

Degenen onder u die zo even hebben gelachen toen ik zinspeelde op de Franse betekenis van dit woord (dat overigens wel iets anders wordt geschreven), zullen misschien niet begrijpen, dat ergens deze betekenis toch ook aanwezig is; namelijk het naakte ogenblik. Nu is één ogenblik, dat ontdaan is van alle associaties, dat beperkt wordt tot een constatering van datgene wat op dit moment als actualiteit voor mij bestaat of beleefbaar is. Het gaat uit van wat ik nu aan mogelijkheden bezit.

En daarmee hebben we dus een groot gedeelte van ons verleden en onze toekomst eigenlijk ook weer opzij gezet. Zij hebben bijgedragen tot het resultaat dat wordt geformuleerd, maar ze zijn vergeten. En daarom zou ik aan het einde van deze beschouwing een raad willen geven: Er is altijd weer een ogenblik dat je zegt: Ja, nu. Als je dat weet, dan moet je niet nadenken over gisteren of over morgen. Op het ogenblik, dat de constatering er is, dien je erop te reageren. Hoe je reageert, dat zal worden bepaald door al wat je aan inhoud hebt opgedaan in het verleden en waarschijnlijk ook door datgene wat je in jezelf als beperktheid of bepaaldheid voor een overzienbare toekomst hebt gevormd. Maar je dient onmiddellijk te reageren.

Wie werkelijk wil leven, die zal steeds weer een ogenblik vinden dat hij opeens moet reageren. Niet van tevoren, niet later. Dit is het ogenblik om te reageren. De reactie die dan komt, is altijd in de bewustwording ook de juiste. Ze heeft betekenis. Ze brengt vernieuwingen tot stand. Ze geeft nieuwe inzichten weer. Ze sluit misschien oude perioden af. Maar als je zegt; "Nu zal ik moeten " iets wat ontzettend veel wordt gezegd, dan ga je uit van een continueren van een verleden, dat krachtens het besef dat je uitdrukt niet meer aanvaardbaar is. Op het ogenblik, dat je dit duldt, schep je voor jezelf een grote vertraging in bewustwording, een beperking, van harmonische mogelijkheden en in vele gevallen bovendien een afwijking van de voor jou optimale reeks belevingen, die voor een geestelijke bewustzijn waardevol en zelfs noodzakelijk kan zijn.

LES 10 - PRACTISCHE WENKEN

Als je als mens begint contact op te nemen met de geest, is de mogelijkheid erg groot dat het niet volledig harmonieert. Dat wil zeggen, de geest kan voor de mens dus een storende inwerking hebben. Bovendien zijn er bepaalde entiteiten, die wat meer duister zijn en misschien wat minder prettige invloeden zouden kunnen uitstralen.

Hoe kan men van deze dingen afkomen?

1. Het is altijd uw eigen karakteristiek, uw eigen instelling, uw eigen uitstraling waardoor een dergelijk contact mogelijk wordt. Er is geen enkele geest, die u kan overrompelen en bedwingen, indien er niet ergens in uw wezen een punt is, waarmee die geest harmonisch kan zijn. Verander dus uw instelling, uw denken.
2. Laat u nimmer tot paniek verleiden: Paniek geeft een entiteit een groter houvast. U begint chaotisch te reageren en daardoor kan een geest met een ordenend principe dan een groot gedeelte van uw verdere reacties bepalen.
3. Afscherming is magisch mogelijk. De eenvoudigste methode is het trekken van een drievoudige cirkel. Dit wil over het algemeen wel helpen, indien wij te maken hebben met entiteiten die werkelijk duister zijn. Voor een lichtere entiteit helpt het meestal niet zo goed, maar daar zult u ook veel minder last van hebben. Die cirkel zou theoretisch rond het "ik" moeten worden getrokken en dan kunt u nog kiezen uit twee methoden.

1e methode;

de cirkels rond u te trekken met de wijzers van de klok mee, waarbij u dan eventueel uw eigen voorstelling van God of van lichtende krachten voortdurend evocert (aanroept).

2e methode:

u trekt de cirkels tegen de wijzers van de klok in. Volgt u deze methode, dan moet u niet evoceren; dus u moet niets aanroepen of oproepen, voordat de cirkels voltooid zijn. Eerst daarna kunt u eventueel lichtende krachten vragen u bij te staan.

In beide gevallen werkt het nogal eens. U kunt dit ook doen op symbolische wijze. Het is mogelijk om dergelijke cirkels in gedachten te trekken. Voor de doorsneemans is het goed als men daarbij toch enig gebaar maakt. U kunt b.v. symbolisch drie keer Yven met uw vinger draaien in de juiste richting en u daarbij voorstellen dat u de afschermende Wvkel trekt. Een andere methode is om het gewoon met de punt van de tong te tekenen langs het verhemelte. U voelt: dan wat u doet en daardoor is de suggestie aanmerkelijk sterker. In al deze gevallen zijn de z.g. magische maatregelen vooral bedoeld om u een gevoel van zekerheid te geven en daarnaast om door de concentratie (eventueel evocatie uw harmonie met de u lastig vallende geesten te verstoren.

Dan kennen wij in de relatie mens - geest ook nog het vervolgd worden door astrale spookbeelden. Nu wil deze niet graag "geesten" noemen. Dit vind ik een beetje beledigend voor mijn eigen status. Voor de mens zijn ze echter spookbeelden. Deze spookbeelden kunnen wederom alleen invloed hebben, indien u bang bent. Met andere woorden: als u die dingen niet vreest, dan kunnen ze niets doen. Onthoud dat goed: Als het rond u plotseling veel donkerder lijkt of bepaalde plaatsen in uw omgeving veel donkerder zijn dan de rest, dan denkt u gewoon aan het licht en u gaat rustig verder. In dat geval zal het duister voor u wijken; het zal u niet kunnen aantasten.

Wordt u door iemand - het gebeurt nog wel en tegenwoordig zijn er in Nederland mensen die dat doen via goena-goena en middels gezonden geesten (meestal astrale projecties overigens) belaagd, dan is er nog een andere methode, die vaak heel goed werkt.

Denk aan datgene wat voor u het heiligst is. Probeer daarbij het gevoel te hebben dat er licht rond u is. Zodra u dat gevoel heeft, aanvaard die entiteit. Alle in de goena-goena gelegde

bedoelingen slaan dan als vanzelf op de afzender terug. En als deze ontdekt wat hij heeft gedaan, zal hij over het algemeen wel voorzichtiger zijn bij een volgende poging. Het werkt bijzonder goed.

Dit zijn zo van die aanwijzingen, die krijgt u eigenlijk wel meer. Ze zijn echter noodzakelijk, als men de relatie tussen mens en geest een beetje in de hand wil houden.

Zo geldt dit ook voor mediumschap. Mediumschap kent vele vormen. Wat wij hier manifesteren (een trance-mediumschap is maar een bepaalde vorm daarvan. Bij alle mediumschap berust het verschijnsel op een communicatie tussen een geest en een mens. Daarbij is het niet belangrijk, of die geest uit de sferen komt of een projectie is van een ander mens. In dergelijke gevallen kun je beheerst worden. Zo'n beheersing eenmaal toelaten betekent dat die beheersing permanent wordt. Er ontstaat een gewennings-verschijnsel dat vaak zeer nadelig kan inwerken.

Een voorbeeld is een "schrijvend medium". Je vindt het in het begin erg interessant dat het gaat. En zodra de hand maar een schrijfgebaar maakt, grijp je al naai potlood en papier en laat je de geest doorkomen. Maar op een gegeven ogenblik kun je jezelf niet meer beheersen en als je dan geen papier hebt, dan schrijf je desnoods op het witte overhemd van je voorbuurman, maar je schrijft. En afgezien van het feit dat het natuurlijk moeilijkheden kan veroorzaken in de relaties met de medemensen, zit daar ook nog aan vast dat je geen meester kunt blijven over jezelf. Een van de methoden om deze beheersing op eenvoudige wijze te behouden (dit geldt dus ook voor helderhorendheid, helderziendheid en al die andere verschijnselen, die onder het mediumschap vallen is de volgende:

Wanneer de verschijnselen optreden, aanvaard ze alleen op een bepaald ogenblik en alleen gedurende de door u bepaalde tijd. Als u zegt "ik aanvaard dit voor 30 minuten" en het begint tegen het einde van die 30 minuten interessant te worden, moet u toch onderbreken en na een pauze van ongeveer dezelfde tijd kunt u dan proberen de draad weer op te nemen. Dit is de enige manier om ervoor te zorgen dat uw eigen tijdsbesef en uw eigen wil blijven domineren.

U zult zeggen: maar die geest meent het toch goed met mij. Ja, dat kan wel. Maar het kan net zo goed zijn dat u iemand uit Schaduwland treft, die eigenlijk helemaal geen besef heeft van wat er gebeurt, of erger nog dat het iemand uit het duister is die u als werktuig wil gebruiken. Daarom is het beter altijd te zorgen voor alle factoren, die de beheersing vergroten.

Indien u - wat vooral in het begin wel eens gebeurt - overdag bezig bent en plotseling het gevoel krijgt "er is een boodschap en deze is urgent", ontvang haar niet onmiddellijk. Stel desnoods: ik zal over een kwartier gedurende 5 minuten bereid zijn om die boodschap te ontvangen. Als voor een entiteit het doorgeven van de boodschap inderdaad belangrijk is, dan komt die wel. Is het iemand, die u alleen door het gevoel van iets erg belangrijks en dringends in beslag wil nemen, dan zult u juist door het zelf stellen van zowel het tijdstip als de tijdsduur voorkomen dat deze entiteit een greep op u krijgt. waardoor u zich niet meer ertegen kunt verweren, wanneer deze u ergens - desnoods midden op straat - in beslag zou willen nemen.

Het is voor een mens wel heel erg belang om daarmee rekening te houden, meen ik.

Dan zijn er verder nog een paar punten waar je ook als geest wel eens overheen kijkt.

De relatie tussen mens en geest moet zijn gebaseerd op een wederkerig begrip. Ik kan als geest nooit iets uit mijn wereld duidelijk maken dan alleen in de termen die aanvaardbaar en begrijpelijk zijn in uw wereld. Dat geldt voor u precies hetzelfde. U kunt aan de geest dingen duidelijk raken, maar u kunt dat alleen doen in de termen, die voor die geest verstaanbaar en aanvaardbaar zijn. En gelooft u nu : er zijn heel veel zaken en vooral drijfveren op aarde, die voor een geest niet zo gemakkelijk te begrijpen zijn. Er zijn heel veel wensen en aanwijzingen van mensen waarop een geest niet kan reageren. Een enkeling zou het misschien kunnen, maar de meerderheid zeker niet. Daarom geldt, wanneer u een beroep doet op de geest om u te helpen:

stel datgene wat het eindresultaat moet zijn zo menselijk en zo duidelijk mogelijk;
probeer nimmer de werkwijze, die gevolgd moet worden, te bepalen;

maak er nooit een bijzondere rite of plechtigheid van. Door riten en plechtigheden ontstaat er in uzelf een bepaalde suggestieve of hypnotische toestand, die dan door factoren van buitenaf eveneens kan worden gestimuleerd. U verliest uw meesterschap over uzelf bovendien zult u - en dit is heel erg belangrijk: - meestal niet de hulp krijgen die u verlangt, maar wordt u het werktuig van iemand, die op aarde iets wil volbrengen.

Het is - ik kan het niet genoeg herhalen - voor een mens, die met de geest contact heeft altijd, erg belangrijk om bewust mens te blijven, bewust zich zelf te blijven.

De geest geeft nogal wat leringen weg en die lopen dan vanaf de halleluja-Leger-des-Heils-stijl tot het al dan niet gefundeerde wetenschappelijke betoog en de mystieke redenering. In al deze gevallen heeft de geest waarschijnlijk wel iets te zeggen, maar het is aan u te begrijpen wat die geest wil zeggen. Wat de geest zegt, is niet zonder meer waar. Het is alleen waar, indien u de waarheid daarvan in u erkent; en dat kunt u pas doen op grond van feiten of toestanden, die er rond u bestaan. Als een geest dus een vraag aan u stelt, dan mag u die geest wel degelijk vragen om wat terug te doen; namelijk te bewijzen dat het noodzakelijk is.

De verhouding tussen geesten mens moet er een zijn van samenwerking. Op het ogenblik, dat - bewust of onbewust - de mens dan wel de geest probeert te domineren, ontstaan er disharmonieën en daardoor krijg je op den duur altijd moeilijkheden. Als mens zeker, maar ook als geest kun je daardoor in een situatie komen, die minder aangenaam is en die vaak het verbreken van het contact met de menselijke wereld voor enige tijd noodzakelijk maakt.

Wilt u lering ontvangen uit de geest, dan moet u heel goed begrijpen, dat de geest alleen kan werken met uw persoonlijke inhoud. De geest kan u niet even voorlichten over iets wat u nog niet kent. Zij kan slechts een analogie vormen met het onbekende op grond van de bij u bekende feiten of waarden. Vraag daarom nooit aan een entiteit zonder meers geef mij even die kennis. Stel wat u verlangt en laat dan rustig uw gedachten gaan. Wacht niet totdat de geest dat luidkeels tegen u schreeuwt. Want als dat gebeurt, dan is het meestal te laat om er nog wat aan te hebben. Laat gewoon uw gedachtenontwikkeling voortgaan. Tuist uw instelling plus het ontvangen van inspiratie en uw eigen gedachten geven een veel groter resultaat dan alle pogingen om precies - helderhorend b.v. aanwijzingen van de geest te verkrijgen.

Datzelfde geldt voor beelden, die men u laat zien. De beelden, die men u toont zijn altijd een compositie van de in u bestaande herinneringen. Het kunnen vage of sterk verdrongen herinneringen zijn, het kunnen onderbewuste impulsen zijn van waarnemingen die u nooit helemaal heeft beseft, maar zij moeten aanwezig zijn. Het beeld, dat u helderziend waarneemt is nimmer het juiste beeld van die geest. Het is uw reactie op de impulsen, die deze geest uitstraalt. Ik meen, dat ook dit interessant genoeg is.

Nu is samenwerking tussen geest en stof - zeker vanuit ons standpunt en hopelijk ook vanuit de uwe - iets wat heel erg belangrijk is. Ik heb u al gezegd; het moet een kwestie van een zekere wederkerigheid zijn. Indien u oprecht en op de juist manier de geest helpt, dan zal zij daar iets tegenover moeten stellen. Wat dat is, kunt u niet bepalen. Dat kan die geest alleen doen op grond van de harmonie, die zij met u bereikt. Maar het is nooit zo, dat u voor de geest hier werkt en dat er geen schijntje van een bewijs komt dat het wat uithaalt, totdat u dood bent en dan zeggen zes "God, wat heb je goed voor ons gewerkt, lieve jongen of lieve meid." Zo is het ook weer niet. Er is altijd sprake van een wederkerigheid. Als u iets doet voor de geest, zal zij trachten u te helpen. Zij zal daarvoor alle middelen gebruiken.

Wanneer u door een toeval iemand ontmoet, die u kan helpen, dan is de kans groot dat de geest iets daarmee te maken heeft; maar u weet het nooit zeker. Het enige dat u zeker weet is: als ik probeer het beste te doen voor de geest, dan moeten er bepaalde momenten zijn waarop ik zeg. 'Hé, dat is niet verwacht en nu loopt het mij toch mee. Ik had nooit verwacht dat ik dat zou kunnen of zou halen en nu lukt het mij toch.

Wees ook een beetje voorzichtig met het op een voetstuk plaatsen. van de geest. Het is zo gemakkelijk te zeggen: Dat is onze leermeester, of in bepaalde kringen onze goeroe. Het klinkt erg mooi, dat geef ik graag toe. Maar u leeft op aarde. U moet op aarde ervaringen opdoen. Een entiteit -hoe hoog en hoe zuiver ook - kan u nimmer een oplossing geven voor al uw stoffelijke moeilijkheden en problemen. Zij kan u hoogstens een paar denkbeelden geven, die u dan zelf moet omzetten in de praktijk. Begrijp het dus goed: er kan niet iemand zijn, die uw leven voor u dirigeert. Er kan hoogstens een inwerking uit de geest zijn, waardoor u demogelijkheid krijgt zelf bewuster en. juister. te handelen, maar dan is het uw eigen zaak om dit te doen.

De situatie van de leermeester brengt overigens wel eens meer moeilijkheden. Een leermeester kan onder bepaalde omstandigheden gehoorzaamheid van uw eisen. Dat is ook. zijn recht zolang het gaat om zaken die samenhangen met het onderricht dat hij u geeft. Daar bestaat geen alternatieve uitvlucht voor. Als iemand u les geeft in de Nederlandse taal, dan kunt u wel zeggen dat u het anders zoutschrijven, maar u zult zich eerst moeten onderwerpen aan het onderricht, want zonder dit zult u nooit zelf een aanvaardbare alternatieve schrijfwijze kunnen ontwikkelen. Een zekere discipline is dus nodig. maar die blijft altijd beperkt tot het betreffende onderwijs

Dus: indien u een geestelijke leraar heeft, die u helpt om b.v. esoterische waarden in uzelf te erkennen, dan zult u op dát terrein en zolang u dit onderricht zelf aanvaardbaar acht, gehoorzaam zijn aan de eisen, die op grond van deze esoterie en de esoterische lering worden gesteld. U zult echter nooit vragen: Mag ik zondag nu wel of niet gaan wandelen? Dit heeft er niets mee te maken. U zult ook niet zeggen: Mag ik met die mens wel of niet omgaan? Dat maakt u zelf uit. Alleen door de lessen kunt u een inzicht verkrijgen, waardoor u een zekere keuze doet. Maar het is altijd uw persoonlijke verantwoordelijkheid, uw persoonlijke beslissing. De situatie van samenwerking wordt misschien wel het best gedemonstreerd door de manier waarop de Witte Broederschap werkt. Nu weet ik wel, dat de Witte Broederschap niet overal even geliefd is. Zeker niet sinds wij hebben geprobeerd om duidelijk te maken wat zij werkelijk doet in plaats van alleen maar met vage, welwillende frasen over de bewustmaking van de mensheid te spreken.

Die Witte Broederschap werkt met u samen. Als u tegen de Broederschap zegt Ik wil met u samenwerken, dan geeft zij u niet onmiddellijk een aanstelling. Zij komt u niet vertellen dat u voortaan beter bent en dat u later ingewijd zult worden. Maar uw bereidheid tot samenwerking kan soms tot uiting komen in een enkele impuls waarbij. je zegt; Waar haal ik dat vandaan: Of een enkele reactie op grond van een bewustzijn, dat u niet-wetende bezat. In een dergelijk geval kunt u zeggen: De Witte Broederschap werkt dus op basis van harmonische mogelijkheden plus geestelijke behoeften samen.

Nu kunt u als mens op een gegeven ogenblik ook zeggen Ik heb kracht nodig. Ik probeer te leven in overeenstemming met de bewustwording van de mensen en de harmonie, geef mij die kracht. Dan moet de Broederschap ook die kracht geven. En zij doet dat ook. Zij doet dat `natuurlijk niet zoals u het wilt hebben. U wilt misschien die kracht hebben om b.v. een piano te tillen en u krijgt alleen maar de kracht om de breuk, die u zich heeft vertild te dragen. Maar u krijgt inderdaad kracht. Dat is een situatie die u goed moet onthouden:

Als de Witte Broederschap vanuit haar inzichten u dingen laat doen waarvoor uzelf de aansprakelijkheid niet kunt dragen, omdat u ze niet kunt overzien, dan zal de Broederschap er ook voor moeten zorgen dat de gevolgen voor u aanvaardbaar worden, dat u de kracht heeft om dat op te vangen etc. etc. De Broederschap neemt dus wel degelijk de aansprakelijkheid op zich Voor alles wat zij door middel van u tot stand brengt, mits u niet bewust en wetend hebt kunnen meewerken.

Dit schetst - geloof ik - het werken van de geest op aarde heel goed. Zodra er sprake is van een wederkerigheid en van begrip, dan ontstaat er ook een zekere vrijblijvendheid. De geest

helpt u natuurlijk. En op grond van de harmonie, die tussen mens en geest groeit, kunnen veelkracht en weten en andere dingen worden uitgewisseld maar dat is een nevenproduct. Het belangrijke is, dat u altijd uw eigen weg moet kunnen gaan en dat dat voor de geest ook mogelijk moet zijn. Op het ogenblik, dat een geest iets doet waardoor u zonder te beseffen wat u doet en zonder het te willen ook in een zekere situatie wordt gemanoeuvreed, die voor de geest misschien erg belangrijk is om een zekere verandering op aarde tot stand te brengen, is die geest daarvoor aansprakelijk. Zij zal alle gevolgen daarvan voor haar rekening moeten nemen; zelfs de gevolgen die voor u eventueel na uw dood zouden kunnen optreden.

Wanneer u als mens de geest vraagt of hulp of bijstand op een dwingende manier en u doet dat volgens uw eigen inzicht door het precies te definiëren, dan is de geest niet aansprakelijk; dan bent u het. En alle gevolgen van dit ingrijpen door u zal dan ook later op uzelf neerkomen. U zult volgens de wet van evenwicht moeten zoeken naar de een of andere manier om de gedane schade, de gestelde onevenwichtigheden weer teniet te doen en het evenwicht te herwinnen. Ik meen, dat u daarmee rekening dient te houden.

Een punt waar je als geest ook wel eens een beetje raar tegenaan zit te kijken is de manier, waarop men eigenlijk naar de geest gaat als naar een kerk of naar een voorstelling. Nu geef ik toe, het verschil tussen beide is vaak niet zo groot.

Kijk eens, de geest kan u geen godsdienst geven. De geest kan u geen vroomheid geven. Zij kan u hoogstens een bepaalde sfeer of uitstraling aanbieden waar u zelf wat mee moet doen.

Als u dus regelmatig gaat luisteren naar geesten, die mooie en vrome woorden spreken, dan is dat uw zaak. Maar dan moet u niet verwachten dat u op grond daarvan enig recht heeft t.a.v. die geest; dan moet u met die sfeer, die kracht en alles wat erbij komt zelf maar eens wat doen. En als u het beschouwt als een soort vertoning, dan moet u ook helemaal niet gek kijken dat u geen contact heeft met de geest. Laat mij het zo zeggen

Wanneer u naar een voetbalwedstrijd gaat en u zit alleen maar te kijken hoe zij het doen, dan wordt u er niet warm en niet koud van. Maar kiest u partij, dan wordt u wel warm of koud. Dan beleeft u zelfs op uw zitplaats emoties, die soms heftiger zijn dan menig speler ooit heeft gekend. Zo moet u dat zien, wanneer u contact heeft met de geest:

Er zijn ogenblikken, dat u daar emotioneel door gegrepen wordt. Dan kan uw reactie t.a.v. de geest op dat ogenblik negatief of positief zijn, dat doet niet ter zake. Door uw emotie heeft u er dus zelf iets van gemaakt, u bent erbij betrokken. U zult zelf een zekere sfeer scheppen en deze betekent dan een verbinding met een geestelijke sfeer. De resultaten daarvan ervaart u dan meestal ook wel.

Ga nooit naar een seance toe met het idee: nu zullen wij de waarheid horen. Waarheid is de grote onbekende op aarde; ze treedt hoogstens in vermomming op. Zelfs als de geest aan het woord is en probeert de waarheid te zeggen, kan zij het nog niet doen om de doodeenvoudige reden, dat de naakte waarheid - ofschoon door de zedenwetten thans hier en daar wat toegelaten - voor de meeste mensen door haar gestalte onaanvaardbaar is. Dus zeg niets wij gaan de waarheid horen. Zeg alleen wij gaan een sfeer pakken, wij gaan een paar denkbeelden krijgen en dan zullen wij daar zelf mee werken.

De methoden waarmee de geest werkt zijn natuurlijk ook van verschillende aard. Als u voorbeelden wilt hebben, dan moet u eens kijken naar onze sprekers. Er zijn babbelaars, temers, komieken] predikanten en zelfs galroers. Elk van deze sprekers probeert iets op zijn manier over te dragen. Als wij nu de uiterlijkheden beschouwen, dan zeggen wij: Kijk, de een spreekt mij wel aan, de ander niet. Dat betekenis de sfeer van de een is belangrijk, de sfeer van de ander niet. Kies dan rustig degene van wie u zegt.- Daar voel ik iets voor, daar begrijp ik iets van, dat zegt mij iets. Daardoor kunt u vaak verbindingen krijgen, die heel wat verder gaan dan de mededeling, die is gegeven. Het is b.v. opvallend, dat onze vriend Henri zich voor velen tot een combinatie van moppenverteller, spreker en heilige Antonius heeft ontwikkeld.

Hij wordt nl. bij alle kleine problemen aangeropen en hij probeert ook werkelijk te helpen als het even kan.

Wij hebben bij ons een spreker, die ik de "galroer" zou willen noemen. Dit is niet oneerbiedig bedoeld, want hij behoort zeker tot de hogere echelons. Deze wordt door velen ondergaan als een orakel. Het moeilijke daarbij is, dat men in deze aanvaarding van hem verwacht dat hij als een klein godheidje zal optreden: Vraagt men hem, om hulp, dan vraagt men niet de hulp die deze entiteit kan geven, maar men vraagt gewoon het mirakel dat men meent toevallig nodig te hebben; en dat is dan meestal ook nog het verkeerde.

Zo'n entiteit als de "galmer" kan u helpen bij bepaalde esoterische ontwikkelingen. Daarvoor kunt u rustig een beroep op hem doen, indien u de persoonlijkheid aanvaardbaar vindt. Maar het kan ook zijn, dat u veel liever een babbelaar heeft. Dat is veel gezelliger, zeggen de mensen dan.

Een babbelaar probeert op zijn manier ook een sfeertje, op te bouwen en daarin bepaalde dingen te laten doordringen. Maar het hele sfeertje zegt het al.-hier kunnen wij aan de verwachtingen van de mens eigenlijk alleen dan beantwoorden indien deze ook informeel is. Het moet dus op een toon van jij en jou gaan. Probeer je zo'n entiteit aan te roepen met plechtige woorden of - het is wel eens voorgekomen - zelfs te bezweren, dan bezweer ik u dat er niets van terecht komt. Dus: ook als u te maken heeft iet sprekers van deze groep. (zelfs zij zijn niet allemaal gelijk en niet ieder van u zal daarop op gelijke wijze reageren) probeer dan uit te gaan van degene met wie u affiniteit gevoelt. Als u maar een voorstelling van de sfeer heeft (u hoeft geen namen en geen gestalten te kennen, alleen de sfeer, dan kunt u zich op die sfeer beroepen en alle hulp ontvangen, die in overeenstemming is met die sfeer. U gaat ook niet naar de tandarts, als u een lekke band aan de auto heeft met de vraag, of hij die even wil plomberen. Zo moet u niet naar een babbelende geest gaan om even een miraculeuze onthulling van het hoogste licht te vragen. Door de sfeer van de persoon en door de wijze waarop het~ contact met u gemiddeld verloopt is een dergelijke openbaring bijna onmogelijk.

Dit brengt mij tot het Licht zelf. Daarover zou ik ook een paar punten willen aanstippen.

Zicht is een voorstelling. Het is niet een verschijnsel. Het licht is een innerlijke erkenning. Indien wij ons daarop beroepen, moeten wij ook gewoon daaraan wennen. Als u vanuit een duistere kamer ineens het felle zonlicht binnenloopt, dan kunt u daarop niet snel reageren. Uw ogen doen pijn, u ziet het allemaal niet zo goed. Eerst na enige tijd heeft u zich aangepast. Als u echter, regelmatig eenzelfde overgang doormaakt, dan blijkt uw aanpassingstijd veel korter te worden. Het is alsof de pupil zich a.h.w. gemakkelijker aanpast aan de nieuwe licht-inbreng. Zo moet u dat ook zien met het Licht.

Als u de eerste keer dat Licht oproept, dan duurt het een hele tijd, voordat u het ziet. Ook de tweede en derde keer zal het heus nog niet zo gemakkelijk zijn, maar op den duur is het iets waar u alleen maar aan hoeft te denken: en het is er.

Dat Licht kunt u gebruiken in heel veel kleuren. Nu weet ik dat er zelfs - vooral in verband met geestelijke genezing - aanwijzingen zijn.- gebruik het groene licht, het gele licht, het rode licht. (Het lijkt wel een stoplicht!) Maar die aanwijzingen zijn ook weer gebaseerd op een zeker sfeertje. Een kleur van licht, ook van kosmisch Licht, is in wezen een instelling (dus een sfeer die in jezelf bestaat. Als u met één kleur licht goed kunt werken, is het verstandig uw werkzaamheden daarop te baseren. En probeert u alstublieft niet anderen te vertellen wat zij moeten doen. U kunt anderen laten zien hoe u zo iets opknapt. Probeer nooit te zeggen, dat zij het ook zo moeten doen, dan gaat het meestal fout.

Datzelfde is het geval bij mediumschap. Elk medium heeft zijn eigen methode van instelling, van concentreren. Als men de mediums zou willen dwingen om z. g. optimale methoden te gebruiken, dan zou er in de praktijk door 9/10 geen prestatie kunnen worden geleverd. Dat moet u zichzelf ook voor ogen stellen. Het geldt voor u net zo. goed als voor iemand, die uitzonderlijk begaafd heet te zijn.

Uw relatie met de geest is gebaseerd op uw eigen instelling, uw eigen manier van reageren en denken, niet op vormelijkheden, niet op het maken van de juiste gebaren - niet op het mompelen van de juiste formules. Het berust gewoon op wat erin u bestaat. De manier waarop u die instelling bereikt, is helemaal niet belangrijk, althans voor de geest niet. Het gaat -haar om de werkmogelijkheid. Voor u geldt dus, ik zal die methode verkiezen; welke voor mij persoonlijk de meest juiste lijkt te zijn, omdat ik daardoor het gemakkelijkst contact krijg met de wereld van de geest.

Dat waren een aantal praktische wenken. Ik ben er echter nog niet doorheen. Ik heb nog enkele opmerkingen te maken.

De wereld van de geest lijkt veel op die van de mens en is toch ergens op essentiële punten verschillend. Onze werelden lopen praktisch door elkaar heen. Ze vormen echter een eenheid, maar wij zijn door ons perceptievermogen in wezen van elkaar gescheiden. Laten wij rustig begrijpen, dat die werelden door elkaar heen kunnen lopen en laten wij ons vooral niets van elkaar aantrekken, tenzij wij elkaar iets te zeggen hebben.

U leeft in een materiële wereld én dat wil zeggen, dat materiele dingen erg belangrijk zijn. Stoffelijke zaken zijn voor u datgene waarvoor u op aarde vertoeft. Mits u daarbij de juiste gedachtengang en de juiste persoonlijke instelling weet te vinden, zodat u trouw bent aan uzelf en aan wat u bent, zult u daarmee het beste resultaat behalen:

Probeer alstublieft nooit als mens in een geestelijke sfeer of wereld te leven. Dat brengt u veel teleurstellingen, het kost u zeer veel energie en de resultaten daarvan zijn altijd betrekkelijk miniem. Ga uit van uw eigen stoffelijke wereld, uw stoffelijk denken en handelen en probeer op grond daarvan een harmonie met de geest te vinden. U kunt geen geest zijn voordat u in onze wereld bent aangekomen en dan vallen de stoffelijke moeilijkheden, waarvoor u het contact met de geest misschien had willen zoeken, toch weg.

Onthoudt u dit: Alles wat in de geest leeft of wat in de geest bestaat, is - als het tot het licht behoort - bereid de mens te helpen dat licht ook te bereiken. Alles wat in de geest leeft en zich terugtrekt in het duister, - zoekt in de mensheid vaak een contact, een mogelijkheid om een ogenblik de eigen duisternis, het eigen isolement te doorbreken en zich a:h.w. te voeden met menselijke indrukken en soms zelfs, met menselijke levenskracht. Dat is nu eenmaal zo. U bent de enige, die bepalend mag zijn. Zodra u zich onderwerpt aan de geest, kunt u van alles verwachten. Laat mij het zo zeggen

U kunt natuurlijk zeggen: Mensen, mijn huis staat voor iedereen open. Maar als u dat doet en daar komt iemand, die een beetje asociaal is en vergeet dat het toilet niet in de hoek van de huiskamer is, dan heeft u geen reden te zeggen: Maar dat heb ik niet verwacht. U heeft gezegd, Iedereen mag binnenkomen. Dergelijke dingen kunnen voorkomen.

Als u selectiever werkt door uit te gaan van degenen met wie u voelt contact te kunnen hebben, dan is de sfeer al direct anders; over het algemeen voor uzelf aangenamer en meestal ook positiever. Waarom zou u voor de geest open huis willen houden zonder te weten wat die geest is? Stel uzelf een bepaald limiet. Stel een zekere drempel in voor sfeer, voor bewustzijn of iets anders, zo goed u kunt. U helpt daarmee niet alleen uzelf, maar ook de wereld van de geest. Want u voorkomt nu dat degenen, die eigenlijk voor u schadelijk zouden kunnen zijn, de kans krijgen om u in beslag te nemen, terwijl u misschien voor een ander, die met u harmonisch is juist een mens zou zijn door wie bepaalde geestelijke waarden en invloeden heel goed naar voren kunnen worden gebracht.

Denkt u alstublieft ook niet dat wij ons als hoogheden beschouwen. Ik weet heus wel dat sommigen van ons door mediums en ook door anderen wel worden aangeduid met een ordinaire uitdrukking, die doet denken aan Balzac. Daar hebben wij helemaal geen bezwaar tegen. Als u vindt dat wij ellendelingen zijn, dan spijt ons dat natuurlijk door de verwerping die erin zit, maar dat hebben wij toch liever dan dat u zegt; Daar mag ik niets tegen zeggen, want ze zijn lieve heiligen. Wij zijn niet lief en wij zijn niet heilig. Wij zijn entiteiten, die om

bewustzijn zoeken, die proberen anderen tot bewustzijn te brengen, die daarbij soms ook ongeduldig kunnen zijn en die - ook al horen wij tot de Orde der Verdraagzamen - soms zelfs Onverdraagzaam kunnen zijn. Wij zijn gewone wezen zoals u. U zult de beste resultaten krijgen, als u met ons met een zekere gemeenzaamheid, op basis van gelijkheid durft omgaan.

Stel geen grenzen tussen uw wereld en de onze.

U bent vaak erg nieuwsgierig naar onze werelden. Het is bij ons mooi, natuurlijk, voor ons. Maar vergeet u niet dat het rustieke slootje dat voor de een, die niet zo goed ruikt, wonderbaarlijk mooi is, voor de ander een enorme belasting door stankverspreiding betekent; dat een zeer drastische oplossing voor de verwerking van rioolinhoud voor sommigen stankverwekkend en voor anderen alleen maar aangenaam is. Het ligt er maar aan waar je zit. Deze dingen zijn met de geest precies hetzelfde, heus. Beroept u zich op ons. Maar beroept u, zich dan niet op een entiteit waarvan u het gevoel heeft die is eigenlijk erg hoog. Vraag een vriend om hulp. Wat dat betreft, als u niet weet tot welke geest u zich moet wenden, wendt u tot het hoofdkantoor. Als u zegt-.Lieve God, ik weet het niet meer, help mij alstublieft, dan is er altijd wèl een, die de aanvraag oppikt en zegt Nu ja, de Baas zelf is toevallig bezet, maar ik zal wel even gaan kijken wat er aan te doen is. .Wij zijn bereid heel veel voor de. mensen te doen, maar dan moet de mens ons de mogelijkheid daartoe geven.

Hiermee ben ik zo ongeveer aan het einde van deze les. Wilt u één ding heel goed onthouden; Wij zijn mens geweest. U bent mens. Daardoor kunnen wij elkaar bereiken. Daardoor hebben wij voldoende gemeen om te werken, ook wanneer onze huidige wereld verschilt. Begrijp dat.

Verwacht niet, dat iemand die dood is plotseling een ander en hoger wezen wordt. Hij is gewoon dezelfde mens met dezelfde kwalen, feilen en onmogelijkheden, die nu in een geestelijke wereld kan proberen om bepaalde tegenstellingen en fouten op te lossen.

Wij, mijne vrienden, horen. bij elkaar. Mens en geest zijn hetzelfde.

De werkzaamheden van de geest zijn in wezen werkzaamheden, die ook bij de mens behoren. En datgene wat de mens doet, zelfs het z.g. grof-stoffelijke heeft ergens toch ook weer contact met de wereld van de geest. Wij horen bij elkaar. Juist daarom moeten wij elkaar aanvaarden als goede vrienden, als bekenden, als familieleden, als het even kan. En als het zo niet kan, desnoods als voorlopig gelijkwaardige onbekenden. Alleen op die manier kunnen onze werelden met elkaar versmelten en kunnen wij tezamen veel tot stand brengen, dat zowel in de sferen als op aarde zijn weerspiegeling vindt.

Ik heb getracht dingen te zeggen, die voor u allen belangrijk zijn. Het beste is, geloof .ik wel, als wij gewoon elkaar begrijpen en verstaan. En gezien de uitstraling hier en daar, heb ik daar toch wel iets toe bijgedragen.

Ik meen, dat deze cursus, ofschoon ze niet aan ieders verwachting. heeft beantwoord - dat wil ik er nog even bij zeggen - toch heel veel kleine veranderingen tot stand heeft gebracht bij degenen, die regelmatig zijn gekomen, waardoor zij vanuit het standpunt vanwaaruit ik het kan. zien toch gemakkelijker en beter contact zullen kunnen krijgen met onze wereld. Omgekeerd denk ik ook wel dat verscheidene van de aanwezigen door ons wat eenvoudiger benaderd zouden kunnen worden. Dat wij dat voor elkaar hebben gebracht met elkaar daarvoor is dit alles toch wel de moeite waard geweest.

WAARNEMINGEN OP GEESTELIJK VLAK

Als een mens op geestelijk vlak waarneemt, dan dienen wij daarbij het volgende te beseffen
Een mens neemt niet geestelijk waar; zijn waarneming is namelijk een waanvoorstelling: Wat hij meent te zien, ziet hij niet. Wat hij meent te horen, hoort hij niet. Hij wordt daartoe gebracht door invloeden, die tijdelijk zijn werkelijkheidsbesef verzwakken.

Wat de geest betreft, ligt de situatie ongeveer als volgt; Hier is een mens, die ontvankelijk is. Ik wil deze mens beïnvloeden. Ik vertel hem dus - zoals een geest dat doet in beelden - wat ik heb mede te delen. Ik richt mij daarbij op dat gedeelte van de hersenen waaruit het beste antwoord te verwachten is. Dat kan toevallig een visueel centrum zijn, het kan ook een auditief centrum zijn of een ander deel van de grote hersenen. In al deze gevallen begint de mens onmiddellijk de ingekomen indrukken te sorteren. Hij vergelijkt ze met. indrukken, die reeds aanwezig zijn en meent damets te zien of te horen wat er niet is. Zo ziet u dat wat de geestelijke waarnemingsmogelijkheid van de mens betreft er nog wel wat haken en ogen. aan zitten.

Een mens kan natuurlijk wel onze wereld waarnemen, maar dar}. moet hij zijn lichaam terzijde stellen. In dat geval zijn de waarnemingen volkomen concreet en reëel. Alleen de herinneringen, die aan. de hersens worden overgebracht, zijn uit de aard der zaak weer gebrekkelijk en het ontstane beeld is dus niet identiek met de beleefde werkelijkheid.

De geest op háár beurt heeft natuurlijk ook bij het waarnemen van een mens enige moeilijkheden. Als wij naar een mens kijken, dan zien wij wel degelijk schoonheid of soms ook afzichtelijkheid, maar dit is niet gebaseerd op uiterlijkheden. Je zou het bij ons als volgt moeten formuleren:

Iemand, die volkomen disharmonisch is, is in onze ogen over het algemeen lelijk. Iemand, die innerlijk harmonisch is, is in onze ogen doorgaans mooi. Als wij nu proberen om die indrukken terug te geven, dan ontstaat er weer een moeilijkheid, want nierzand wil van de geest horen dat hij lelijk is. Dus krijgen wij de schoonheid toch altijd weer op de voorgrond, maar dan heel waarschijnlijk met enkele adjectieven daaraan toegevoegd.

De moeilijkheid om een mens duidelijk te maken waar hij faalt, bestaat voor ons eveneens. Een mens zal zijn falen hamers niet in concreto aan zich zelf toegeven, tenzij hij - en dat is vaak een onevenwichtigheid in hem - absoluut geen zelfvertrouwen bezit. Als wij nu tegen iemand zeggen: U moet anders zijn, dan moet die mens daarvoor een reden geven. Dus ik doet anders zijn, opdat ik ingewijd word of omdat ik uitverkoren ben. Het aantal zelfbenoemde uitverkorenen op aarde is altijd nog veel groter dan het aantal van degenen, die althans enig contact met onze wereld en sfeer hebben bereikt.

Wanneer een geest zich aan een mens manifesteert, is het belangrijk dat de geest herkenbaar is. Daarom zoek je altijd weer een beeld te vinden dat a. gemakkelijk aanslaat, omdat het strookt met herinneringsbeelden in de mens; b. dat voldoende eigen is om te kunnen worden overgebracht.

Het is aan één kant jammer dat Oma, die zich uit de geest manifesteert, voornamelijk wordt herkend aan haar kapothoedje en haar gebedenboek. Het gezicht denkt men na de herkenning dan erbij. Het is interessant om - als u eens helderziende waarnemingen bijwoont - erop te letten hoe weinig er wordt gezegd over de gestalte zelf. Het zijn altijd aanduidingen van bijkomstigheden. Voorkeur heeft men b.v. voor lange of korte haren van een bepaalde kleur. Baarden en snorren zijn vaak ook belangrijk. Daarnaast blijken costumes van verschillende snit eveneens de aandacht te trekken. En vele geesten zijn voor helderzienden althans-kennelijk nog in de keuken bezig, omdat zij zich met diverse soorten schorten plegen te manifesteren.

Dit is natuurlijk niet de feitelijke waarheid. Maar zoals u bepaalde figuren kunt herkennen aan hun attributen, zo is het de bedoeling dat u aan de:attributen eigenlijk de persoon herkent en dat op grond van die herkenning een ontvankelijkheid ontstaat voor de mededeling die de persoon in kwestie dan meestal wil overbrengen.

Wat helderhorendheid betreft, natuurlijk, er worden boodschapper doorgegeven. Maar zijn die boodschappen nu altijd wel de juiste? Het blijkt, dat in de eerste plaats de persoonlijkheid van de ontvanger sterk meespreekt; zodra de boodschap wordt doorgegeven:- Iemand, die in de geest allang weer een oude en volwassen vorm heeft aangenomen, probeert tegen een mens

te zeggen: "Je moet voorlopig proberen te roeien met de riemen die je hebt." Stel nu, dat het medium iemand is met een voorkeur voor kinderlijke vormen. Dan komt er misschien met een piepstemmetje uit; "Je moet gaan roeien, maar oppassen op je riemen." Dit is een gebruikelijk soort verminking waarvan ik nog een van de meest onschuldige heb genoemd. Ik weet, dat in gevallen waarbij recepturen werden gegeven iemand een recept wilde laten klaarmaken met in plaats van 4/000 gram arsenicum 4.000 gram arsenicum, wat voor de betrokkene een zeer korte weg naar onze zijde zou hebben betekend, die echter niet zonder pijn verlopen zou zijn. Ik haal deze voorbeelden aan om u duidelijk te maken dat de vermogens tot waarnemen van de geest en het ontvangen van boodschappen uit de geest niet onfeilbaar zijn.

De geest kan vaak proberen bepaalde misvattingen te herstellen. In onze lezingen zult u het ook vaak aantreffen dat een breedvoerige uitleg wordt gekozen om iets te zeggen eenvoudig omdat de poging om het kort te formuleren verkeerd uitliep. Het resultaat was, dat door toevoeging van een aantal zinnen toch de oorspronkelijke bedoeling duidelijk kon worden gemaakt.

Al deze dingen gelden natuurlijk voor het contact tussen mens en geest. Maar stel nu, dat een mens gevoelig is voor geestelijke zaken, dan zouden wij moeten stellen dat dit gevoeligheden zijn, die vaak op mentaal vlak liggen of iets daarboven. Als u gevoelig bent voor de uitstraling van uw medemens, dan zult u een deel van zijn stemmingen en van zijn bedoelingen aflezen. U zult deze vaak niet kunnen weergeven. Het zijn eerder gevoelens, die bij u worden gewekt dan feitelijke realisaties. Toch is het wel zeker, dat op deze wijze vele mensen in staat zijn hun contacten met medemensen a.h.w. Van tevoren te bepalen. En als de praktijk dan bevestigt wat men heeft aan gevoeld, dan is dit eens te meer een bevestiging en gaat men met meer zelfvertrouwen verder. Toch mag men ook in dergelijke gevallen nooit uitgaan van de onfeilbaarheid van de geestelijke vermogens.

Als u zeer gevoelig bent voor b.v. de onevenwichtigheden in een menselijk lichaam, dan zult u in vele gevallen een juiste of tamelijk juiste diagnose van een bestaande kwaal of onevenwichtigheid kunnen geven. Maar het is evengoed mogelijk, dat u iets wat bij uzelf niet in orde is gaat beschouwen als behorend tot een fout in de uitstraling van een ander en dan klopt de diagnose niet.

Een van de geestelijke vermogens, die voor de mens zeer belangrijk en interessant kan zijn, is het gebruik van wat men noemt "geestelijke krachten". Dit vermogen kan gebruikt worden voor genezing. Het kan voor beïnvloeding van de mens worden gebruikt. Het zou zelfs kunnen worden gebruikt om iemand op bepaalde ogenblikken voldoende zelfvertrouwen en een betere toegang tot zijn eigen bewustzijn te verschaffen. Deze kracht nu is in wezen alleen Tiaar de weergave van een in de mens bestaande harmonie. Indien een mens harmonisch is met een wereld, sfeer of kracht, zo behoeft dit niet te worden uitgedrukt in woorden of denkbeelden.

Het is voldoende dat het bestaat. Op het ogenblik, dat er in de mens een actie plaatsvindt of een wil tot actie is in overeenstemming met deze harmonie, zullen de krachten van de sfeer, waarmee hij harmonisch is door deze mens actief worden en zelfs vanuit deze mens kunnen worden gericht over zeer grote afstanden. Alweer een punt waarin de geestelijke vermogens van een mens veel verder gaan dan waarneming alleen, Maar als wij weten dat deze mogelijkheid bestaat voor de projectie van krachten, dan moet toch ook worden aangenomen dat de mens zelf op afstand kan waarnemen. Hiervoor zijn verschillende verklaringen. Een van de meest eenvoudige is gewoon telepathisch contact.

Telepathisch contact - laat ons dat wel beseffen - berust altijd op een band tussen personen; een zekere wederkerigheid is noodzakelijk. Een mens kan echter zijn eigen bewustzijn vanuit zichzelf projecteren en daarmee ook zonder invloed van een ander uit deze waarnemen of bepaalde gegevens omtrent die persoon opnemen. Wij noemen dit in vele gevallen uittreding, omdat het lichaam daarbij in rust verkeert. Het is echter zeer wal mogelijk, dat de persoon ook zonder deze uittreding (dus de aanmerkelijke verhoging van eigen bewustzijnsdrempel) in staat is dit alles ter kennis te nemen. Het besef van een menselijke geest kan namelijk

practisch onbeperkt worden uitgebreid, zodra deze mens in staat is -.en dat is heel belangrijk:
- een dergelijke uitbreiding van besef voor zichzelf te concipiëren.

Ik meen, dat ik hiermede over het geestelijk perceptievermogen en over het gebruik van de geestelijke kwaliteiten van het mens het nodige heb gezegd.

Elke mens beschikt over bepaalde gaven. Deze gaven zijn, zelden wat men voor zichzelf als begerenswaard acht, maar na enig zoeken ontdekt men bij zichzelf mogelijkheden. Gebruik dan eerst die mogelijkheden. Een mens, die helderziend is, kan ook helderhorend, heldervoelend etc. worden.

Een mens, die in staat is de aanwezigheid van een entiteit aan te voelen en ook de sfeer waaruit deze afkomstig is, zal in staat zijn op den duur uit te treden naar die sferen en van zich uit soortgelijke contacten te leggen in die sferen en op aarde.

Elke mens dient echter uit te gaan van zijn eigen gevoeligheden. Ontken niet dat u deze gevoeligheden bezit. U heeft ze wel degelijk. Zij zullen zelden beantwoorden aan hetgeen u graag zou wensen. Begin toch met deze bepaalde gevoeligheid verder te ontwikkelen. U zult ontdekken, dat u hierdoor al uw geestelijke vermogens ontwikkelt en ook steeds zeer nevengebieden gaat bestrijken met uw waarnemings- zowel als uw projectievermogen.

Met dit alles hoop ik volgens uw verzoek duidelijk te hebben gemaakt, dat geestelijk perceptievermogen een eigenschap is die practisch elke mens bezit; dat de vele vormen waarin dit alles optreedt een mate van betrouwbaarheid inhoudt, die slechts door zeer veel ervaring en bewust werken met de gevoeligheid op den duur gelimiteerd kan worden. Ik hoop, dat u begrepen heeft dat een mens, die uitgaat van de in hem aanwezige talenten of gevoeligheden het snelst resultaten krijgt en dat dan ook de andere geestelijke zintuigen beter gaan functioneren.

MENS EN GEEST

Mens: bewustzijn dat zichzelf kent en beschouwt temidden van de wereld.

Geest essentie van diezelfde mens, bevrijd van veel beperkingen, zichzelf kennende door de wereld, die hij uit zichzelf voortbrengt.

Mens en geest, twee factoren van een en dezelfde kracht; avers en revers van de munt van het leven. Zo zijn mens en geest verweven neet elkaar. Niemand kan u vertellen hoe deze verbondenheid zich in werkelijkheid voortdurend voltrekt. Deze dingen kun je alleen beleven. Maar te weten dat deze banden bestaan, te weten dat geest en mens onverbreekelijk verbonden zijn, juist in deze ontwikkeling waartoe wij allen behoren, draagt ertoe bij om als mens en als geest de totaliteit van het zijn te aanvaarden zonder de eigen wereld nadrukkelijk op de voorgrond te stellen.

Het besef, dat wij in vele vormen kunnen voortbestaan en dat elke vorm - ook de stoffelijke - slechts zinvol is binnen het geheel, maakt het ons mogelijk ons leven en bestaan te aanvaarden en het maximum aan bewustzijn daaruit te putten.

Eens zullen mens en geest de termen zijn, die twee kleine facetten van het eigen bewustzijn weergeven. Eens zullen alle mensen en alle geesten verbonden zijn in een totaliteit welke alle werelden schijnt te omvatten; herinneringsbeelden, die lopen van het eerste bewustzijn dat licht zag tot de laatste mens, die het doven van het licht heeft ervaren. Want zo is onze werkelijkheid.

Indien wij ondertussen met elkaar zoeken naar nieuwe feiten, naar nieuw bewustzijn en keer op keer een nieuwe weg inslaan, keer op keer nieuwe ervaringen opdoen, zo betekent dit slechts dat wij tezamen groeien naar de werkelijkheid die wij zijn.

Altijd weer zal de geest zich v enden tot de mens. Altijd weer zal de mens zich bewust zijn van de geest, onverschillig de naam die hij aan deze invloed geeft. Altijd weer zal de eenheid, die

tussen ons bestaat, worden uitgedrukt door de wederkerige beïnvloeding zowel als door de krachten, die wij eveneens wederkerig aan elkaar ontleen.

Wij zijn één weg. Ons bloeit één waarheid open, die bij het verbreken van de ketenen van levens en sferen ons zal tonen dat wij zijn één met allen. En daaruit zullen wij - mens en geest - dan uiten datgene wat wij nu slechts dromen te zijn. Wij zullen waarmaken wat nu alleen de fantasie lijkt te zijn van een mens, die zijn wereld ontvlucht. Wij zullen de droombeelden van onze werelden aaneenlassen tot een beeld van een volmaaktheid, die alles omvat. En in dit alomvattende beeld zullen wij beseffen, dat het voldoende is te zijn en dat het streven. ten einde komt waar het besef de volheid van het bestaande kan aanvaarden.

Wij moeten nu sluiten. Deze cursus is afgelopen. Het volgende jaar beginnen wij met nieuwe cursussen. U zult daarop op uw eigen grijze reageren en over denken. Toch hebben wij in het afgelopen jaar samen iets opgebouwd. Of dit bouwwerk zin en betekenis had, dat zal de tijd moeten leren. Want wij moeten de dingen waarmaken zodat ze van woord tot beleving worden, voordat ze realiteit zijn.

Wij hebben getracht onze realiteit in woorden weer te geven om meer van die realiteit te beseffen. Wij danken u voor deze mogelijkheid. Wij hopen met u tezamen nog vele malen te kunnen zoeken naar de werkelijkheid waarbij het onderscheid wegvalt en een alomvattende harmonie eindelijk ons een wereld zonder waan voor ogen stelt.